KIM SLATER

CUVÂNT DE SPAIN

LITERE

youngart

Cuprins

1 Scrabble e un joc de cuvinte faimos care se joacă cu o sută de piese
2 Dintre cele o sută de piese cu litere în joc, două sunt goale
3 Tabla de Scrabble este compusă din pătrate individuale mai mici, care alcătuiesc împreună un careu mare, tip grilă
4 Tabla de joc are exact cincisprezece pătrățele pe verticală și cincisprezece pe orizontală
5 Fiecare literă poate avea un punctaj diferit atunci când e jucată
6 Piesele goale au valoare zero
7 În primul stadiu al jocului, fiecare jucător extrage, pe nevăzute, o piesă din săculeț
8 Jetonul cel mai aproape de „A” câștigă și acel jucător are dreptul de a începe jocul
9 Jucătorul care alege piesa goală va începe automat primul
10 Primul cuvânt trebuie plasat în centrul tablei, folosind pătratul cu steluță
11 Pătratul-steluță din mijlocul tablei aduce primului jucător un scor de cuvânt dublu
12 Următoarele cuvinte jucate se vor forma pe pătrățele adiacente
13 De la cuvântul jucat inițial se pot forma cuvinte în orice direcție
14 Jucătorilor le vine rândul în sensul acelor de ceasornic
15 Jucătorii pot juca doar un cuvânt pe tură
16 După fiecare rundă, jucătorii aleg alte piese din săculeț
17 Jucătorii trebuie să aibă șapte piese pe suport pe tot parcursul jocului
18 Daca un jucator reu?e?te sa-?i foloseasca toate piesele de pe suport - ?apte litere - acest lucru se numește „bonus bingo”

19 Scorul de la bonusul bingo valorează cincizeci de puncte și se adaugă la valoarea cuvântului jucat
20 Un pătrat albastru-deschis dublează punctajul piesei așezate pe el
21 Dacă două pătrate de cuvânt triplu sunt folosite în același cuvânt, valoarea totală a cuvântului trebuie înmulțită cu nouă pentru a obține scorul final
22 Un pătrat albastru-închis triplează valoarea literei așezate pe el
23 Există patru pătrate de literă dublă pe tablă
24 Pătratele care triplează scorul cuvântului se află pe toate cele patru părți ale tablei și sunt la o distanță egală unele de celelalte
25 Pătratele bonus se pot identifica după culorile lor diferite
26 Pătratele bonus care oferă puncte adiționale pot fi folosite doar o dată
27 „E” este cea mai versatilă vocală pe care o poți deține
28 Dacă un jucător nu poate juca un cuvânt când e rândul său, atunci are dreptul să spună „pas” sau își poate schimba toate literele cu piese noi
29 Dacă spui „pas” unui rând sau schimbi piese, scorul tău va fi zero
30 Când săculețul este gol și unul dintre jucători are suportul gol, jocul se va termina. Câștigător este jucătorul cu cel mai mare scor total
31 Totalul de puncte al pieselor rămase se scade din scorul final al fiecărui jucător
32 Dacă jucătorul care a pus capăt jocului nu are piese rămase, un bonus adițional se adaugă scorului său final
33 Per total, câștigător este jucătorul cu cel mai mare scor final
34 Toate cuvintele care se găsesc într-un dicționar standard sunt permise în jocul de Scrabble
35 Există și dicționare oficiale de Scrabble disponibile, iar acestea sunt în mod regulat actualizate cu cuvinte noi, urbane

36 Jucătorilor nu le este permis să folosească abrevieri, prefixe sau sufixe pe tablă
37 Există o comunitate înfloritoare de Scrabble online
38 Jucătorilor nu le este permis să folosească cuvinte cu cratimă sau apostrof pe tablă
39 Jucătorilor nu le este permis să folosească cuvinte care încep cu majusculă
40 Jucătorilor nu le este permis să folosească cuvinte străine când joacă Scrabble în limba română
41 Jocul de Scrabble este disponibil în douăzeci și nouă de limbi
42 Jucătorilor nu le este permis să pipăie piesele din săculeț pentru a simți literele
43 Două dintre literele cu cel mai mare scor sunt „X” și „Z”
44 Există peste o sută de cuvinte din două litere permise în Scrabble
45 Cuvintele mai lungi nu sunt neapărat cele cu cel mai mare scor
46 Scrabble se numea inițial „Lexico”
47 Jucătorii începători ar trebui să învețe cuvintele din două litere, pentru a-și crește șansele de câștig
48 „S” este una dintre cele mai folosite litere pentru a începe cuvinte
49 Jocul de Scrabble poate fi folosit pentru a-ți îmbunătăți vocabularul
50 Nu trebuie să știi înțelesul unui cuvânt ca să-l poți juca
51 Antrenarea cu anagrame poate îmbunătăți stilul unui jucător
52 Un suport cu piese ideal este alcătuit din puțin mai multe consoane decât vocale
53 Undeva în lume, există un milion de piese de Scrabble lipsă
Mulțumiri

KIM SLATER

UN CUVÂNT DIN ȘAPTE LITERE

Traducere din limba engleză Mădălina Ivoniciu
Titlul original: *A Seven-Letter Word,* 2016

Youngart, 2019

Versiune ebook: v1.0, februarie 2021

KIM SLATER s-a născut în Nottingham și a studiat scrierea creativă. A debutat în 2014 cu ***Smart,*** pentru care a primit mai multe premii. ***Un cuvânt din șapte litere*** este al doilea roman al său, apărut în 2016. I-au mai urmat ***928 Miles from Home*** (2017) și ***The Boy Who Lied*** (2018).

Această carte este dedicată amintirii dragi
a bunicii mele, Gladys Sherwin,
pe care o voi purta mereu în inimă

Dar nu știam ce avea să *se* întâmple, nu-i așa? Nu m-am străduit mai tare pentru că lucrurile erau sigure Credeam că lucrurile vor rămâne la fel.

Intru în vacanța de primăvară de la jumătatea semestrului vinerea viitoare. Nu știu cum îmi voi umple fiecare zi, blocat acasă timp de o săptămână, dar îmi va fi de ajutor faptul ca acum îți pot scrie.

Doar că, dacă aș scrie așa cum vorbesc, aș avea nevoie de o pagină întreagă din jurnalul ăsta pentru fiecare propoziție și te-ai sătura repede.

Vezi, sunt un băiat diferit de cel pe care l-ai lăsat în urmă.

Văd OK, aud perfect și scriu chiar foarte bine. Treaba e că nu pot vorbi. Nu mai e vorba doar de unele cuvinte.

Sunt un b-b-bâlbâit

BÂLBÂIT [24] – ăsta e un cuvânt din șapte litere care mi-aș dori să nu fi existat, chiar și cu cincizeci de puncte în plus.

Amuzant, nu-i așa?

E ca și cum cuvântul e acolo în gura mea, complet format, iar apoi, chiar când să mi se desprindă de pe buze… POC! Ricoșează și îmi țopăie prin gură.

Doar că nu e deloc amuzant, pentru că nu pot face absolut nimic în legătură cu asta.

Și, cel mai rău dintre toate, oamenii cred că sunt complet prost. Adică, vorbitul e cel mai natural lucru din lume. Și asta e cel mai greu de suportat, cred, pentru că îmi doresc să fiu deștept, iscusit și ARTICULAT [10]. Ca tine.

Nu-ți spun toate astea ca să te fac să te simți prost, mamă, serios.

Vezi tu, m-am hotărât să scriu aici orice vreau. Scrisorile mele pentru tine din jurnal vor fi NECENZURATE [20].

Iar dacă e să scriu adevărul, este singura cale.

Și oricum, nu vei ajunge să citești toate acestea, pentru că așa cum spune tata, când ai plecat, ai dispărut din viețile noastre pentru totdeauna.

El spune că e ca și cum ai fi moartă.

Cu drag,

Finlay x

1
Scrabble e un joc de cuvinte faimos care se joacă cu o sută de piese

Marți

Îl aud pe tata zdrăngănind la parter, ceea ce înseamnă că micul dejun e aproape gata.

Învelesc jurnalul mamei în bluza de pijama și îl vâr în sertarul cu tricouri.

Verific sticla cu apă a lui Neville și apoi cobor, înainte să mă strige tata, scutindu-l de una dintre crizele lui de tuse. De obicei, pleacă înainte să mă ridic din pat, dar azi montează o bucătărie într-o casă care e doar la două străzi distanță, așa că pleacă mai târziu.

Tata suflă și amestecă în ceva de pe aragaz. Se învârte și pune două farfurii pe masă, înclinându-și capul astfel încât să nu-i cadă scrumul de țigară din gură.

Micul dejun e același cu cina de aseară: ouă și fasole, dar fără cartofi.

Mai pune o farfurie cu trei felii de pâine prăjită cu unt pe ea. Mama obișnuia să le taie în diagonală, triunghiuri. E stupid, știu, dar pâinea are mereu gust mai bun tăiată așa.

Fac două căni de ceai și ne așezăm amândoi.

Tata a uitat ketchupul și se ridică iar.

Mi-e poftă de niște sos, dar el e cu spatele la mine, la bufet.

— T-Ta-Ta…

E doar un amărât de cuvânt din patru litere: T-A-T-Ă.

Nici măcar nu are un punctaj ca lumea pe tabla de Scrabble pentru că e atât de simplu.

TATĂ. *Spune-o odată.*

— Ta-Ta-Tată.

Se întoarce cu sticla de ketchup în mână. Îl privesc. Mă privește înapoi.

— V-Vreau n-niște…

Îmi fac tot timpul griji că tata se va enerva, dar nu o face aproape niciodată.

Mă opresc și înghit în sec. Tot nu am terminat propoziția.

— La naiba, Finlay.

Tata vine la masă.

— Mâncăm cât e caldă mâncarea sau ce facem?

Dau din cap că da.

— Poftim, ketchup.

Îl trântește pe masă.

— Asta voiai?

Nu spun nimic.

Începem să mâncăm. Tata își împinge farfuria puțin la dreapta, ca să aibă loc mai bine să își întindă ziarul.

Ceasul de perete are un ticăit zgomotos și pot auzi tigaia scârțâind și pocnind, în timp ce se răcește.

Tata râde de ceva ce abia a citit și pot vedea bine oul și cartofii mestecați, care sunt încă pe vârful limbii lui.

— Ce-i?

Se oprește din mestecat și se uită la mine. Vreau să-i spui tatei despre noile cuvinte din două litere pentru Scrabble pe care le-am învățat aseară și despre hotărârea mea de a-i scrie mamei. Aș vrea ca el să-mi spună că e în regulă că nu am putut rosti cuvintele mai devreme.

Îmi privesc farfuria și nu spun nimic.

— Dă aici oul dacă nu-l mai vrei, băiete, spune el, cu gura încă plină.

2
Dintre cele o sută de piese cu litere în joc, două sunt goale

Autobuzul școlii a întârziat, iar în câteva minute s-a format o coadă mare în spatele meu.

Plouă mărunt și aerul dimineții e răcoros, dar vremea se încălzește.

Îmi simt rucsacul greu și incomod în spate. Sunt patru cărți groase de la bibliotecă acolo, toate cu termenul depășit. Dezbat dacă să merg pe jos până la următoarea stație, când îi aud vocea în spatele meu:

— F-F-Finlay!

Se aude un tropăit în timp ce Oliver și gașca lui se apropie de stația de autobuz.

Nu-mi dau seama că îmi țin respirația decât când încep să mă simt puțin amețit. Iau o gură de aer, dar nu mă întorc. N-au mai luat niciodată autobuzul din stația asta înainte, e ca și cum ar fi venit aici doar ca să mă terorizeze.

Oliver strigă din nou, de data asta mai tare.

— F-fir-ar al naibii, e F-Finlay.

Ignoră coada și vin drept în față, ca să mă înconjoare. Toți își poartă cravatele abia înnodate, cu noduri neglijente, iar Oliver are un model spiralat ras în păr pe o parte a capului. Are o expresie de îngrijorare pe față.

— Ești OK, F-Finlay? T-T-trebuie să fi î-înghețat de-a b-binelea, stând aici.

Toată lumea râde. Chiar și ceilalți copii, care abia mă cunosc.

— E serioasă treaba, spune Oliver cu un glas îngrijorat. Se pare că F-Finlay M-McIntosh a și surzit, pe lângă că e mut. Credeți că i-ar trebui nițel șoc ca să-și vină în fire?

Oamenii își bat joc și râd, făcând mare larmă. Ochi sclipitori și dinți drepți apar peste tot în jurul meu.

E un petic de iarbă la baza stâlpului cu indicatorul pentru autobuz, care a reușit cumva să supraviețuiască tropăielii a mii de ghete și pantofi. Mă imaginez făcându-mă mic lângă el, astfel încât sunt aproape invizibil.

Pentru câteva secunde, toată larma din jurul meu se dizolvă în depărtare.

Nu mă aștept la lovitura care mă trimite zburând direct cu capul în stâlpul de fier. O durere acută îmi ricoșează în interiorul craniului. Îl simt pe Oliver trăgând de rucsacul meu și nu mă pot gândi decât că săculețul meu cu piesele de Scrabble, cel pe care mama l-a făcut înainte să plece, e înăuntru.

Cineva îmi trage mâna stângă la spate – sunetul se intensifică – și îmi simt rucsacul alunecându-mi pe o parte. Fără măcar să mă gândesc la asta, îmi arunc cealaltă mână rapid în aer, înainte ca rucsacul să alunece complet și lovesc cu cotul îndărăt, ca să dau pe toată lumea la o parte. Înainte să-mi dau seama ce am făcut, Oliver e la pământ, gemând și ținându-se de umăr.

Uitasem de cărțile de la bibliotecă. Tocmai l-am pocnit pe Oliver cu toată greutatea lor.

Râsul se oprește. Mă uit în jur și o mulțime de ochi mă privesc; unii dezaprobator, alții curioși, iar în unele priviri e chiar o urmă de admirație.

Se aude un bubuit puternic de diesel și un vâjâit de frâne cu aer comprimat. Nu m-am bucurat niciodată mai tare să văd autobuzul școlii. Ușile șuieră și se deschid, iar eu sar înăuntru, îi flutur legitimația de autobuz șoferului și mă așez greoi, cât mai departe posibil de geamurile dinspre trotuar.

Când autobuzul pornește, mă uit înapoi și îl văd pe Oliver ridicându-se în picioare și privindu-mă furios, cu fața fermă și trasă, în timp ce își freacă umărul și îi alungă pe prietenii lui, care încearcă să-l ajute.

Chiar înainte să-mi iau privirea de la el, face un gest cu degetul de-a latul gâtului, ca și cum l-ar tăia.

3
Tabla de Scrabble este compusă din pătrate individuale mai mici, care alcătuiesc împreună un careu mare, tip grilă

De îndată ce mă întorc de la școală, aștept să înfulec cina și să evadez la etaj.

— Ai o vânătaie zdravănă pe frunte, spune tata, punând cana jos și privindu-mă. Cum ai făcut rost de ea?

Apăs umflătura puțin prea tare și tresar.

— M-am îm-împiedicat, spun eu. La sta-sta-sta…

— Stația de autobuz?

Aprob din cap.

— Așa cum ți-ai rupt și mâneca sacoului în stația de autobuz?

Tata se încruntă.

Mi-am petrecut întreaga zi așteptând să fiu chemat în biroul tutorelui de an pentru că l-am rănit pe Oliver. Când va face plângere, probabil mă vor exmatricula.

Tata își drege vocea.

— Nu-s căzut din cer, să știi, băiete. Dacă te necăjește cineva, vreau să știu lucrul ăsta.

— S-Sunt b-bine, spun eu.

Așez farfuriile murdare în chiuvetă și mă îndrept spre coridor. Tata are intenții bune, dar nu înțelege cum merg lucrurile la școală.

Sus în dormitor, îmi pornesc calculatorul.

În timp ce se încarcă sistemul de operare, mă uit la trenul de 5:45 trecând în goană în drumul lui spre Lincoln. Casa noastră e chiar lângă șinele de cale ferată și, chiar dacă avem ferestre duble, tot îl poți auzi.

Pot vedea cum se clatină capetele navetiștilor în drum spre casă, la sfârșitul zilei lor lungi. Pun pariu că se gândesc ce o să mănânce la cină sau la ce o să se uite la televizor mai târziu, ori s-ar putea chiar să

plănuiască cum își vor cheltui salariul la finalul lunii. Mai degrabă aș lucra decât să merg la școală.

La început, când m-am mutat cu tata la Colwick, obișnuiam să stau în camera mea cu orele, monitorizând mersul trenurilor. Făcusem chiar și un tabel, ca să arate ordonat și profesional.

Nu am făcut nimic cu paginile peste pagini de numere, dar atunci simțeam că e important. Dacă ratam un tren, mă panicam. Ca și cum ceva rău avea să se întâmple.

Într-o seară, tata m-a întrebat ce făceam, așa că i-am arătat listele. După asta, mi-a cumpărat un computer – și atunci am aflat că există o întreagă comunitate care joacă Scrabble online.

Eu și mama obișnuiam să jucăm Scrabble tot timpul. Când tata se uita la fotbal în sufragerie, eu și mama puneam tabla pe masa din bucătărie.

Acum joc online cu diverși oameni din toată lumea. Săptămâna asta au fost Todd din Kansas, Markus din Germania, Jasminder din India și Sarah din Londra. În sinea mea, cred că Markus trișează. De unele cuvinte pe care le născocește nici măcar eu nu am auzit.

Nu e loc de vorbărie sau pierdere de vreme, trecem direct la joc. Ceilalți jucători nu știu absolut nimic despre mine. Habar nu au că nu pot să-mi spun propriul nume sau să leg o propoziție.

Mi-ar plăcea să fiu băiatul acela în realitate.

Știi cum stă treaba când joci Scrabble online; nu există niciodată surprize.

Mai puțin în seara aceasta.

În seara aceasta, când mă așez în fața ecranului, mă așteaptă un jucător. Ceea ce nu ar fi ieșit din comun, în afară de faptul că nu face parte din grupul meu obișnuit. E cineva complet nou.

O fereastră pentru mesaje apare pe ecran.

Salut… sunt Alex. Vrei să jucăm?

De ce nu? Competiția proaspătă e întotdeauna bună.

OK, răspund. **Eu sunt Finlay.**

Începem să jucăm și Alex e chiar bun. Dar am un set decent de piese.

Un sunet ca o zgârietură mă distrage, dar e doar Neville tărăgănându-se afară din căsuța lui. Hamsterii sunt ceea ce numim animale *crepusculare,* iar asta înseamnă că Neville e pe afară la asfințit. În funcție de starea lui, e treaz între opt seara și trei dimineața, iar atunci apuc să vorbesc cu el despre ziua mea.

— Seara bună, Neville, îl strig.

Se uită la mine și amușină din nas. El e cel mai bun prieten al meu și nu-mi pasă dacă sună nebunesc. Neville nu dă doi bani pe cum vorbesc și mie nu-mi pasă că el nu vorbește deloc. Ne înțelegem perfect unul pe altul.

Curând, Alex rămâne în urmă cu scorul. Amândoi venim cu cuvinte standard și nu e nimic neobișnuit în legătură cu jocul.

Până ce fereastra de mesaje apare iar, douăsprezece minute mai târziu.

Antrenamentul de fotbal m-a terminat, dar nu caut scuze, ești foarte bun. De cât timp joci, Finlay?

Vorbăria nu e văzută cu ochi buni nici în timpul jocurilor față în față și nici online. Fără vorbit, ceea ce e numai bine pentru mine.

Mă uit la fereastra cu mesajul și la cuvintele din ea. A blocat o parte din tablă.

E rândul meu. Plănuiam să joc B-A-T-J-O-C-O-R-I-T, folosind T-ul din unul dintre cuvintele lui Alex și să plasez J-ul, care valorează 10 puncte, pe un pătrat de literă dublă. Dar deja am uitat aranjamentul exact și totalul de puncte pe care l-aș obține.

Înainte să îmi afecteze și mai tare jocul, dau click pe x-ul mic din dreapta sus și închid fereastra de mesaje. Îmi joc literele și aștept ca Alex să își joace cuvântul.

În câteva secunde, fereastra apare iar.

De cât timp joci, Finlay?

Îmi tastez răspunsul.

De la șase ani.

Poate se va opri din pălăvrăgit acum.

Încă două ture fiecare și îmi joc următorul cuvânt, care îmi aduce patruzeci și două de puncte și scorul la 278–199, în avantajul meu.

Atunci fereastra apare din nou.

Ești FOARTE bun! Scz de întârziere, am fost să fac un ceai și nu am găsit decât chestia asta dubioasă, lapsang souchong!

Mi se strânge stomacul. Uitasem de ceaiul ăla, de mirosul lui puternic. Mama obișnuia să îl bea tot timpul. Mie mi se părea că mirosea a pește vechi.

E grozav să găsesc un amic online, scrie Alex.

Nu ne-aș numi amici, abia dacă jucăm de nouăsprezece minute.

N-am amici la șc, spune el. **Mă bucur că te-am cunoscut!**

Mă gândesc să-i spun lui Alex că știu cum e, dar aș suna ca un pămpălău. Îmi place cum pare că mă admiră.

Tre să fie greu, îi răspund.

Încă o tură fiecare și ar trebui să fie gata jocul.

Unde stai? întreabă el. **Doar zona, în mare.**

Clopoței de alarmă încep să-mi sune în cap.

Ar fi fain să putem fi amici în realitate, continuă el.

Cel mai bine îi spun direct, fie că îl jignesc sau nu.

Scuze, nu fac schimb de date personale, tastez eu.

Confundă Scrabble cu un forum de chat.

Nu-i bai. Nu sunt un psihopat de 40 de ani… serios!

Rânjesc la asta. Poate sunt prea paranoic. Alex pare în regulă, dar nu-și va îmbunătăți niciodată jocul dacă va continua să pălăvrăgească.

Ceasul de la Scrabble face click la minutul 20:00. Sfârșitul jocului.

Stau cu degetele în aer deasupra tastaturii ca să zic la revedere, dar fereastra de mesaje a dispărut. El s-a deconectat deja.

Stau așezat pe podea în fața cuștii lui Neville, deschid ușa și îi iau trupul cald în mână.

— Crezi că am găsit un prieten nou, Neville? îl întreb.

Îl așez pe picioarele mele întinse și el stă pe labele din spate și mă privește.

— Nu te uita la mine așa.

Zâmbesc larg.

— Nu suntem toți anti-sociali ca tine. A avea prieteni e un lucru bun atunci când ești om.

Hamsterii sirieni, ca Neville, sunt animale solitare. Se vor bate dacă trebuie să împartă cușca, uneori până la moarte. Dar hamsterii ruși ajung foarte apropiați de partenerii lor și devin depresivi dacă sunt despărțiți. Ceea ce e drăguț, cred eu, într-un mod oarecum ciudat.

Mi-ar plăcea să fiu un hamster rusesc dacă aș fi un rozător. Nu-i deloc distractiv să fii singur toată viața.

Marți, 12 mai

Dragă mama,

E foarte târziu, dar înainte să mă duc la culcare, vreau să-ți spun ce s-a întâmplat azi.

Oliver m-a atacat iar, dar de data asta i-am făcut-o. L-am lovit puternic cu rucsacul meu, și cred că e posibil să-i fi dislocat umărul sau așa ceva, pentru că după-masă l-am zărit pe terenul de joacă cu brațul într-o fașă. Știu că nu ai fi de acord, mama, dar tu nu știi cum e el. A meritat-o din plin, așa că am hotărât să nu-mi mai pierd timpul făcându-mi griji în legătură cu asta. Ceea ce e mai greu decât pare.

Mă tot întreb dacă va face plângere la domnul Homer, totuși. Nu voi nega dacă o va face, dar dacă îi spun domnului Homer adevărul despre cum Oliver îmi face viața un calvar în fiecare zi, tata va fi implicat și apoi totul va deveni și mai rău. Voi spune doar că l-am lovit pe Oliver și asta e. Oricum, așa cum zic, nu-mi mai fac griji în legătură cu asta. Serios

Azi s-a întâmplat și ceva bun. Am întâlnit un jucător online. Numele lui e Alex. Nu știu sigur de ce, dar dintr-un anumit motiv, cred că s-ar putea – doar s-ar putea – să devenim prieteni în realitate. Pare că trece prin aceleași lucruri ca și mine la școală și era chiar interesat de mine.

Dacă ai fi aici, probabil ai spune că am o imaginație debordantă. Ai sta la masa din bucătărie și ai studia cifrele tale de vânzări. Și ai bea ceaiul acela oribil care îți plăcea – lapsang souchong.

Ciudat, ăsta e unele dintre lucrurile stranii pe care le-a menționat Alex.

M-a -făcut să mă gândesc la cum obișnuiam să vin jos, să verificăm temele împreună, sau cum îți povesteam despre ziua mea.

Întotdeauna mă ascultai.

Tata nu e un ascultător foarte bun și nu ar asculta nicio vorbă despre tine. Se enervează și dacă alți oameni aduc vorba de tine.

Ca atunci când dr Khan m-a trimis la un logoped chiar după ce ai plecat. Nu mi-a dat niciun exercițiu care să mă ajute cu bâlbâiala, îmi tot punea o grămadă de întrebări, iar multe dintre ele nici nu aveau de-a face cu vorbitul.

Apoi, când a intrat tata, a trebuit să aștept în fața cabinetului – dar el nu închisese ușa bine. Am auzit-o spunându-i că se poate ca bâlbâiala să mi se fi înrăutățit așa tare, în așa scurt timp, din cauza plecării tale.

Tata a ieșit nervos și m-a tras de pe scaun. Mi-a apucat mâna atât de tare că am crezut că oasele mele vor rămâne permanent STRÂMBE [20]. A trebuit să fug pe lângă el doar ca să-mi păstrez degetele la loc.

A spus că nu era furios. Dar așa arăta.

Apoi m-a întrebat dacă am chef de un burger și un milkshake și să stăm pe malul canalului o vreme.

Am spus nu, pentru că vocea i-a sunat forțată și puțin pițigăiată și am putut vedea că falca începuse să-i tremure, ca atunci când vă certați voi.

Când am ajuns acasă, mi-aș fi dorit să fi spus da, pentru că aveam doar ouă și fasole la cină. Oricum, după toate astea, tata a pornit televizorul pe fotbal și a părut complet normal iar.

Zilele astea, tata e atât de ocupat cu munca că nu mai are timp de altceva. Se întoarce acasă pentru a pregăti ceaiul, își halește mâncarea și apoi pleacă iar până târziu. Uneori, doarme în scaunul lui toată noaptea fără să-și dea jos haina și bocancii. El spune că trebuie să accepte orice muncă găsește, acum că suntem doar noi doi, având grijă unul de altul.

Lucrurile sunt bine acasă, așa că nu-ți face griji pentru noi.

De când am învățat să calc la orele de Abilități casnice, nimeni nu mai râde de cămășile mele la școală, pentru că nu le mai port șifonate.

Cu drag,

Finlay x

4
Tabla de joc are exact cincisprezece pătrățele pe verticală și cincisprezece pe orizontală

Miercuri

Nu mă deranjează că plouă torențial. Mă bucur pur și simplu că am reușit să îmi petrec ziua fără să dau de Oliver și acoliții lui.

De când tata a observat vânătaia de pe fruntea mea ieri, s-a hotărât să mă ia de la școală seara, de parcă aș fi iar în clasele primare.

Am așteptat la toaletă până după ce toate autobuzele de școală au plecat, înainte să ies și să-l aștept pe tata.

Tata știe că ceilalți copii mă tachinează din cauza bâlbâielii mele. Uneori asta îl înfurie și chiar îmi spune că ar trebui să pocnesc pe oricine se ia de mine.

Odată chiar mi-a arătat cum să strâng pumnul ca un boxer, astfel încât să nu-mi rup degetul mare când pocnesc pe cineva. Tata nu poate înțelege că nu sunt ca el când era băiat.

El ar fi probabil încântat să știe că l-am lovit pe Oliver ieri, dar apoi ar trebui să explic ce făcea Oliver în acel moment.

Mă uit pe stradă după duba albă a tatei, imprimată pe lateral cu *„Paul McIntosh, instalatorul tău local* – nui muncă prea mare sau prea mică!” A desenat singur sloganul, ca să economisească bani. Când mama a observat greșeala de ortografie, tata a încercat să deseneze cratima care lipsea, dar totul arăta înghesuit și dezordonat. A spus că nici măcar nu conta, pentru că mulți dintre oamenii de aici nici nu și-ar da seama că e scris greșit, oricum.

Dar mama a refuzat să urce în duba tatei după asta, chiar și până la Aldi, să cumpere mâncare.

Primesc un mesaj. Îmi scot telefonul din buzunarul sacoului, protejându-l de ploaie cu

cealaltă mână.

Întârzii cam 30 de minute, prins cu munca. Scuze, tata.

Grozav. N-are niciun rost să-l aștept aici și să mă fac leoarcă – așa că fug înapoi înăuntru și mă îndrept spre biblioteca de la primul etaj.

E ciudat la școală când toată lumea a plecat acasă, dar mie îmi place. Pașii mei răsună pe scările cu protecție metalică și nu mai e nevoie să mă tot uit peste umăr să văd dacă Oliver e în spatele meu.

Când ajung la primul etaj, o miasmă de mucegai se amestecă cu mirosul pământiu al ploii care se infiltrează prin ramele de metal ale ferestrelor. Mă opresc pentru o clipă și îmi cufund degetul într-o baltă de apă de ploaie care s-a format pe pervaz, asemenea unei pete de vopsea argintie.

Nu te-ai gândi la asta când o vezi, dar apa de ploaie e ușor acidă și în cursul unei anumite perioade, poate dezintegra și cea mai dură piatră. „Dezintegrare" este un cuvânt lung, dar ar valora numai treizeci de puncte pe tabla de Scrabble.

Mulți oameni cred că

Supercalifragilisticexpialidocious

este cel mai lung cuvânt (din limba engleză). Vine din musical-ul *Mary Poppins,* conține treizeci și patru de litere și valorează cincizeci și șase de puncte. Dar eu știu un cuvânt și mai lung:

Pneumonoultramicroscopicsilicovolcaniconiozză.

Pneumonoultramicroscopicsilicovolcaniconiozaeste termenul științific pentru o boală de plămâni cauzată de inhalarea prafului de silice. E foarte urâtă. Are patruzeci și patru de litere și valorează șaizeci și opt de puncte. Dar cum ai doar șapte litere cu care poți juca în Scrabble, nu ai putea folosi niciodată cuvintele astea în realitate. Doar faptul că știi de existența lor este puțin frustrant.

Deschid ușa bibliotecii și intru la căldură. Voci șoptite se aud din colțul din spate, de după rafturile cu cărți unde stă doamna Adams, bibliotecara școlii.

Are ochi de șoim, foarte buni la a-i depista pe cei care fac prostii sau deteriorează cărți.

— Mă bucur să te văd, Finlay.

O spune tare și rar, ca și cum aș fi surd. Sau prost. Sau ambele.

— Sper că nu mai sunt cărți cu termenul depășit în ghiozdanul ăla?

Dau din cap în semn că nu și mă întreb dacă Oliver m-o fi pârât deja.

— Ai venit pentru club?

Dau din cap că nu.

— Ei bine, e după-amiaza ta norocoasă.

Radiază de încântare și mă îndeamnă să o urmez. Aș vrea să stau într-un colț liniștit, să-mi răstorn piesele de Scrabble și să exersez anagrame, cum fac de obicei în timpul meu liber la bibliotecă, însă o urmez pe doamna Adams.

Mă conduce în spatele rafturilor cu cărți, unde un grup de elevi stau în liniște în jurul a trei sau patru mese. Doi liceeni se plimbă de la un grup la altul, observând.

— Ne lipsește un jucător, spune doamna Adams și indică spre un băiat cu coșuri din a zecea, pe care l-am văzut pe la școală și care stă singur.

Atunci îmi dau seama că ăsta e clubul de Scrabble de după cursuri.

Fac un pas înapoi.

— Haide, mă dojenește ea. Să n-ai emoții. Liam te va învăța cum să joci, nu-i așa, Liam?

Liam ridică din umeri.

Vreau să-i spun că tata va fi aici curând și că oricum joc doar online, dar cuvintele mi se înghesuie în gât și închid gura înainte să mă fac cu totul de râs.

— Știu că ți-ar plăcea să încerci Scrabble, te-am văzut jucându-te cu piesele aici înainte, spune doamna Adams.

Toată lumea ascultă. Simt o broboană de sudoare alunecându-mi în josul spinării. Nu pot să stau aici în tăcere, pur și simplu.

— Eu v-v…

— Vrei? Ce bine. Ia loc aici și Liam îți va explica jocul. OK, Liam?

— Dar doamnă, eu…

— Fă cum îți spun, Liam.

— Joc eu cu el, doamnă, se aude o voce cunoscută din spatele meu. În interesul camaraderiei între sportivi și toate alea.

Mă întorc și îl văd pe Oliver Haywood traversând biblioteca înspre noi.

Fața și gâtul încep să mă înțepe.

— Este admirabil, Oliver, spune doamna Adams, uitându-se pieziș la Liam. Ești un băiat norocos, Finlay. Oliver a început să studieze jocul ca parte a Bursei Duke of Edinburgh și acum e jucătorul nostru vedetă. Dacă va continua să se perfecționeze, are șanse să ne reprezinte la campionat peste câteva săptămâni.

Pare că mă privesc pe mine însumi de la distanță, ca și cum totul s-ar întâmpla cu încetinitorul. Oliver e un fanatic al sportului; dar niciodată nu mi l-am imaginat ca pe un jucător tocilar de jocuri de societate.

Mă simt încolțit, ca un șobolan într-o cușcă, dar nu am ce face.

Liam se dă la o parte și Oliver se așază, fără să-și ia nicio clipă ochii de la mine.

— Voi face tot ce pot să-l învăț, doamnă, spune el rar, privindu-și fața. Chiar dacă umărul mă *doare foarte tare.*

5
Fiecare literă poate avea un punctaj diferit atunci când e jucată

De îndată ce doamna Adams pleacă, Oliver se apleacă și mă prinde cu putere de încheietură cu mâna sănătoasă.

— Te voi pune la pământ, ciudat mic, spune el zeflemitor, înfigându-și degetele în carnea moale a antebrațului meu. Și nu doar la Scrabble. Mă voi răzbuna când te aștepți mai puțin pentru că mi-ai făcut umărul praf.

Se uită în jur, verificând să nu asculte nimeni.

— Bănuiesc că te întrebi de ce Homer nu te-a chemat încă în biroul lui?

Ridic din umeri. Nu-i voi da satisfacția de a-mi vedea îngrijorarea.

— E pentru că nu te-am pârât încă, de-aia.

Aștept. Știu că mai urmează ceva.

— Te voi pedepsi personal când sunt pregătit.

Rânjește și își înfige degetele și mai tare.

Îmi smulg brațul și iau săculețul cu piese, scuturându-l.

— Alege niște litere b-bune, F-F-Finlay, râde Oliver. Vei avea nevoie de ele. Ah, da, și roagă-te și pentru un miracol. Vei avea nevoie de unul să mă bați.

Îmi încleștez fălcile și scotocesc adânc printre piesele cu litere.

Poate că Oliver are avantajul la intimidat oameni, dar tot pot să-i dau o lecție în felul meu.

Oliver joacă F-A-L-I-T. Iute ca săgeata, joc F-R-A-I-E-R în jurul I-ului său.

F-R-A-I-E-R.

Mă uit la el.

Își îndeasă mâna în săculețul cu piese și mă privește furios.

— Tu știi prea bine ce înseamnă să fii un mare fraier, mârâie el, punându-și noile piese pe suport.

În timp ce scotocesc după cinci litere noi, el joacă I-N lângă F-ul meu, formând FIN. Zece puncte amărâte.

Zâmbesc și aleg H-ul de pe suportul meu. Îl plasez deasupra I-ului lui Oliver, direct pe un pătrat albastru deschis de literă dublă. Douăzeci și unu de puncte savuroase pentru mine.

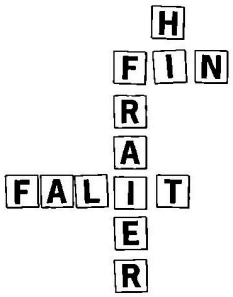

— Ce naiba vrea să însemne asta? hohotește el. „Hi” nici măcar nu e un cuvânt, cretinule. Joacă din nou.

Dau din cap că nu.

— Nu poți primi punctele alea, trișorule împuțit, își ridică el vocea. Nu poți pur și simplu să inventezi cuvinte.

Doamna Adams vine încoace, cu brațele încrucișate.

— Care-i problema aici?

Se uită la tablă și se încruntă.

— Habar n-are, doamnă, spune Oliver. Nici nu știe să scrie ca lumea pe litere. „Hi” nu e un cuvânt; nu poate cere douăzeci și unu de puncte pentru asta.

— „Hi” chiar este un cuvânt, Oliver, e numele unei litere grecești.

Doamna Adams îmi zâmbește.

— Unul dintre cele mai cunoscute cuvinte din două litere jucate în Scrabble, de fapt.

Îi zâmbesc înapoi, doar ca să-l enervez pe Oliver.

— Mi-a ajuns cu jocul ăsta stupid, răbufnește Oliver, aruncând săculețul cu piese.

— Ei, ei, haide, Oliver, răspunde doamna Adams. Bursa ta Duke of Edinburgh înseamnă să-i ajuți pe

ceilalți.

Oliver își încleștează falca și refuză să mă privească cât doamna Adams stă și se uită la următoarele noastre câteva mișcări.

Oliver joacă V-I-R-A-J, S-T-R-Â-N-S și C-A-R-T-E.

Eu joc S-U-K, care e o piață acoperită din Orientul Mijlociu; adaug litere la cele deja existente ca să formez A-V-E-N-T-U-R-O-S – care îmi aduce scorul de patruzeci și opt de puncte; iar apoi, chiar dacă am litere să formez un cuvânt cu punctaj mai mare, joc G-O-L-A-N, cu un zâmbet zeflemitor în direcția lui Oliver, pentru punctajul satisfăcător de a-i vedea fața colorându-se în roșu-închis.

Când scorul ajunge la 358–179 în favoarea mea, Oliver își răstoarnă suportul cu piese, își împinge scaunul și pleacă fără a spune un cuvânt.

Una dintre liceene, o fată înaltă care poartă văl, se uită încoace. Îmi surâde ghiduș.

Doamna Adams dă din cap dezaprobator, privindu-l pe Oliver plecând.

— Cred, Maryam, că avem un mic candidat surpriză la Scrabble aici, spune doamna Adams, privind la fată și înapoi la mine.

— Cred că se poate să aveți dreptate, doamnă Adams, răspunde fata.

Doamna Adams se apleacă mai aproape de mine.

— Așadar, Finlay, ești gata pentru următoarea ta provocare?

O privesc înapoi.

— C-C…

— Asta e un da? Chiar *sunt* încântată.

— C-C-Care…

— Care este? Ei bine, provocarea ta e să joci cu Maryam, mâine la prânz, aici.

Doamna Adams zâmbește larg și șoptește teatral în dosul mâinii, ca și cum Maryam nu ar putea auzi.

— Nu spune nimănui, dar Maryam era membră a Echipei tinere de Scrabble a Pakistanului.

O privesc pe Maryam. Mici paiete negre licăresc la mine de pe marginea vălului ei.

Nu mă înscriu în clubul de Scrabble, nu după spectacolul de azi cu Oliver. Dar să joc cu cineva foarte bun, ca Maryam, ar putea fi distractiv, nu că aș avea vreo șansă să câștig. Ar fi oricum o schimbare de la a sta singur în fața magaziei de la Educație fizică, așteptând să sune clopoțelul de după-amiază.

— Interesat? întreabă doamna Adams.

Dau din cap că da.

— Excelent. Ne vedem aici, mâine la 12:30, atunci, spune doamna Adams, chiar când primesc un mesaj de la tata, care-mi spune că e afară.

6
Piesele goale au valoare zero

Când sar în dubă, tata oprește playlist-ul *Șlagărele anilor optzeci,* ceea ce de obicei înseamnă că vrea să vorbească.

Ploaia s-a oprit, așa că deschid geamul puțin și dau la o parte cu piciorul un pachet gol de țigări.

— Trebuie să plec o perioadă departe de casă, Finlay, spune tata.

Privește drept înainte la drum și fața îi pare mai serioasă decât de obicei.

— Va fi doar pentru două sau trei nopți pe săptămână.

Simt literele și cuvintele începând să mi se împotmolească în gură, chiar dacă nu știu încă ce vreau să spun.

— Nu-mi place să te las de capul tău, știi asta, nu? Dar treaba asta o să fie plătită foarte bine. Apoi se uită la mine: O să fii OK, amice?

Aprob din cap.

— Asta va însemna că te vei întoarce de la școală fără ajutor câteva zile pe săptămână, să știi.

— E-Este în re-regulă, spun eu.

Mai degrabă l-aș înfrunta pe Oliver decât să creadă toată școala că sunt un copilandru care trebuie să-l aștepte pe tăticul lui să-l ia de la școală în fiecare seară.

— Ești băiat mare acum, paisprezece ani mergând pe patruzeci și patru câteodată. Mai înțelept decât am fost eu vreodată la vârsta ta. Semeni probabil cu…

Cuvintele i se pierd.

Îl privesc.

— Ei bine, ești mai înțelept decât am fost eu, asta am vrut să zic.

Nu vorbim niciodată despre mama, dar ea e acolo tot timpul, oricum. Ea există în tăcerile dintre cuvintele noastre.

— E-Eu o să f-fiu b-b-bine, reușesc să spun.

Tata se uită la mine de parcă încearcă să-și dea seama dacă îi spun adevărul, dar nu zice nimic.

Cu muzica oprită, pot auzi huruitul motorului diesel și scârțâitul frânelor. Mi-ar plăcea să-i spun tatei despre clubul de Scrabble de la școală, dar cantitatea de efort necesară ca să dau frâu liber cuvintelor mă face tensionat. Mă hotărăsc să încerc, totuși.

— Am ju-jucat Sc-Sc-Scr…

Nu vrea nicicum să iasă.

— Scrabble? se oferă tata.

Aprob din cap.

— C-Chiar a-acum, în b-biblioteca șc-școlii.

— Asta e bine, spune el, trăgând frâna de mână când ne apropiem de un semafor roșu.

Lovește ușor volanul cu degetele, ca și cum coloana sonoră a anilor optzeci încă ar rula în capul lui.

— Eu nu știu ce vezi la jocurile de societate. La vârsta ta, eram pe afară jucând fotbal în fiecare seară. Își rotește privirea ca să inspecteze cerul pentru semne de ploaie: E bună vremea pentru asta. Să joci fotbal, zic.

Nu i-am spus încă despre jocul cu Maryam de mâine la prânz. Simt propozițiile adunându-se pe vârful limbii mele ca un turn Jenga din cuvinte.

Când îmi deschid gura să vorbesc, e ca și cum toate literele se vor împrăștia ca niște așchii mici și ascuțite, până ce niciunul dintre ele nu va mai avea sens.

E mai ușor să tac pur și simplu.

Când ajungem acasă, tata îmi povestește despre noul job cât mâncăm cina. Trebuie să călătorească la sud, spre Brighton, și să rămână acolo peste noapte. A obținut un contract de tâmplărie la niște case noi și scumpe dintr-un complex îngrădit aproape de mare.

— Ăsta ar putea fi lozul cel mare pentru noi, fiule, spune tata, îndesându-și jumătate de cârnat înmuiat în ketchup în gură. Dacă fac impresie bună firmei de construcții, nu vom mai avea ouă și fasole

la cină, îți promit asta. Vor fi șampanie și caviar cât cuprinde.

Sună promițător, dar știu că mâncarea preferată a tatei din toate timpurile se întâmplă să fie cartofii, ouăle și fasolea. A comandat-o chiar și la cina sofisticată la care a scos-o pe mama la aniversarea a cincisprezece ani de la căsătorie. Mă îndoiesc că ar da-o chiar și pe toată șampania și caviarul din lume.

Apoi îmi amintesc că încă nu i-am spus tatei despre Alex.

— Am c-cunoscut un b-băiat nou…

— La școală? Asta e bine, îți trebuie mai mulți prieteni, Finlay. Când eram de vârsta ta, aveam o grămadă de prieteni. Ne petreceam timpul împreună în parc, după școală. Amicul meu, Pete, spune că băiatul lui nu e niciodată în casă, și m-am gândit la tine, petrecându-ți jumătate din viață în camera ta, încurcat cu jocuri prostești de cuvinte online.

Tata își înghite mâncarea și pune chiar și furculița jos.

— Uite, trebuie să fie greu să-ți faci prieteni, neputând să vorbești normal și toate astea, dar e tare păcat dacă stai să te gândești. Tata zâmbește încurajator la mine: Să-ți spun ceva, dacă merge bine treaba asta cu slujba, pot să te trimit la un doctor specialist ca să te ajute să îți revii. Ce spui de asta?

Îmi arde fața.

Tata nu-mi menționează aproape niciodată bâlbâială; știu că e la fel de rușinat de ea ca și mine. A declarat mereu că, lăsată în pace, problema se va rezolva de la sine. Așa încât știu că e mare lucru pentru el să se ofere să mă trimită undeva.

Problema e că nu vreau să merg la un doctor specialist și să fiu forțat să vorbesc de către un logoped fandosit și atotștiutor, cum numește tata de obicei oamenii de felul ăsta.

Mai degrabă aș tăcea, și în acest fel, nu aș fi băgat în seamă prea tare.

— Mu-mulțumesc tată, d-dar…

— Bun, deci ne-am înțeles.

Tata radiază de încântare, luându-și iar furculița.

— Acum, cum sună fructe la conservă și înghețată pentru desert?

7
În primul stadiu al jocului, fiecare jucător extrage, pe nevăzute, o piesă din săculeț

În timp ce tata se pregătește să plece înapoi la treabă, eu așez farfuriile murdare și vasele în chiuvetă.

— N-ar trebui să lipsesc prea mult, spune tata, ieșind din cameră și punându-și jacheta groasă de lână. Am de înlocuit o podea într-o locuință socială în St Ann's și apoi de reparat poarta din spate a doamnei Taylor, din nou. Naiba știe când se va hotărî să schimbe blestemăția aia.

Soțul doamnei Taylor a murit în urmă cu zece ani și a lăsat-o cu o situație bună.

— Femeia aia e alergică la înlocuit orice, strigă tata din josul scărilor în timp ce își leagă șireturile bocancilor. Îi tot spun, ar fi putut cumpăra o poartă simandicoasă din fier forjat cu banii pe care mi-i tot dă ca s-o repar pe cea veche.

N-aș spune că tata e un bun om de afaceri. Își sfătuiește întotdeauna clienții cum să economisească bani și să nu-l mai cheme așa des. Mama era mult mai isteață. Și-a înființat propria firmă de consultanță IT cu un an înainte să plece și îi mergea și bine. Ar fi putut obține un contract cu o firmă IT mare din zonă.

A muncit din greu, și pentru ce?

După ce a plecat, tata a aflat că și-a desființat afacerea. Era încă un lucru care nu avea sens.

Înapoi în camera mea după ce tata a plecat, mă mănâncă pielea și picioarele mele nu au stare.

Odată ce încep să mă gândesc la mama, e greu să mă opresc.

Neville nu a ieșit afară încă și nu pot vorbi cu el.

Răstorn săculețul cu piese pe tabla mare din lemn pe care mi-a dat-o tata ca să-mi exersez anagramele.

Îmi place clinchetul pe care îl fac piesele căzând. Literele negre și tari par solide pe plasticul alb-

gălbui atunci când îmi trec degetele peste ele. Întorc fiecare dintre cele nouăzeci și opt de piese, astfel încât literele să fie cu fața în sus, și pun deoparte cele două jetoane goale. Aleg șase litere și așez cuvântul în fața mea:

ATROCE

Aranjez literele împrejur și notez toate cuvintele pe care le pot găsi pe caietul meu de anagrame:

TOARCE, TORACE, TROACE, TOCARE, CAROTA, COTARE

Nu voi merge la o clinică, cum a sugerat tata. Prefer să vorbesc mai puțin, până ce bâlbâială trece singură. Am și alte trucuri pe care le pot folosi. Uneori, pot evita cuvintele la care mă bâlbâi cel mai tare și pot alege să rostesc cuvinte mai ușoare.

Literele stau exact cum le-am pus pe tabla de lemn. Ele nu se transformă în cuvinte diferite, pe care alți oameni nu le pot înțelege.

Inima nu-mi mai bubuie așa tare și senzația de mâncărime pălește.

Dau ATROCE la o parte și trec la o pagină nouă în caiet. Formez un alt cuvânt.

COPITĂ

POCITĂ, OPTICĂ, COPIAT, TOPICĂ, POCĂIT, POTICĂ

Nu vreau să fiu cunoscut drept băiatul care se bâlbâie. Aș vrea să mă pot reinventa ca un băiat normal, căruia nu i se dă atenție în clasă. Genul de băiat pe care o mamă nu ar vrea să-l părăsească.

Aleg șapte litere noi și încerc să mă concentrez. Pot face bâlbâială să dispară, îmi trebuie doar timp. Să vorbesc despre asta cu un terapeut atotștiutor e ultimul lucru de care am nevoie.

Mă uit la ceas; 6:30. Toți din grupul meu de Scrabble ar trebui să fie Online acum.

Apăs pe un buton și computerul prinde viață. Apuc câte o mână de piese și le pun înapoi în săculeț, iar când mă uit în sus, am o fereastră cu mesaje care pâlpâie.

Salut, Finlay, ai chef de un joc?

E ca și cum Alex ar fi așteptat să mă conectez. Așa trebuie să fie când ai un prieten bun.

Salut, Alex, sunt gata când ești și tu.

Trebuie să-i spun despre regula „fără-vorbărie”, dar pot face asta mai târziu.

E rândul meu primul. Piesele virtuale mi-au dat T-D-E-P-O-A-L.

Dau click primului meu cuvânt în joc în mijlocul tablei.

P-O-D-E-T [8].

Ai avut o zi bună? întreabă el.

Cumva, nu mă simt la fel de iritat de pălăvrăgeala lui ca înainte. Aproape că abia aștept să-i spun lui Alex despre ziua mea – adică părțile pe care vreau să le știe. Mă pot reinventa și el nu va ști niciodată.

Nu prea rea. Tu? tastez eu.

Zi naspa la școală, oră intensivă de mate.

Naspa, trimit eu înapoi. **Am fost la clubul extrașc de Scrabble prima dată azi.**

Tare. Ai câștigat??

Da, joc cu fosta campioană mâine la prânz.

O vei face praf!

Norul negru care plutea deasupra capului meu după conversația despre logoped cu tata s-a împrăștiat în sfârșit.

E grozav să ai pe cineva care e interesat de ceea ce faci.

Alex joacă I-N-S-I-P-I-D din D-ul meu și adună nouă puncte.

Bună asta, spun eu.

Hopa, am o problemă, revin în 2 min.

Mă uit la suportul meu de litere online, întrebându-mă ce se întâmplă de partea lui Alex. Într-un final, mă decid la P-R-I-N-T, pornind de la P-ul lui Alex și alegând un pătrățel de cuvânt dublu.

Au trecut șase minute și încă niciun răspuns de la Alex.

Sper că e totul OK, tastez eu în fereastra de mesaje.

Nimic pentru încă cincizeci și una de secunde și apoi se întoarce.

Scuze pentru asta. Probleme cu părinții.

Ești OK? Nu știu ce altceva să spun.

Da, știi cum e. Se ceartă. IAR.

Îmi amintesc senzația că mă topesc în interior, când se certau mama și tata. Devenise și mai rău înainte ca ea să plece, se certau mai tare și mai des.

Hotărăsc să nu comentez și să aștept ca Alex să-și joace rândul.

Nu știu de ce tata o suportă pe mama vitregă, poate fi așa o nesuferită.

Cuvinte grele. Trimit un emoticon cu față tristă pentru că nu mă pot gândi la altceva de spus.

Ceea ce spune el în continuare îmi face inima să-mi sară din piept și gura să se usuce într-o clipită.

Fii atent la asta. Ea și-a părăsit familia acum câțiva ani fără să-și ia măcar la revedere… adică, cum poți justifica ASTA?

8
Jetonul cel mai aproape de „A” câștigă și acel jucător are dreptul de a începe jocul

Joi

E două noaptea și, dintr-un oarecare motiv, tocmai m-am trezit brusc din somn.

Nu pot adormi la loc, deși am o partidă importantă de Scrabble cu Maryam programată pentru mai târziu.

E un truc murdar pe care ți-l joacă viața, atunci când ai ceva important de făcut în ziua următoare. Cu cât îți spui mai mult că trebuie să dormi, cu atât creierul tău devine mai treaz. Oamenii de știință spun că are legătură cu nivelul de melatonină, ce o mai fi și asta, dar eu cred că are de-a face cu grijile, pur și simplu.

Mă răscolesc pe dinăuntru, punând întrebări și cerând răspunsuri acolo unde ele nu sunt. Când Alex a spus că mama lui vitregă și-a părăsit familia, n-am zis absolut nimic. Doar mi-am închis computerul și m-am holbat la peretele camerei mele cam un secol.

Pentru că exact asta ne-a făcut mama mie și tatei acum doi ani.

Mai târziu, m-am conectat înapoi, crezând că pot afla mai multe. Dar Alex nu era acolo.

„Nu cred în coincidențe”, obișnuia să spună tot timpul mama.

Dar aici e o coincidență mare și lată, care implică pe cineva exact ca mama sau… respirația mi se oprește în gât… cineva care chiar ar putea *fi* mama.

Dacă mama vitregă a lui Alex și mama mea sunt *una și aceeași persoană*?

Știu că e o nebunie. Și totuși, nu mi-o pot scoate din cap.

Arunc pătura de pe mine, stau în fund în pat și mă uit prin spațiul dintre perdele. Strălucirea portocalie a felinarelor stradale de peste drum îmi luminează camera.

După ce, în tot acest timp, am împins-o pe mama departe în minte, gândul că ar putea fi mai aproape decât îmi imaginez îmi întoarce vintrele ca pe un *mojito* – acele cocktail-uri dulci-amărui pe care obișnuia să le bea ea.

Îmi acopăr fața cu mâinile, ca și cum aș putea opri gândurile. Acum două zile nici măcar nu îl *cunoșteam* pe Alex, iar acum sunt ca și convins că locuiește cu *mama mea.* M-ar târî la doctor dacă ar afla ce gândesc.

Inspir adânc și expir încetișor. A trecut atât de mult timp de când am avut un prieten bun. La fosta mea școală, eu și amicii mei eram unii pe la casele celorlalți tot timpul.

Când eu și tata ne-am mutat, am zis cu toții că vom găsi cumva o cale să ne întâlnim regulat, că nu vom pierde legătura. Dar douăzeci de kilometri sunt o distanță mare când ai doar doisprezece ani.

Privind înapoi, îmi dau seama că nu avea niciodată să funcționeze.

Nu vreau ca nimic să-mi strice șansa de a mă împrieteni cu Alex, în special dacă e ceva care există doar în imaginația mea. Știi dacă te vei înțelege bine cu oamenii când îi întâlnești prima dată. E doar o senzație, dar știu că eu și Alex avem ceea ce ne trebuie ca să fim prieteni buni.

Începe vuitul și așchii minuscule de lemn încep să zboare pe covor. Neville se învârte în cercuri vâjâind pe roata lui, ca un nebun. Simt mirosul rumegușului proaspăt pe care l-am pus ieri acolo. Mă duc încet înspre el și mă așez lângă cușca lui. Ochii lui negri ca niște mărgele licăresc în întuneric, ca niște bobite de cărbune șlefuit.

Neville a fost un cadou de ziua mea de la mama, mi l-a luat cu câteva luni înainte să plece de acasă. Mi-o amintesc venind în sufragerie să ne spună mie și tatei că a citit niște studii cum că bâlbâiala dispare uneori dacă oamenii vorbesc cu animale.

Tata a spus că sunt niște bazaconii și am râs amândoi. Dar când Neville a venit să locuiască cu

noi, mi-am dat seama că tot ce a spus mama era adevărat.

— Ar putea fi ea, Neville? șoptesc eu. Ar putea fi chiar mama *mea* cea care locuiește cu Alex?

Neville e prea ocupat cu treaba lui de a alerga neîncetat ca la maraton pentru a putea observa că sunt acolo. Se extenuează, și pentru ce? Nu are nicio finalitate.

Mă furișez jos pentru un pahar cu apă și îl găsesc pe tata dormind adânc în scaunul lui.

L-am auzit când a venit să mă verifice azi-noapte, când a ajuns acasă. Uneori, cred că îi place doar să se asigure că nu m-am întors la notat mersul trenurilor toată noaptea.

Chiar voiam să vorbesc cu el despre mama și Alex, dar cuvintele mi s-au înțepenit în gât, așadar m-am prefăcut că dorm. A fost pur și simplu mai ușor așa.

Stau în fața scaunului său câteva clipe și privesc cum pieptul lui lat se ridică și cade cu fiecare răsuflare lungă. Părul des și negru îi atârnă pe un ochi și zăresc pete mici de gri pe care înainte nu le observasem.

Fața tatei s-a domolit în somn. Cele două cute tensionate din mijlocul sprâncenelor lui sunt relaxate acum, dar mâinile lui tot țin strâns mânerele scaunului, ca și cum i-ar fi teamă să nu alunece și să cadă.

Când eram mic, obișnuiam să mă urc în spatele lui.

Mergea tiptil prin casă căutându-mă, ca un uriaș, prefăcându-se că nu știe că atârn acolo. Țin minte materialul flanelat al cămășii lui în carouri – mirosea întotdeauna a lemn, creozot și un iz înțepător de lac. Era un miros care mă făcea să mă simt în siguranță.

Dacă mă aplec mai aproape de el acum, va duhni doar a fum de țigară. Își aprinde câte una cum are un moment liber, ca și cum ar încerca să își umple un gol din piept.

Bocancii de muncă ai tatei s-au făcut o culoare închisă, nisipoasă, iar protecțiile metalice de la degete ies din pielea tocită ca niște dinți stricați. Bucăți de noroi de pe șantier și pământ întărit sunt împrăștiate pe covor la picioarele lui.

Ne-am mutat în altă casă la o lună după ce a plecat mama. Tata a bolborosit ceva despre o ipotecă mai mică și amintiri neplăcute și asta a fost, s-a hotărât. Mi-am părăsit amicii și școala. Mi-am făcut griji că mama se va întoarce și se va întreba unde am plecat.

— Nu se va întâmpla, a spus tata nervos când i-am zis.

După asta, m-am oprit din întrebat. Nici măcar nu i-am spus despre coșmarurile care au început. Am încercat să nu vorbesc deloc.

Cândva, erau reguli în casa noastră care mă călcau pe nervi.

Fără pantofi în casă.

Legume proaspete sau salată la fiecare masă.

Fără suc acidulat pentru că ai văzut ce se întâmplă cu o monedă lăsată în el, așa că imaginează-ți ce-i face stomacului tău.

Aș vrea aceste reguli înapoi acum.

Pare că a trecut mult timp și nu-mi amintesc așa bine cum mă întâlneam cu amicii mei pe teren după școală sau cum ne scormoneam de tot mărunțișul ca să cumpărăm împreună o pungă de chipsuri.

În majoritatea timpului, nu vreau să-mi amintesc.

Stâng toate luminile, în afară de lampa din hol. Dar nu îl trezesc pe tata.

Joi, 14 mai

Draga mamă,

Știu că e cam profund pentru 2:30 dimineața, dar voiam să te întreb, crezi că ceva mai aparține unei persoane dacă a lăsat acel lucru în urmă?

Nu sunt singurul copil de pe aici care nu are o mamă. Sunt copii la școală ale căror mame au murit și tuturor le pare rău pentru asta. Chiar dacă nu mai sunt alături de ei, mamele lor tot contează.

La ora de informatică, niște copii au făcut felicitări de ziua mamei folosind ȘABLOANE [18] online. Chiar și Evie Sanders a făcut una, iar mama ei a murit anul trecut într-un accident de mașină. Evie a z.is că voia să pună felicitarea pe mormânt alături de niște trandafiri roz, ca și cum mama ei ar fi fost încă acolo să vadă. Domnul Cawthorne a spus că e un lucru minunat și toate prietenele s-au îngrămădit în jurul ei și i-au dat îmbrățișarea aia ciudată de grup pe care o practică fetele.

M-am gândit să-ți fac o felicitare, chiar am vrut. Dar nu am avut tragere de inimă să-i spun domnului Cawthorne, într-un final. Vezi, mamă, faptul că nu ai murit face diferența. E ca și cum regulile nu se mai aplică pentru că tu ai dispărut pur și simplu.

Am făcut tot ce mi-a trecut prin minte ca să aflu unde ești. Am căutat pe Google fiecare mod în care se scrie numele tău, numele după căsătorie și numele de fată, adrese vechi. Am sunat chiar și firma de IT la care lucrai, dar nu am aflat nimic Dacă aș fi un bărbat de douăzeci și cinci de ani, poate aș ajunge mai departe Aș putea plăti un detectiv particular să-ți dea de urmă sau cel puțin aș putea întreba oamenii care te știau.

Dar de îndată ce vorbesc cu cineva la telefon, vocea îmi sună ca a unui copilaș trist care încearcă să își găsească mama și nimeni nu mă ia deloc în serios.

Am încercat să vorbesc cu tata despre asta, dar cum îți menționez numele, parcă i se pune o cortina grea pe față. Trăsăturile i se preschimbă în aceeași înfățișare severă, ca atunci când voi doi va certați și îl făceai să se simtă prost cu toate cuvintele tale inteligente.

Câteva luni după ce ne-am mutat în altă casă, mă aciuiasem în camera mea și nu mai coboram deloc. Încercam să înregistrez un mesaj video pentru vechii mei amici, dar cuvintele nu ieșeau cum trebuia. Tata intrase să încerce să mă convingă să cobor la cină și camera mea web a înregistrat conversația noastră. M-am uitat la ea de atâtea ori încât, atunci când închid ochii, e ca și cum mi-ar rula în cap:

— D-D-Dacă mama are nevoie de ajutorul nostru? am strigat eu la el. D-Dacă s-a întâmplat ce-ce-ceva cu ea, și nu se p-poate întoarce acasă.? Nu putem pur și simplu să u-uităm de ea.

— Ai încredere în mine, Finlay, mama ta e OK.

— Dar c-cum știi asta? țip eu. Ai primit vești de la ea și n-n-nu mi-ai spus m-mie?

— Nu, spune el încet. Nu, nu am primit nicio veste de la mama ta. Îți dau cuvântul meu că dacă primesc, îți voi spune.

— Atunci c-cum știi că ea e OK? mă uit eu mânios la el.

În filmare, îmi poți vedea mâinile încleștându-se în pumni.

— Cum știi că n-nu se așteaptă s-o g-găsim noi pe ea?

Dacă privești cu atenție, poți vedea o CRĂPĂTURĂ [10] ivindu-se în cortina de pe țața tatei. Dar ceea ce lasă să se vadă nu e lumină sau speranță. E cel mai negru întuneric, ca atunci când e o pană de curent și nu rămâne nici cea mai vagă licărire de lumină.

Tata spune:

— Știu ca mama ta e OK pentru ca și-a șters numele de pe contul nostru bancar comun. Și-a anulat abonamentul la revistă și i-a spus chiar și doamnei cu care făcea yoga că nu va mai veni. A schimbat datele de contact ale părinților de la școala ta doar cu numele meu. Tata mă apucă de umeri și mă privește, ochii-i sunt întunecați și strălucitori. De-asta știu, Finlay. Nu vrea să fie găsită.

Ai spus tuturor oamenilor care contau că pleci, mamă. Cu excepția mea și a tatei. Nouă nu ne-ai spus absolut nimic.

Trebuie să fie un motiv, o explicație. Oamenii ca tine nu dispar pur și simplu.

Încă mă consideri fiul tău sau ai ales să mă lași în urmă? Sau m-ai uitat deja?

Eu nu cred că te voi uita vreodată.

Cu drag,

Finlay x

9
Jucătorul care alege piesa goală va începe automat primul

Mai târziu în dimineața aceea, când ajung la școală, doamna Adams scoate capul pe ușa bibliotecii în timp ce trec pe acolo.

— Vezi, Finlay, să nu cumva să uiți de partida ta de Scrabble cu Maryam azi la prânz.

Vorbește rar, ca și cum aș avea probleme s-o înțeleg.

— După aceea, putem avea o discuție despre joc și Maryam îți poate da chiar și niște ponturi ca să devii mai bun.

Vocea ei mă însoțește de-a lungul coridorului.

Mă întorc și dau din cap, înghițind un gust neplăcut.

Să vorbesc cu Maryam înseamnă să forțez cuvintele să iasă, ca și cum aș stoarce pastă de dinți veche și întărită dintr-un tub astupat.

Mai întâi, trebuie să trec de ora intensivă de mate, dar asta nu mă deranjează. Numerele sunt practice și directe, și, cel mai bine, e o materie la care nu e nevoie aproape deloc să vorbești.

În Scrabble, nu contează dacă știi înțelesul unui cuvânt, scorul e cel mai important pentru joc.

Domnul Trevor cere voluntari ca să rezolve ecuația la tablă.

În mod previzibil, e tăcere.

— Finlay, nu am mai beneficiat de cunoștințele tale în ale matematicii de o vreme, ce-ar fi să faci o încercare?

Inima mi se scurge în pantofi. Câțiva profesori au impresia că vorbitul în fața tuturor ajută la vindecarea bâlbâielii. Domnul Trevor e unul dintre ei.

O explozie de râsete erupe din rândul din spate.

— Este p-patru, Finlay? Sau poate este ci-cinzeci și ci-cinci.

Îmi apăs palmele în bancă, dar mâinile încă îmi tremură.

— Oliver, tună domnul Trevor, dacă te simți mai deștept decât de obicei în dimineața aceasta, poate că ai vrea să ne oferi soluția corectă?

Râsetele pălesc.

— Vino în față, Finlay.

Profesorul e plin de optimism și veselie.

— Ne poți spune tuturor răspunsul și apoi îl scrii pe tablă să îl putem vedea cu toții.

Îmi arde fața când mă ridic. Poate reușesc să scap de asta fără să spun nimic.

Nu toată lumea are nevoie de cuvinte ca să spună lucruri. Există chiar o limbă fluierată numită Yupik pe care încă o folosesc inuiții în Alaska. Cuvintele se pierd de-a lungul masivului montan și a canioanelor prăpăstioase. Cel mai bun mod de a vorbi cu oamenii la distanțe mari e să fluieri.

Copiii care vorbesc Yupik învață să își fluiere propriile nume. Mă întreb oare cum ar suna *Finlay*? Dacă aș ști, aș putea fluiera în loc să mă fâstâcesc cu toate acele începuturi false până ce iese numele meu. Aș putea să-mi fluier și răspunsul la matematică domnului Trevor chiar acum.

Ceva mic și tare îmi lovește ceafa în timp ce mă îndrept spre tablă. O radieră sare într-un colț al clasei.

Rezolv ecuația în tăcere și scriu răspunsul pe tablă. Pot vedea gura domnului Trevor mișcându-se, dar se aude ca și cum ar fi sub apă. Îmi șterg mâinile transpirate de pantaloni și încerc să respir normal când mă duc la locul meu. Mă simt ca și cum aș fi într-unul din acele vise unde e nevoie să alergi repede, dar nu poți decât să mergi ca un astronaut.

Se aud pufnituri de râs din primul rând în spatele meu și îl pot vedea pe Oliver în ultimul rând în fața mea. Gura lui e sub formă de „F-F-Finlay”, dar sângele îmi năvălește în urechi și nu-mi dau seama exact ce spune.

Apoi domnul Trevor bate din palme și sunetele din jurul meu devin din nou clare precum cristalul.

— Liniștiți-vă, răsună vocea domnului Trevor, sau veți rămâne toți înăuntru în pauză.

Îmi țugui buzele și mă prefac că fluier în Yupik. Suflu aerul, dar nu scot de fapt niciun sunet, nicio șoaptă. *Oliver Haywood, ești un fraier amărât și urât.* I-aș fluiera asta în față dacă aș fi un inuit și el nu ar ști niciodată ce înseamnă.

Când sună clopoțelul la sfârșitul celei de-a doua ore, mă așez pe peticul mărunțel de iarbă din spatele corpului de Științe și îmi răsfoiesc caietul cu anagrame, doar ca să fac ceva până ce vine timpul să merg la bibliotecă.

Nu mă duc aproape niciodată în *arenă,* cum numesc eu sala de mese.

Odată, părinții mei s-au certat timp de o săptămână din cauza a ceva. Îi puteam auzi chiar dacă închideau ușa de la bucătărie. După asta, tata a rezervat un weekend prelungit în Spania, o surpriză de ziua mamei.

Sevilla e un oraș frumos, dar nu au interzis luptele de coridă, ca Barcelona.

Ghidul ne-a dus la o arenă de lupte și ne-a spus cum taurii sunt drogați, astfel încât totul să fie în dezavantajul animalului.

— Oamenii pot fi incredibil de cruzi, Finlay, a spus mama. Să nu uiți niciodată asta.

În sala de mese, eu sunt unul dintre acei tauri. Mă simt chiar și drogat.

Nu contează dacă stai liniștit într-un colț și îți vezi de treaba ta sau dacă rămâi lângă cei care supraveghează la prânz, cineva mereu te va înghionti pentru o reacție.

Scot o pungă mică de plastic din ghiozdan. Nu era mare lucru acasă de adus pentru prânz, așa că azi am doar o felie de pâine și gem, un măr și un iaurt expirat.

Alergând dintr-o parte în alta așa mult, tata uită uneori să aducă altceva în afară de lucruri pentru cină în drum spre casă, dar astăzi nu contează, pentru că nu mi-e deloc foame.

Sunt puțin emoționat, ceea ce e prostesc.

Încep să mă întreb de ce am fost de acord să joc Scrabble cu Maryam, în primul rând. Ea obișnuia să joace pentru Pakistan, o să mă facă varză.

Până când ajung la ușile bibliotecii, m-am convins deja că toată chestia asta e o idee proastă. Gâtul mi-e uscat și strâmt, ca și cum cuvintele s-ar alinia deja acolo, gata să se împrăștie într-o criză de bâlbâială în secunda în care deschid gura.

Nu trebuie să faci asta.

E acea voce din capul meu care mă încurajează să tac, pentru că știe cât de tare mă fac de râs. Azi, cred că acea voce are dreptate. Chiar nu e nevoie să trec prin asta: pot să spun că am uitat pur și simplu de joc.

Reușesc să fac trei pași în direcția opusă, când ușile bibliotecii se deschid cu un vâjâit în spatele meu.

— Finlay, ai ajuns exact la timp, strigă doamna Adams și pășește pe coridor. Am așteptat cu nerăbdare toată dimineața.

Mă împinge înapoi și intrăm în bibliotecă împreună.

Toată dimineața mi-am imaginat întregul club de Scrabble, inclusiv pe Oliver Haywood, adunat ca o mică gloată în jurul mesei unde eu și Maryam aveam să jucăm, ca niște gândaci la microscop.

Dar când intru în bibliotecă, nu e nimeni acolo, în afară de doamna Adams și Maryam.

— Închidem biblioteca o jumătate de oră azi la prânz, pentru ca tu și Maryam să puteți juca în liniște. Doamna Adams zâmbește și se repede înapoi spre biroul ei: E OK pentru tine, Finlay?

— M-mu…

— Cu multă plăcere. Vrei un pahar cu apă?

— Vă r-r…

— Se rezolvă.

Îmi mușc limba.

Maryam îmi aruncă o privire pe furiș, își dă ochii peste cap și zâmbește larg.

10
Primul cuvânt trebuie plasat în centrul tablei, folosind pătratul cu steluță

Totul e aranjat pe o masă mică, gata pentru joc. E acolo tabla de Scrabble, așezată pe o placă turnantă adecvată, un săculeț cu piese și chiar și un cronometru digital, care arată profesional.

Doamna Adams se întoarce cu două pahare de apă.

Neonul de deasupra noastră bate pe tabla de joc, astfel încât aceasta e clară și luminoasă. Se pare că toate cărțile sunt pe față.

Maryam se așază, iar eu îmi dau jos sacoul și îl pun pe spătarul scaunului.

— Mai ai nevoie de ceva, Finlay? întreabă doamna Adams.

Nu vreau să vorbesc și să par un prostănac, dar mai *este* ceva de care am nevoie.

Maryam se lasă pe spate în scaunul el, privindumă.

— A-Am putea folosi să-să, să-să…

Oricât aș încerca, nu pot trece de simplul cuvânt „săculeț”.

Maryam se uită insistent, ca și cum m-ar vedea pentru prima dată.

— Ai vrea să scrii pe hârtie, Finlay? întreabă doamna Adams.

Dau din cap că nu.

— Să scrii cu piese de Scrabble?

Închid strâns ochii. Broboane mici de sudoare mi se adună pe buza de sus.

— A-Am putea folosi să-săculețul m-meu cu p-piese? reușesc, într-un final.

— Desigur, spune doamna Adams. Nu e nicio problemă.

Pleacă să aducă ceva.

Răstorn săculețul cu piese de la mama din ghiozdanul meu. Clinchetul mut al pieselor pe tablă

sună ca niște secrete șoptite.

— De cât timp te bâlbâi? mă întreabă ușor Maryam.

Oamenii de obicei chicotesc sau șușotesc pe la spatele meu. Nimeni nu mă întreabă nimic direct despre bâlbâială mea.

Mi se aprinde fața și mă uit într-o parte, dar ea așteaptă un răspuns.

— D-D-Dintotdeauna, spun eu, pentru că așa pare.

Credeam că sunt puțin bâlbâit înainte ca mama să plece, dar îmi dau seama că atunci era o nimica toată în comparație cu acum.

Maryam câștigă la extragerea de piese și începe jocul cu V-E-X-A-T, folosind un jeton gol pentru X și obținând un punctaj respectabil de patruzeci și patru de puncte.

Inima începe să îmi bată mai tare cât îmi studiez piesele și îmi dau seama de o metodă explozivă de a folosi A-ul lui Maryam. Adaug două dintre literele mele deasupra și sub el ca să formez F-A-X, obținând treizeci și șapte de puncte, pentru că folosesc două pătrate de literă dublă.

— Sunt impresionată, spune Maryam.

Zăresc o mișcare cu colțul ochiului și îmi pierd concentrarea pentru o clipă, groaza năvălindu-mi prin corp la ideea că Oliver ar da buzna peste jocul nostru, însă e doar doamna Adams, venind mai aproape ca să privească.

Îmi tresare inima când aleg un J ca una dintre piesele mele, dar când Maryam joacă F-I-L-E pentru unsprezece puncte, pot folosi J-ul la următoarea mișcare, jucând J-E-R-T-F-Ă și cuprinzând un pătrat de cuvânt dublu pentru un punctaj savuros de patruzeci și patru de puncte.

Câteva mișcări mai târziu, Maryam ricoșează cu B-A-L-O-N, obținând treizeci și unu de puncte pentru folosirea unui pătrat de literă triplă.

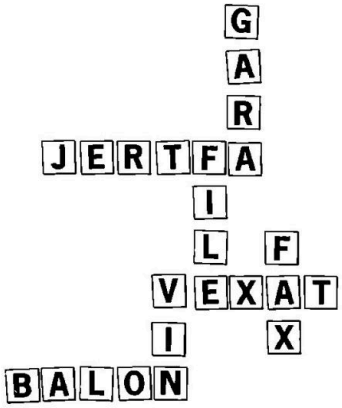

Unul dintre noi dă o lovitură zdravănă și puternică, iar după câteva mișcări, celălalt revine cu un croșeu de stânga.

După șaptesprezece minute, scorul e 172–149 pentru Maryam.

Pentru următoarele câteva mișcări, Maryam continuă să avanseze ușor. Când arunc iar o privire la ceas, îmi dau seama că mai avem doar două minute de jucat, iar scorul este acum 211–179 pentru ea.

— Tu joci ultima mișcare, Finlay, îmi zâmbea.

Dau din cap că da și bag mâna în săculețul cu piese.

Nu mă deranjează să pierd, Maryam e clar o jucătoare mai bună decât mine. Iar apoi pun mâna pe Z.

Punându-l pe suport și învârtind literele să văd ce pot obține, mă lovește răspunsul. Antrenamentul meu cu anagrame își face treaba și în amestecul lipsit de sens de pe suportul meu se citește deodată B-A-Z-O-O-K-A. Mut toate cele șapte litere ale mele pe tablă.

— Bingo, exclamă doamna Adams. Ai un Bingo! Folosesc un pătrat de cuvânt triplu, iar B-A-Z-O-O-K-A îmi aduce optzeci și patru de puncte.

Doamna Adams scrie cu cretă scorul final 211–263. Pentru mine.

11
Pătratul-steluță din mijlocul tablei aduce primului jucător un scor de cuvânt dublu

Maryam se întinde să îmi strângă mâna.

— Un final strălucit. Felicitări.

— Foarte bine, Finlay, spune doamna Adams afectat, de parcă aș avea trei ani. Își trage un scaun: Mă simt cam prost acum, că am presupus ieri că nu știi cum se joacă.

Maryam începe să îndoaie tabla sub formă de pâlnie și toate piesele cad într-o grămăjoară lungă, îngustă.

— N-Nu ai f-făcut o f-fotografie, spun eu, chiar dacă e prea târziu pentru asta acum.

— O fotografie?

Sprâncenele lui Maryam se unesc.

— La t-tablă.

— Nu e o practică obișnuită, în afara jocurilor din campionate, spune doamna Adams.

Cu câteva săptămâni înainte să plece, mama a făcut o fotografie la fiecare dintre jocurile noastre, la final.

Poate că a vrut să le facă ca să-i rămână amintire ei, dar le-am găsit într-un plic în sertarul biroului meu.

Ridic din umeri și mă întind spre săculețul cu piese.

— Deci, ești membru al vreunui club de Scrabble, Finlay? întreabă Maryam.

— N-Nu, spun eu. J-joc on-on…

— Online, spune doamna Adams, lungind cuvântul. El joacă online.

Când oamenii îmi termină propozițiile, fluxul de cuvinte se oprește complet. Nu îi pot învinovăți că fac asta, e previzibil că se vor sătura de așteptat.

Mă uit la toate literele cum se amestecă și se încurcă într-o mare harababură în timp ce cad în săculeț.

— Nu există înlocuitor pentru entuziasmul de a juca unul la unu, comentează doamna Adams.

Nu mă voi înscrie în clubul extrașcolar, dacă asta vrea să insinueze.

Ridicăm cu toții privirile, căci cineva ciocăne în geamul de sticlă al ușii de la bibliotecă. Inima începe să-mi bubuie în piept, ca și cum ar încerca să sară afară.

— Ah, ce moment potrivit.

Doamna Adams radiază de încântare în timp ce se ridică.

Deodată, o față se lipește de geam și mi se face rău.

— Intră, Oliver.

Ea descuie ușa bibliotecii și Oliver intră greoi, lăsându-i pe Darren și Mitchell să aștepte afară.

— Nu știam că se ține clubul azi la prânz, mă săgetează Oliver cu privirea.

— Nu se ține, spune doamna Adams nonșalant. Dar îmi pare bine că ai trecut pe aici, Oliver. Am o propunere atât pentru tine, cât și pentru… Finlay.

Se uită la Maryam. Îmi trag răsuflarea înainte să mă înec.

Te rog, nu-mi cere să fiu partenerul lui Oliver, îmi repet în minte.

— Băieți, ce ziceți dacă v-ați antrena suplimentar, în vederea înscrierii la Campionatul școlar național de Scrabble? se luminează fața doamnei Adams. Ați avea șansa să reprezentați școala.

Un amestec ciudat de entuziasm și groază îmi colcăie în stomac.

— Parcă ați spus că *eu* voi fi cel care reprezintă școala, își încrucișează Oliver mâinile într-un acces de furie.

— Păi, dacă îți aduci aminte, ceea ce am spus, de fapt, e că ai într-adevăr o șansă, Oliver.

Doamna Adams are un obicei de a închide ochii atunci când vorbește, iar pleoapele îi tremură de parcă ar visa ceva urât.

— Dacă școala pune doi jucători la înaintare, asta ne va crește șansele de succes.

— Eu nu joc cu el, spune Oliver îmbufnat. El nici măcar nu poate vorbi normal.

— Nu e nevoie de asta, Oliver, se ascute vocea doamnei Adams.

Să mă înscriu la campionat înseamnă că va trebui să vorbesc într-adevăr cu oameni. Va trebui să-mi spun cel puțin numele și școala… în fața unei *mulțimi* de oameni.

Îmi slăbesc nodul de la cravată și îmi trag gulerul, ca să intre puțin aer.

— Maryam a fost foarte drăguță și e de acord să vă antreneze pe amândoi, spune doamna Adams.

— Cum de nu participă ea, dacă e așa bună? spune Oliver șmecher.

— Am jucat competitiv în Pakistan, răspunde Maryam. Însă era visul unchiului meu, mi-e teamă, nu al meu. Dar îmi pare foarte bine să vă ajut pe amândoi să vă îmbunătățiți jocul.

— E foarte frumos din partea ta. Oliver se încruntă la Maryam: Dar nu cred că aș avea de învățat prea multe de la *tine.*

Doamna Adams se încruntă și se apleacă, țintuindu-mă în loc cu ochii ei măriți.

— Dar tu, Finlay? Am așteptat ani de zile ca un viitor campion să intre în biblioteca asta, iar acum sunt suficient de norocoasă să am doi jucători foarte buni în tine și Oliver.

— Eu a-a…

— Accepți? Splendid. Maryam va organiza…

Dau din cap că nu și nu o mai privesc.

— E OK, Finlay, spune Maryam. Nu trebuie să te hotărăști acum.

Oliver rânjește.

— Uite, ia-ți niște timp, spune doamna Adams. Poți veni la mine oricând dacă ai orice întrebări despre cum se petrec lucrurile.

Pare atât de plină de speranță.

— Eu n-nu ș-știu dacă v-vreau, spun în cele din urmă.

— Tremură ca o frunză, chicotește Oliver. Cum se va descurca să joace sub presiune?

— Oliver, oftează doamna Adams. Dacă nu ești interesat de antrenament suplimentar și ești aici ca să subminezi un coleg, atunci ai putea să pleci chiar acum.

Oliver se holbează la picioarele lui.

— Voi reevalua situația într-o săptămână, când vom ține o confruntare amicală în bibliotecă. Nu se poate mai corect de-atât. Doamna Adams îl scrutează pe Oliver prin ochelari: Dacă nu cumva te-ai răzgândit și *vrei* antrenamentul suplimentar cu Maryam?

Oliver rânjește și dă din cap că nu.

— Data viitoare voi lua o decizie în legătură cu cine va reprezenta școala și cine va fi înlocuitorul, spune doamna Adams. Amândoi veți participa oricum la campionat.

— Eu sunt cel mai bun, spune Oliver îndepărtându-se. Știm cu toții asta.

Doamna Adams dă din cap și oftează privindu-l pe Oliver plecând, dar nu spune nimic. Timp de trei secunde întregi.

— Îmi pare bine că vei accepta oferta de antrenament suplimentar, Finlay, turuie ea. Pot face loc pentru tine aici la prânz de cele mai multe ori. Iar la sfârșiturile de săptămână, sunt sigură că colegul meu de la clubul tinerilor va fi încântat să asigure un loc pentru tine și Maryam, ca să-l folosiți pentru antrenament.

Mă gândesc să-mi mărturisesc grijile de a vorbi la campionat, ca motiv să mă retrag.

Dar apoi doamna Adams spune ceva care schimbă totul.

— Desigur, dacă obții un titlu național la o vârstă atât de fragedă, vei crea o isterie în media, Finlay. Toată lumea, în toată țara, va vedea ce ai reușit.

Toată lumea. În toată țara.

Deși nu am vrut niciodată să fiu faimos sau bogat sau o mulțime de alte lucruri pe care cei de la școală și le doresc, îmi dau deodată seama că participarea la campionat mi-ar putea oferi acel lucru pe care îl vreau cel mai mult pe lume.

Să o fac pe mama mândră.

Nu știu dacă sau când voi avea șansa să o văd iar, dar *ce ar fi dacă*?

Dacă chiar o găsesc pe mama? Ce ar fi dacă (deși o mare parte din mine crede că sunt total nebun și mă enervează doar că mă gândesc la asta) ea chiar locuiește cu Alex și tatăl lui?

Mi-aș dori ca ea să fie mândră de mine. Aș vrea să vadă că, deși cuvintele m-au învins într-un fel, le-am cucerit în altul.

Chiar dacă mama nu locuiește cu Alex, câștigarea campionatului mi-ar oferi o cale să iau în sfârșit legătura cu ea. Oriunde ar fi acum, ar fi o șansă grozavă să-mi vadă fotografia dacă aceasta ar fi imprimată peste tot în ziare și poate chiar și la televizor.

O căldură mi se scurge de-a lungul brațelor și a picioarelor. Deodată, mă simt de neoprit.

— O voi f-face, spun eu.

12
Următoarele cuvinte jucate se vor forma pe pătrățele adiacente

Orele de după-amiază trec ca în ceață.

Lecția de istorie a domnișoarei Poole începe în 1831 în Ohio, când mormonii pornesc în călătoriile lor. Cu cinci minute înainte de sfârșitul lecției suntem în 1847, mormonii au ajuns la Marele Lac Sărat și eu abia am auzit ceva.

Sunt îngrijorat că Alex nu mă va contacta iar. O fi sătul pentru că l-am lăsat baltă aseară.

Când ultimul clopoțel sună la finalul după-amiezii, mă îmbulzesc pe hol cu toți ceilalți și las mulțimea crescândă să mă ducă spre ușile principale.

Cineva se lovește cu putere în spatele meu și mă izbește într-o fată.

— S-Scuze, spun eu.

Când fata se întoarce, văd că e Maryam. Dă din cap cu dezgust către cineva din spatele meu.

— La ce te uiți? izbucnește Oliver la ea. De ce ești totuși în țara noastră?

Mă întorc și văd că el e atât de aproape încât îi pot simți răsuflarea acră.

— Probabil crezi că ești rege la Scrabble acum, fraiere, îmi urlă el în ureche. De parcă ai fi destul de bun ca să joci la campionat.

— Da, Oliver e cel care trebuie să meargă la campionat, dobitocule, strigă amicul lui, Darren.

— Tacă-ți fleanca, idiotule, izbucnește Oliver la el, cu ochii săgetând în jur să vadă dacă a auzit cineva. Nici măcar nu-mi păsa că merg, oricum.

Trupuri stângace, încălzite, se împing peste tot în jurul meu. Mă simt puțin ametit și mă întorc înapoi, dar Oliver se bagă pe lângă mine, astfel că acum e el în fața mea.

— Îți dai seama că va trebui să ții un discurs dacă vei câștiga, nu? râde el. Va trebui să mulțumești

oamenilor și chestii. Dar tu nu-ți poți spune nici amărâtul de nume, fraiere. O să te faci de tot râsul, abia aștept.

Deschid gura, dar nu iese nimic.

— P-pa pa, n-aș vrea să f-fiu în pielea ta!

Oliver râde și se întoarce să se alăture amicilor lui.

Mă uit după Maryam să o întreb dacă e în regulă, dar a dispărut în mulțime.

Pierd vremea în lateralul clădirii până ce văd că Oliver și amicii săi sunt sigur în autobuz. Tata a întârziat doar cinci minute.

Când urc în dubă, el vorbește la hands-free, pălăvrăgind cu oarecine despre treaba din Brighton și rămâne la telefon majoritatea drumului.

Duba își face loc prin trafic și mă uit pierdut pe geam. Când mă gândesc la vorbitul în fața a mii de oameni la campionat, îmi simt pieptul strâns. Îmi imaginez o încăpere plină ochi cu oameni care râd de-i doare burta la eforturile mele patetice de a scoate câteva cuvinte deformate. În primul rând, Oliver și prietenii lui arată cu degetul și țipă, spunându-le tuturor ce fraier sunt.

Duba ia curba la următoarea stradă și trecem pe lângă vechea mea școală primară. Mama obișnuia să mă ia de aici când eram mai mic. Mergeam pe jos acasă împreună, luam înghețate vara și ne băteam cu frunze uscate portocalii și galbene toamna.

Simt cum mi se mai slăbește strânsoarea din piept.

Campion național la Scrabble. Îmi imaginez titlul din ziar, completat de fotografia mea, ca mama să nu aibă dubii că sunt eu.

Poate că o va vedea la micul dejun, când va fi singură într-o bucătărie care arată exact cum era a noastră. Ochii i se măresc să-i sară din cap – fața i se luminează, își repede o mână la gură. A căutat peste tot și m-a găsit în sfârșit!

— La naiba, Finlay, revino-ți!

Tata lovește volanul, făcându-mă să tresar.

— Te-am întrebat deja de trei ori.

Duba se oprește în față la Co-op.

— S-Scuze, spun eu.

— Ei bine, ce să fie? Cârnați sau crochete de pește lângă fasolea ta?

Nici măcar nu mi-e foame.

— C-Cro…

— Crochete atunci.

Tata sare din dubă. Încerc să mă întorc la imaginile liniștitoare cu mama, dar și-au pierdut toată culoarea.

Acum toate imaginile din capul meu arată monoton și ireal.

13
De la cuvântul jucat inițial se pot forma cuvinte în orice direcție

După ce am luat cina, îl las pe tata să facă o listă cu ce are nevoie să ia cu el în Brighton mâine, iar eu fug sus în camera mea. La o secundă după ce mă conectez, apare fereastra de mesaje.

Chef de-un joc?

Mi se întoarce stomacul pe dos de ușurare, dar și de emoții. Cum să-l fac pe Alex să vorbească iar despre mama lui vitregă fără să pară evident?

Sunt prea multe în joc.

Scuze că am ieșit devreme ieri… mi-a mers burta!! scriu eu.

Nu știu de unde a ieșit minciuna, dar sună convingător.

Ghinion, răspunde el.

De obicei, vreau să încetez cu pălăvrăgeala și să-mi văd de joc, dar trebuie să-l țin pe Alex de vorbă în continuare ca să nu-i trezesc suspiciuni.

Tocmai ce mi-am amintit că ai avut probleme aseară… ești OK? Mama ta vitregă e OK?

Da, a explodat totul, spune el.

Gândește-te. Gândește-te. Ce aș mai putea spune despre asta?

Mama ta vitregă pare puțin capricioasă.

Trebuie să-l fac să vorbească despre ea.

Da, e câteodată. Mama ta e la fel?

Ce spun acum? *Și mama mea și-a părăsit familia, ca mama ta vitregă?* Sau aș putea spune: *De fapt, cred că mama ta vitregă ar putea fi mama mea.*

Nu-i cea mai bună idee, l-ar speria pe Alex. Chiar vreau să aflu mai multe despre cine stă cu el, dar nu vreau să-l obosesc cu întrebările mele. Mi-ar plăcea ca noi doi să fim prieteni.

Mama e plecată acm, scriu eu. **Cu serviciul.**

Mi-o întoarce iute ca săgeata.

Cu ce se ocupă?

Are propria companie IT.

Tare! Cum se numește? răspunde Alex repede.

Asta se transformă într-o pânză de păianjen mare și lată de minciuni.

Nu-i place să dau detalii despre ea online. Scz, scriu eu.

Tatăl meu lucrează în IT, spune el. **Mă am și eu bine cu computerele!**

Îmi pare bine că am trecut de subiectul mama acum, am o șansă să aflu mai multe despre Alex însuși.

Ușa din spate se trântește și îl aud pe tata luându-și la revedere, plecând să mai facă vreo câteva treburi locale.

Tare. Tata are propria afacere în tâmplărie.

Călătoresc cu tata în vacanțe, spune Alex.

El lucrează în Manchester, Londra, Nottingham și Glasgow. Ești aproape de vreunul din locurile astea?

Vine în Nottingham. *Vine în Nottingham!*

Mă imaginez întâlnindu-mă cu Alex, mergând la bowling sau la cinema. Am putea juca chiar și Scrabble, aici la mine acasă. Și apoi îmi amintesc că nu mă cunoaște pe mine cel real. El nu știe de bâlbâială mea.

Hai să începem jocul, scriu eu, sperând că Alex nu observă că nu i-am răspuns la întrebare.

Jucăm de zece minute, dar îmi dau seama că Alex nu are tragere de inimă. Găsește cuvinte scurte, care au scoruri mici, ca și cum nu ar depune deloc efort să joace. Nu vreau să-l distrug jucând conform standardului. Prietenii nu-și fac asta unul altuia.

Deci, apuci să vorbești cu mama ta când e plecată? scrie el.

Nu așa trebuie să meargă. Eu trebuie să aflu informații despre familia lui, nu invers.

Încerc să mă gândesc la un răspuns care nu e în mod vădit o minciună. E greu.

Sună sau trimite e-mailuri dacă poate. Nu am vorbit prea mult cu ea de data asta.

De ce?

Nu știu, pur și simplu nu am mai vorbit cu ea de o vreme.

Înainte ca el să poată răspunde, scriu din nou.

Ce lucrează mama ta vitregă?

O scurtă pauză, apoi:

E ca mama ta… nu-i place să vorbesc despre asta online.

Probabil că am cerut-o pe asta.

Terminăm jocul și Alex spune că nu mai are timp de încă unul, așa că ne luăm la revedere și el se deconectează. Mă uit în jur. Simt liniștea din casă apăsându-se în ușa camerei mele. Tata va fi plecat un secol, dar aud câteva zgârieturi din cușca lui Neville.

Aștept câteva minute, dar nu își scoate capul să mă salute.

Joi, 15 mai

Dragă mamă,

Când îmi închid ochii ca să mă pun să dorm, trec prin rutina asta prostească în mintea mea, când enumăr motivele pentru care se poate să fi plecat.

Nu știu de ce o fac, dar a început în prima noapte după ce ai plecat și am continuat cu ea.

Câteva dintre motive sunt:

● *Cineva te-a SECHESTRAT [17].* Evident că nu-mi place asta, pentru că ai putea fi rănită, dar într-un fel e preferatul meu, pentru că înseamnă că nu ai avut de ales decât să mergi.

● *Ți-ai pierdui memoria.* Poate ai mers undeva la nord sau la sud cum făceai în ultimele luni, pentru o întâlnire importantă. Ți-ai pierdut memoria și încă nu îți amintești cine sau de unde ești. După doi ani? Ar putea fi totuși posibil, cred. Dacă ignor faptul că tata a spus că ai plănuit să pleci.

● *Te-ai rătăcit.* Da, știu. Să te rătăcești în Marea Britanie pentru doi ani întregi nu e neapărat posibil.

Dar ăsta e cel mai bun lucru pentru rutina mea cu de-ce-ai-plecat; orice contează și orice se ia în considerare. Încă mă gândesc la motive. Iar acum Alex a plantat un nou motiv în capul meu și nu îmi place câtuși de puțin.

● *Ai plecat ca să-ți întemeiezi o familie nouă, în altă parte.*

Știu că lucrul ăsta se întâmplă. Dar e genul de lucru care am crezut că se întâmplă doar altor oameni Chiar e posibil să-ți fi cunoscut noul fiu vitreg online?

Desigur, asta nu ar fi atât o coincidență, cât un miracol.

În unele nopți, mă rog să am un vis care să-mi dezvăluie adevărul despre ce s-a întâmplat cu tine – sau măcar să-mi dea un indiciu. Orice.

Și mă rog tare ca într-o zi să te întorci.

Dar acum încep să-mi dau seama că a spera că o să te întorci e zadarnic, pentru că până și atunci când mă visez cu tine, nimic nu se rezolvă cum vreau eu.

În visele mele, îți iei doar geanta și valiza și ieși pe ușă fără să privești înapoi. Și motivul e evident. E întotdeauna același.

Pur și simplu nu ne mai vrei.

Cu drag,

Finlay x

14
Jucătorilor le vine rândul în sensul acelor de ceasornic

Vineri

Definiția unei dimineți bune la școală = a te feri din calea lui Oliver. Deci presupun că se poate spune că am avut o dimineață bună.

La prânz, am mers direct la bibliotecă pentru prima mea sesiune de antrenament cu Maryam. A fost grozav să am unde să merg în loc să stau în spatele clădirii de Știință sau în fața magaziei de la Educație fizică, așteptând să se sune.

Liceenii pot purta ce vor, dar Maryam e îmbrăcată în uniforma de școală și poartă pe cap un văl negru cu puncte argintii sclipitoare.

Pielea ei e fină și de un cafeniu pal, iar ochii îi sunt întunecați și sclipesc cu ceva ce pare a fi un amestec de încântare și ghidușie.

— Hei! se trântește ea la masa pe care doamna Adams a pregătit-o pentru noi într-un colț liniștit al bibliotecii. Abia ai așteptat asta, nu?

Engleza lui Maryam e excelentă. Accentul ei sună puternic și mândru și felul în care se amestecă cu argoul local pe care l-a prins dă dependență la ascultat.

— Nu trebuie să te antrenezi în plus, știi, dacă nu vrei. Dar doamna Adams are speranțe mari pentru tine și Oliver.

Mă foiesc în scaunul meu.

— Norocosul de Finlay, ei?

Scoate limba și rânjește. Maryam nu e ceea ce m-am așteptat. Deloc.

De departe pare timidă, distantă, calculată. Nu a fost *atât* de vorbăreață în fața doamnei Adams.

— Nu spui multe, nu-i așa?

Face o grimasă.

— Dacă aș fi bâlbâită, tot aș vrea să mă fac auzită.

Mă uit la ea.

— Adică, dacă vederea nu ți-ar fi așa bună, tot te-ai uita la lumea din jurul tău, nu?

Ea e foarte directă, iar eu sunt foarte tăcut. Am o senzație în piept ca atunci când îmi înfulec mâncarea prea repede.

— Nu contează că mă ignori, sunt obișnuită cu asta, ridică ea din umeri. Nimeni nu vrea să vorbească cu fata cu văl pe aici.

Nu vreau ca Maryam să creadă că sunt rasist sau așa ceva. Și sunt recunoscător că își rupe din timp ca să mă ajute să-mi îmbunătățesc jocul.

Așadar, încerc.

— M-M-Mulțumesc p-pentru…

Știu exact ce gândește ea. „Bâlbâit” și „prost” înseamnă același lucru pentru majoritatea oamenilor.

Aștept ca ea să râdă de mine, dar expresia nu i se schimbă.

— M-Mulțumesc p-p… mormăi eu.

— Continuă.

— M-Mulțumesc p-pentru că mă a-antrenezi, cârâi într-un final.

— Cu mare plăcere, spune ea și învârte tabla pe turnantă. Mai bine am începe.

Maryam se întinde după un laptop de pe un scaun de lângă ea.

— Primul lucru pe care ți-l voi arăta este cum să fii mai bun la Scrabble fără ca măcar să atingi tabla. Intrigant, nu?

Îmi face o demonstrație scurtă la un software de jocuri de cuvinte.

— E un instrument de studiat cuvinte, folosit de jucătorii de top. Trebuie să-ți programezi jumătate de oră în fiecare zi să te antrenezi cu el, spune Maryam iar, închizând laptop-ul. Într-o săptămână sau poate două, o să vezi îmbunătățirea când joci.

Îmi place ideea de a mă antrena cu un software, și pentru prima dată, mă simt ușurat că tata e plecat în Brighton. El și-așa se plânge de cât de mult timp petrec la computer.

Maryam se uită la ceas.

— Avem timp pentru un joc scurt. Să vedem ce poți face, Finlay McIntosh.

Pun săculețul meu cu jetoane pe masă.

— Drăguț, spune ea, trecându-și un deget peste broderia delicată. Tu ai cusut asta?

Îmi zâmbește șăgalnic.

— M-Mama m-mea.

Scrijelesc o urmă de pe masă. Mamei i-ar fi plăcut faptul că mă antrenez cu Maryam, o fostă jucătoare națională.

— Mama ta joacă Scrabble cu tine? Cum o cheamă?

Dau din cap că nu și mă uit în jos la mâinile mele.

Nu știu de ce las asta să mă afecteze.

— Îmi pare rău, spune Maryam încet. Te-am supărat?

Dau din cap că nu.

— Numele ei e Ch-Christa. Ea a plecat.

Maryam mă privește pentru un moment lung și nu mai spune nimic altceva despre mama.

Ne alegem primele șapte piese, iar eu încep prima rundă.

— Hai să-ncepem.

Maryam pornește cronometrul.

Îmi amestec literele și îmi fac degetele să nu mai tremure. Nimic nu-mi sare în ochi de pe suportul meu. Nu pot să fac literele să mi se unească în minte.

Aproape că simt ochii lui Maryam arzându-mi în vârful capului, în timp ce mă aplec peste piesele mele.

Cu douăzeci de secunde înainte să mi se termine rândul, vin cu pateticul L-A-T-A. Doisprezece puncte amărâte.

Nu vreau să mă uit la Maryam, dar după câteva secunde arunc oricum o privire în sus. Nu râde, nu se uită deloc la mine. E concentrată pe tăblița ei, ca și cum ar fi singurul lucru din încăpere.

Joacă J-E-N-A-T pentru șaisprezece puncte.

Apoi își întoarce tăblița cu piese ca să-mi arate literele ei. Pare că trișez.

— Nu fi așa șocat, râde ea. Așa vei învăța.

Arată spre tăblița ei.

— Vezi că aș fi putut juca J-E-L-E-U pentru douăzeci și patru de puncte, folosind pătratul de literă dublă și L-ul din cuvântul tău?

Mă ia ușor. A jucat un cuvânt cu un punctaj mai mic pentru că crede că nu sunt bun de nimic.

— Joc *tactic,* explică Maryam. Acum că am folosit E-ul disponibil și pătratul de literă triplă, cred că ți se va părea mult mai dificil să obții un scor decent din celelalte litere.

Stai să mă lămuresc. Alege cuvântul cel mai potrivit să-mi pună obstacole, făcându-mi jocul mai dificil. Nu e drăguță. E *nemiloasă.*

— Dacă te pot forța să ratezi câteva ture pentru că folosesc toate literele cele mai bune, scorul tău total va avea de suferit, vezi?

Zâmbește ca și cum mi-ar face o favoare. Chiar văd și nu pot să nu zâmbesc și eu. E o abordare diferită, pe care nu am luat-o în considerare înainte.

Maryam aruncă o privire la săculețul meu cu piese și ne privim în ochi.

— În Scrabble, la fel ca-n viață, cea mai evidentă acțiune nu e întotdeauna cea mai eficientă.

15
Jucătorii pot juca doar un cuvânt pe tură

A doua oră de după-amiază e biologie și învățăm despre comportamentul animalelor.

Ignor biluțele umede de hârtie mestecată pe care Oliver și gașca lui le aruncă în mine. Din când în când, câte una mă lovește în spate sau în cap și toată gașca lui face mare gălăgie. Ignor și asta.

— Nu poți să te muți în altă parte? huiduie la mine una dintre fetele de pe rândul meu.

Mă uit în jur, însă mai este doar un loc liber, chiar în spate, pe rândul lui Oliver.

Avem o suplinitoare ora aceasta, pentru că profesoara noastră obișnuită e bolnavă. Suplinitoarea a inventat un joc. Împarte clasa în rânduri, de la unu la cinci.

— Deci, ca să recapitulăm, toate rândurile vor concura unul împotriva altuia. Fiecărui rând i se dă o întrebare, iar dacă acel rând greșește sau nu știe răspunsul, o pot lua celelalte rânduri pentru puncte în plus.

Întrebările încep de la ușoare și devin mai grele. După zece minute, toate rândurile sunt la egalitate și profesoara crește dificultatea.

— Rândul unu, care e termenul folosit pentru procesul în care bobocii de rață și alți pui de pasăre își recunosc mama imediat după ce ies din ou?

Cei din rândul unu se uită unii la alții pierduți.

— Nu știm, doamnă, mormăie cineva.

— Altcineva?

Scrutează clasa cu privirea. Se întâmplă să știu că procesul se numește *imprimare,* descoperit de Konrad Lorenz, un om de știință austriac. Dar dacă mă ofer voluntar să spun cuvântul „imprimare”, știu că aș fi norocos dacă trec de „imp”. Așadar, nu ridic mâna.

Nimeni nu spune nimic.

— OK, acest proces se numește imprimare, confirmă profesoara. Scrieți în caietele voastre de

exerciții, vă rog.

Rândul doi greșește la o întrebare: un exemplu de comportament instinctiv la animale.

Mă pot gândi la două exemple; un păianjen țesând o pânză sau o broască țestoasă abia ieșită din ou mișcându-se spre mare. Rămân tăcut și nimeni altcineva nu răspunde.

— Rândul trei, strigă profesoara. Liliecii, bufnițele și hamsterii sunt animale active în timpul serii. Cum numim animalele care prezintă astfel de activitate?

— Nocturne, doamnă, spune cineva de pe rândul trei.

— Bună încercare, dar acesta e un răspuns greșit, mă tem. Altcineva?

Profesoara se uită prin clasă.

Răspunsul e *crepusculare,* ca Neville.

Căldura îmi trece prin față și mâini. Spinarea mi-e caldă și umedă.

Dacă spun răspunsul cu voce tare, rândul meu va avansa, am putea chiar câștiga concursul.

Repet cuvântul în gând. *Crepusculare.*

Sună bine în capul meu, fără vreo bâlbâială care să-l strice. Chiar vreau ca toată lumea să vadă că știu răspunsul. Măcar o dată, vreau să fiu cel deștept din clasă, cum obișnuiam să fiu înainte ca bâlbâitul să se înrăutățească.

Degetele îmi tremură, mâna mă mănâncă s-o ridic în aer.

Ochii profesoarei îi pironesc pe ai mei. Recunoaște semnele că aș vrea să vorbesc.

— Numele tău?

Ea consultă planul clasei.

— Fi-Fi-Fi…

Face ochii mari, întrebând iar.

— Nume?

Îmi imaginez rândul din spate, așteptând doar s-o dau în bară. Respir adânc și încerc din nou.

— Fi-Fi-Fi…

Nu vrea să iasă nicicum.

Oliver și prietenii lui izbucnesc într-un râs isteric, dar profesoara în sfârșit s-a prins că mi-e greu.

— Haide, poți să o faci. Nu te grăbi, te susținem cu toții.

— Da, te împingem cu toții de la spate și nu e o pr-pri-veliște dră-drăguță, spune Oliver zeflemitor.

Celelalte rânduri se întorc să mă privească.

E ca și cum cineva ar ține un arzător Bunsen aproape de fața mea. Am impresia că întreg capul îmi poate exploda în orice secundă.

— Doamnă, e complet inutil, nu poate nici măcar…

— Încă un cuvânt de la tine și toată clasa primește o pedeapsă.

Arată cu degetul spre Oliver și toată lumea mormăie.

— Vom fi respectuoși și vom aștepta toți până ce acest tânăr își poate spune numele.

Ridică din sprâncene și îmi zâmbește.

— Numele tău?

— J-J-Jack, reușesc eu.

Pot spune Jack. Nu pot spune Finlay fără să mă chinui grozav de mult. În unele zile, nu pot spune Finlay deloc.

— Doamnă, e un idiot, numele lui nu e…

Râs înfundat din rândul din spate.

Iau o gură de aer. Să risc?

Dacă îl împart în două, cuvântul va fi mai ușor de spus. Pot s-o fac.

Cre-pusculare.

Dacă îmi pun mintea, știu că pot s-o fac.

— N-nu are r-rost să-l î-întrebați pe J-Jack, d-doamnă, strigă Oliver din rândul din spate. V-vom fi aici toată z-ziua.

Chicoteli izbucnesc ici-colo prin clasă.

— Știi răspunsul sau nu, Jack? întreabă profesoara suplinitoare, acum nerăbdătoare.

Degetele mi se opresc din tremurat.

Dau din cap că nu.

Cuvântul e încă acolo, vrând să fie rostit, dar îl înghit ca pe o bucată de cartilaj rece.

— Ei bine, ăsta *a fost* unul greu, oftează ea. Răspunsul e *crepusculare.* Notați-l, vă rog.

16
După fiecare rundă, jucătorii aleg alte piese din săculeț

De îndată ce sună clopoțelul, îmi apuc geanta și mă îndrept spre ușa clasei. Tata e în Brighton, așa că nu mă ia nimeni în seara asta, dar dacă îmi iau un avans și ajung la autobuz înainte, aș putea evita să dau de Oliver.

Văd că primul autobuz al școlii a venit și se umple repede.

— Ce faci, J-Jack?

Oliver își apasă mână tare pe umărul meu și amicii lui se adună în jurul nostru.

— Este J-Jack, nu-i așa?

Încerc să-i dau mâna la o parte, dar mă apucă și mai tare, chiar dacă își folosește brațul rănit, care e încă în fașă.

Alți elevi dau năvală din școală de o parte și de alta a noastră, dar nimeni nu ne aruncă o a doua privire, toți vor doar să ajungă acasă.

— Umărul meu e aproape complet refăcut acum, așa că m-am gândit să-ți întorc complimentul, mârâie Oliver. Aș fi putut face plângere, dar mi-am ținut gura, ca să-ți pot da asta.

Se întinde după ceva ce Mitchell ține în mână și văd prea târziu că e o bâtă de cricket.

Reușesc să-mi ridic mâna înainte ca Oliver să dea cu bâta, dar cotul meu primește o lovitură. Strig de durere.

— Asta e prima dată când îl aud spunând ceva fără să se bâlbâie, spune Darren.

Oliver râde.

— Degetele i le vreau. Să-l vedem cum joacă Scrabble când câteva sunt rupte. Țineți-l în loc, băieți.

— Op-opriți-vă! urlu eu. Op-opriți-vă!

Darren și Mitchell mă apucă de un braț fiecare și Oliver vine în fața mea, scoțându-și brațul din fașa

falsă, astfel încât să-și ia avânt mai bine cu bâta.

Fața lui e palidă și punctată de pete roșii, furioase. Nebunia i se vede în ochii întunecați.

Mă simt de parcă nu am destul aer. Cred că o să mi se facă rău.

— Ține-i mâna în față, Daz, instruiește Oliver.

Începe să ridice bâta.

— Dați-vă la o parte, băieți, blocați calea, strigă domnul Homer de pe treptele de la intrare.

Mă răsucesc ca să-i atrag atenția și el se încruntă, înaintând câțiva pași.

— Ce se întâmplă aici?

— Nimic, domnule, doar ne distrăm puțin, spune Oliver și aruncă bâta într-o parte, în afara câmpului vizual al domnului Homer.

Darren și Mitchell îmi dau drumul brațelor și cei trei se împing prin mulțime spre autobuz.

Oliver se întoarce și mă apucă de braț.

— Pun eu mâna pe tine data viitoare și nu poți face nimic în legătură cu asta. Nu mă vei dovedi niciodată, pămpălăule.

Îl scutur de pe mine și mă mișc în direcția opusă. În timp ce merg, mă rog ca picioarele să nu mi se înmoaie și să mă lase.

Îmi ia cam patruzeci de minute să merg pe jos acasă de la școală. Pare ciudat când deschid ușa și intru în casă. Tăcerea pare grea și apăsătoare, ca și cum nu m-ar vrea acolo.

Închid ușa în spatele meu, lăsându-mi geanta și pantofii în hol.

Cotul îmi pulsează unde l-a lovit Oliver. Când îl ating, îmi dau seama că se va învineți curând.

Stau la geam în sufragerie, dar nu deschid televizorul.

Un grup de adolescenți pe care îi recunosc din anul meu sunt în trecere, cu rolele agățate pe umeri. Băieții au căciuli trase pe spate și fetele își poartă părul strâns în coadă de cal. Roller Planet se află în complexul comercial Castle Marina, la douăzeci de minute de mers pe jos de aici, dar eu nu am fost

niciodată. Am auzit oameni la școală spunând că e muzică dance și lumini intermitente. Îmi imaginez că e un pic ca localul de bowling unde eu și prietenii mei obișnuiam să mergem în Mansfield.

Când stai în tăcere, casa nu e așa silențioasă cum credeai la început. Pe de o parte, congelatorul nostru antic bâzâie. Un câine latră în apropiere și pot auzi copii jucând fotbal pe strada de alături, chiuind și râzând.

Aveam altă casă și alți vecini înainte ca mama să plece. Uneori îl puteai auzi pe Jack cel de trei ani care locuia alături, ciocănind peretele cu jucăriile lui în timp ce urca scările. Fratele lui, Seth, era cu mine în clasă. Aveam un grup cu care jucam cricket la capătul străzii noastre, departe de unde erau parcate mașinile.

Mai târziu, când mergeam în casă, Seth obișnuia să cânte la orga lui electronică, dar pe mama și tata nu-i deranja niciodată zgomotul care se auzea prin perete. Probabil că aș fi încă prieten cu Seth dacă nu ne-am fi mutat. Probabil că aș avea o grămadă de prieteni.

Tata a spus că a fost cel mai bine să o luăm de la capăt într-un loc nou odată ce mama a plecat, dar nu a părut deloc așa. A părut că dădeam bir cu fugiții.

El a continuat să spună că o să fie mai ușor. A spus că, cu timpul, o să ne facem o viață grozavă, nouă, doar eu și el. Zâmbea când o spunea, dar ochii tot îi păreau triști.

Îmi amintesc că l-am întrebat cât va dura, dar nu a avut un răspuns.

Există o teorie cum că ți-ar trebui zece mii de ore de exercițiu ca să devii foarte bun la ceva.

— Bill Gates a avut acces la un computer de liceu la treisprezece ani. Așa și-a făcut cele zece mii de ore de programare, a spus mama.

— Iar în a zece mia oră, a creat Microsoft! a rânjit tata. Așadar, ce aștepți, Finlay?

Mama râdea întotdeauna la lucrurile sarcastice pe care le spunea tata, dar în ultimele luni înainte să plece, glumele lui o enervau.

— Poți obține orice îți dorești, Finlay, spunea ea, privindu-mă direct și ignorându-l pe tata. Atâta timp cât îți dedici timpul și crezi în tine. Să nu lași niciodată pe nimeni să îți spună că nu o poți face. Mai ales pe oamenii cu ambiție zero.

Tata nu a râs atunci.

Teoria celor zece mii de ore nu se aplică la tot. Cred că am petrecut zece mii de ore încercând să-mi dau seama de ce a plecat mama și tot nu sunt mai aproape de adevăr. Dar cred că teoria ar putea fi folositoare ca să ajung la campionatul de Scrabble.

Dacă pot să-mi dedic orele acestea și să uit că va trebui să vorbesc în public, poate aș avea o șansă să reușesc.

Am o grămadă de timp să vin cu o scuză dacă mă răzgândesc. Pot spune că am făcut laringită sau ceva. Dacă le-aș convinge pe doamna Adams și Maryam că sunt bolnav, m-ar scuti cu siguranță de mers.

Grijile îmi bâzâie în jurul creierului ca niște viespi în jurul unui pahar cu suc. Se înghesuie nervos, cerând răspunsuri. Se pare că nu pot afla ce vreau să știu despre mama lui Alex în timpul discuțiilor noastre online. În adâncul meu, știu că ideea că mama lui vitregă și mama mea sunt una și aceeași persoană nu poate fi adevărată. Dar nu-i pot da drumul. Nu până când știu sigur.

M-am mai gândit și cât de tare ar fi să mă întâlnesc cu Alex dacă vine la Nottingham. Știu că asta nu se va putea întâmpla decât dacă încep să am încredere în el, să-i spun unde locuiesc și să nu-mi mai fac griji că va afla despre bâlbâială mea. E grozav să discutăm online ca prietenii normali. Așa că sigur nu ar fi nimic rău să-i spun puțin mai multe despre mine.

— Cum știi că persoana asta nu e vreun pervers? m-a întrebat Maryam când i-am spus că mi-ar plăcea mult să mă întâlnesc cu Alex.

— P-Pur și s-simplu știu, am spus eu.

— Deci ți-ai dezvoltat niște abilități mentale care te lasă să vezi cu cine joci online? Vor fi foarte

folositoare pentru jocul tău, Finlay.

Mi-am dorit să nu mă fi obosit deloc să-i menționez asta.

— P-Pur și s-simplu știu, OK?

Maryam a părut gânditoare.

— *Există* o modalitate prin care poți fi sigur, a spus ea într-un final. Vorbiți pe Skype.

Nu mă gândisem să fac asta.

*

Trenul de 5:32 spre Lincoln vuiește prin spatele casei și îmi dau seama că stau și mă holbez pe geam de aproape o oră.

Îmi chiorăie stomacul, așa că mă îndrept spre bucătărie să îmi fac un sandviș. Tata a lăsat niște pâine și când mă uit în frigider, văd că avem o bucată de brânză și un pachet de cârnați.

Mai târziu, Alex și cu mine începem un joc online.

Chef de o poveste pe Skype? tastez eu în fereastra cu mesaje.

Sigur! Răspunsul lui vine imediat. **Dă-mi cinci min. Începe tu.**

Atât a fost cu suspiciunea lui Maryam.

Joc prima mea mișcare și verific dacă Skype-ul e deschis și camera video e pornită. După șapte minute, verific dacă Alex este gata pentru convorbirea noastră.

Ești pregătit? întreb eu. **Care e numele tău pe Skype? Te pot suna acum.**

Ceasul meu digital ticăie încă vreo două minute. Privesc pe geam la nemărginitul cer gri, presărat cu nori.

Poate mesajul meu nu s-a trimis cum trebuie. **Ești pregătit acum?** încerc iar. **Să te sun?**

Ecranul pâlpâie și mă uit la tabla de Scrabble Online. Nu arată cum trebuie și apoi îmi dau seama de ce.

Nu e nicio iconiță cu cap și umeri de partea lui. Alex nu mai este online.

*

E ora nouă și nu mă simt deloc obosit. Stau jos lângă cușca lui Neville și aștept ca el să se trezească.

După câteva secunde, aud foșneli în căsuța lui.

— Salut, Neville, spun eu încet, așezându-mă pe burtă și lipindu-mi fața de bare.

Fețișoara lui îmblănită apare în ușa casei lui de plastic. Adulmecă aerul și vine la mine.

— Crepuscular, crepuscular, crepuscular, spun eu.

Neville fonfăne și pleacă să inspecteze bolul cu mâncare.

— Maryam îl s-suspectează pe Alex, îi spun eu. Dacă am fi vorbit pe Skype, aș fi putut demonstra că este cine spune e-el că este. Dar acum…

Neville a găsit bucățelele de broccoli pe care i le-am presărat în bol mai devreme.

— Poate s-a întâmplat ceva acasă și A-Alex a trebuit să se deconecteze brusc, spun eu. Adică, se î-întâmplă lucruri, nu? Poate mama lui vitregă a aflat că vorbește online cu un băiat numit F-Finlay.

În timp ce spun cuvintele, mă ustură ochii. Numai un idiot ar avea fantezii că un lucru atât de improbabil s-ar putea întâmpla.

Dar nu mă pot opri din a o face, pur și simplu nu pot.

— Poate Alex îi s-spune totul despre mine, *chiar acum.*

Neville mă privește tăios din bolul cu mâncare. Obrajii i s-au umflat ca niște mingiuțe, plini cu broccoli și semințe. Ochii lui mărgelați văd înăuntrul meu. Nici măcar Neville nu poate trage de coadă adevărul atât de tare.

Se întoarce și se furișează înapoi în căsuța lui, ca și cum abia ar aștepta să scape de ideile mele ridicole.

17
Jucătorii trebuie să aibă șapte piese pe suport pe tot parcursul jocului

Sâmbătă

Primul meu gând când mă trezesc sâmbătă dimineața este că nu merg la școală azi, și nici nu există vreun Oliver de evitat.

Al doilea gând al meu este că tata e plecat pentru a doua noapte în Brighton.

Stau întins în pat, holbându-mă la tavan.

Cotul mi-e inflamat și învinețit, iar tăcerea casei îmi umple capul până ce aproape se transformă într-un răcnet.

Enumăr lucrurile pe care le-aș putea face cât timp tata e plecat, toate posibilitățile infinite.

Aș putea să nu mănânc cartofi sau fasole sau cârnați sau nenorocitele de crochete de pește, pentru început.

Aș putea merge la bowling sau la cinema și aș putea petrece vremea în piață după aceea. Aș putea să mă rezem de unul dintre leii imenși de piatră din fața Primăriei și să mă uit la vandali și la bețivi încheindu-și socotelile.

Aș putea să iau ultimul autobuz spre casă și să mă plimb prin Victoria Park, unde mai mulți oameni au fost jefuiți recent, doar ca să simt frica și să-i supraviețuiesc.

OK, poate nu ultimul.

Treaba e că aș putea face toate aceste lucruri și mai multe, dacă aș vrea. Dar toate sunt lucruri pe care nu e distractiv să le faci de unul singur.

Poate eu și Alex ne-am putea petrece timpul împreună la sfârșit de săptămână, după ce ne vom fi întâlnit în sfârșit. Sunt sigur că tata ar fi de acord dacă Alex ar vrea să rămână la noi peste noapte, e disperat să am prieteni.

Îmi petrec dimineața în pat, uitându-mă la DVD-uri vechi cu *Războiul Stelelor.* Darth Vader e

personajul meu preferat pentru că James Earl Jones, care îl joacă, a fost atât de bâlbâit când era copil, că s-a oprit cu totul din vorbit. Mai mult respiră greu în *Războiul Stelelor,* dar este și vocea lui Mufasa în *Regele Leu,* ceea ce demonstrează că a scăpat într-un final de bâlbâială. Este posibil.

O dată la câteva minute îmi tot verific computerul, să văd dacă Alex nu s-a conectat încă, dar iconița lui de jucător e gri de fiecare dată.

Când mă îmbrac și cobor în sfârșit, mă așteaptă tăcerea. Nu mă mai gândesc la ce lucruri să fac cât e tata plecat și mă concentrez pe singurul lucru care mă face agitat.

De ce nu m-a căutat Alex încă?

*

Ca să mă distrag, mă duc până la moara de vânt Green. George Green avea paisprezece ani în 1807, când tatăl lui a construit moara de vânt, iar George lucra la ea. A crescut și a devenit fizician și matematician, învățând singur, și am aflat la școală că teorema lui Green și funcția lui Green încă sunt folosite de oameni de știință și ingineri din toată lumea în zilele noastre.

Moara de vânt e întotdeauna plină la sfârșit de săptămână, așa că nu mă obosesc să merg înăuntru. Am văzut-o de o grămadă de ori, iar partea mea preferată e podeaua de piatră.

Palele trebuie să se rotească în vânt ca să pornească roata cea mare. Toate celelalte mecanisme trebuie angrenate pentru a măcina făina, care apoi cade printr-o pâlnie în saci, jos pe podea. Multe lucruri trebuie să se întâmple succesiv pentru ca morarul să obțină o pungă de făină.

Va trebui să investighez mult astfel încât să aflu toate detaliile ca s-o găsesc într-un final pe mama mea. Dacă dau de cap lucrurilor și le pun în ordinea care trebuie, s-ar putea întâmpla. Chiar dacă probele par puțin deplasate.

Mă mut la capătul din spate al morii și mă uit în sus. Palele mari mă fac să par mărunt, dar când mă rezem de zidăria nefinisată mă simt în siguranță, ca și cum aș aparține acolo. Mă întreb dacă așa se simțea George Green. Sigur s-a plimbat peste tot pe aici, exact unde stau eu, trebăluind pentru tatăl lui.

Să cari saci cu făină în sus și-n jos toată ziua, când mai degrabă ai scrie formule matematice, pare o treabă grea. Dacă ar fi 1807 acum, probabil aș fi prieten cu George, deși nu ar fi prea distractiv să petreci vremea cu cineva care ar vrea să facă matematică toată ziua.

E aproape întuneric când mă întorc acasă și mi-e foame, așa că prăjesc niște pâine, îmi torn un pahar de suc și le iau sus în cameră.

Mă forțez să aștept zece minute înainte să pornesc computerul. Inventez regula asta stupidă prin care fiecare minut de așteptare crește cu cinci la sută șansele ca Alex să fie acolo. Poate nu e chiar o prostie, căci atunci când mă conectez, e un punct verde lângă iconița de ID a lui Alex.

Ce s-a întâmplat aseară? trec eu imediat la subiect.

Scz, a murit computerul, trimite el înapoi.

Dar acum e OK? Pare să-și folosească computerul acum fără probleme.

Da, mama vitregă e un geniu la computere, chiar mai bună decât mine. Am crezut că e stricat, dar i-a venit de hac. Și apoi: **Camera web e stricată, deci nu putem vorbi pe Skype.**

Devin incredibil de agitat. Mama mea este expertă în IT – genială la rezolvat orice problemă la computer pe care o aveam acasă. Asta e șansa mea să-l întreb direct.

Cum o cheamă?

Niciun răspuns. Tăcere totală din partea lui Alex.

Îi privesc iconița de la ID, așteptându-mă să se stingă în orice secundă. Dar nu o face. Rămâne online.

Părinții mi-au interzis să vorbesc despre lucruri familiale online, dă Alex mesaj înapoi.

Sunt foarte confidențiali. Secretoși, chiar. Ca și cum ar încerca să ascundă ceva.

Privați. Secretoși.

Asta nu are sens, doar dacă… doar dacă mama se străduiește din greu să nu fie găsită.

Dacă este mama. Aș putea să fac din țânțar armăsar în mintea mea, dar pare că ștacheta tocmai s-a ridicat.

E nașpa, știu, spune el. **Dar și tu ești secretos în legătură cu mama ta. Poate… nu, nu contează.**

Poate ce? întreb eu.

Poate am putea să împărtășim fiecare un secret. Ne va ajuta să avem încredere unul în altul.

Eu nu am secrete, spun.

Toată lumea are secrete. Adaugă un emoticon care face cu ochiul la mesaj. **Chiar și lucruri de care crezi că alții nu sunt interesați.**

Când vii în Nottingham? tastez eu repede. **Ăsta e secretul meu! M-ai întrebat unde locuiesc și răspunsul este Nottingham.**

Nu e un secret prea captivant! Nu știu, tata își tot schimbă planurile de lucru, trimite Alex înapoi.

Nu e răspunsul la care speram. Nici măcar nu pare așa interesat.

Tata lucrează în Manchester săptămâna viitoare. Ar putea fi Nottingham săptămâna cealaltă, scrie el.

Îmi tresare inima.

La început speram să mă întâlnesc cu Alex doar ca să ne petrecem o zi împreună ca prietenii normali. Dar acum că știu că tatăl lui și mama lui vitregă încearcă să ascundă ceva, ideea că mama lui vitregă ar putea fi mama mea nu mai pare atât de nebunească.

Creierul pare că mi se supraîncălzește.

Ne vedem sigur când vin încolo, scrie Alex. E un emoticon care zâmbește larg lângă cuvintele lui.

Răsuflu prelung. Încerc din greu să nu-l sperii pe Alex spunându-i suspiciunile mele despre mama lui

vitregă. M-ar putea cataloga drept ciudat.

Ai vreo cafenea în apropiere de unde locuiești?

Da. Una chiar în josul străzii.

Tare, ne putem întâlni acolo, spune el. **Ce marcă este?**

Nu face parte dintr-un lanț de cafenele, așa că nu are o marcă.

Se numește Coffee 'n' Cream, chiar la capătul străzii Mundella. Oricine îți poate zice unde e, spun eu.

Asta e chiar după colț de tine?

Da, casa mea e în vârful dealului, îi spun.

Vreau ca Alex să mă viziteze. Sunt sigur că este cine spune el că este, în ciuda suspiciunii din mintea lui Maryam. Dar mă întreb cum va arăta fața lui când își va da seama că noul lui prieten nu poate lega o propoziție.

OK, te anunț sigur în ce zi vin, spune Alex. **Gândește-te la un secret adevărat de împărtășit, unul care merită știut. Tre să plec acum.**

Mă cufund în scaunul meu, mintea îmi vuiește. Casa e liniștită și tăcută. Nu știu de ce pare atât de diferită când tata e plecat. Oricum, e întotdeauna plecat pe afară cu munca.

Când Alex știe în ce zi mă va vizita, o să-i sugerez să aducem amândoi poze cu familiile noastre. Atunci voi ști cu siguranță despre mama fără să par o persoană nebună. Sau e îndeajuns de nebunesc să ceri să vezi o poză cu familia cuiva?

Aud un sunet jos, un fel de țăcănit. Sună ca și cum ar fi în spatele casei.

Mă uit pe geamul camerei mele, dar nu văd și nu aud nimic. Aștept câteva minute și continui să mă uit.

Se apropie un tren, vuind și vâjâind în depărtare, ca apoi să treacă iute într-o ceață de albastru și galben. Fețele pasagerilor sunt luminate pentru câteva secunde și mă întreb dacă ei pot vedea fața unui băiat la fereastra camerei sale, privindu-i.

Trenul trece și se așterne iar tăcerea.

Peticul nostru de grădină are tufe cu spini de jur-împrejur. Cineva s-ar putea strecura cu ușurință peste șinele de cale ferată și s-ar putea ascunde acolo, dacă ar vrea.

Încă mă uit spre capătul grădinii, când privirea mi-e atrasă de o mișcare rapidă. Privesc în jos, dar orice ar fi fost, a dispărut.

Plec de la fereastră și merg la parter. Scările sunt abrupte și înguste, iar casa e destul de nouă, așa că nicio treaptă nu scârțâie.

Probabil că nu aș putea auzi pe cineva furișându-se la etaj, în special dacă aș dormi.

Nu vreau să mă duc la culcare încă.

Sâmbătă, 16 mai

Dragă mamă,

Nu știu de ce am intrat în camera tatei. Au trecut secole de când am fost acolo.

De fapt, prima parte nu e neapărat adevărată. Știu destul de bine de ce am intrat. Căutam ceva. Nu știu exact ce. Și mă simțeam puțin speriat de niște sunete pe care le-am auzit jos, ca să fiu cinstit.

Tata nu a fost niciodată prea bun la curățenie nici când erai aici, mama, dar acum nu cred că mai aruncă vreodată ceva. Lucruri inutile sunt strânse în grămezi, adunate peste tot pe marginile camerei, până la jumătatea pereților. Reviste de demult și colecția ta de păpuși vechi. Bucăți inutile de lemn care i s-au dat și chiar și ceva din echipamentul vechi de campat pe care îl pusesei în șopron, gata de aruncat.

Nu mi-am dat seama că tata a adus toate lucrurile astea cu el. Probabil că le-a ținut o grămadă de timp în pod, înainte de a le aduce jos. Sunt chiar și câteva teancuri din hainele tale vechi, toate șifonate și arătând cam prăfuite.

Nu știu de ce păstrează toate lucrurile astea, curând n-o să mai aibă loc să intre defel în dormitorul lui. Uneori cred că tata știe mai multe decât lasă să se înțeleagă despre motivul plecării tale. Nu am nicio DOVADĂ [16], e doar o senzație pe care o am.

Mereu îmi spuneai să am încredere în intuiția mea – că dacă îmi ascult vocea interioară, nu voi greși prea tare. Tata râdea de obicei la asta. Îți spunea să nu-mi mai împui capul cu bazaconii.

De când vorbesc cu Alex online, nu mai pot împinge gândurile despre tine adânc în mintea mea. Credeam când tata îmi spunea că e cel mai bine sa uit totul despre tine. Credeam ca nu am de ales.

Însă, în ultima vreme, am început să am sentimentul că există o șansă reală de a te găsi. Poate prin intermediul campionatului de Scrabble, poate prin intermediul lui Alex – dar licărul de speranță pe care îl îngropasem adânc în piept s-a transformat într-o flacără PÂLPÂITOARE [15].

Eram în cameră doar de câteva secunde, când ochii mi-au căzut pe cufărul mic de lemn din colț. Îți țineai documentele acolo, îți amintești?

Am mers până la el și am deschis capacul, așteptându-mă să văd un spațiu gol, dar cufărul nu era deloc gol. Era plin, aproape până la margine, cu fotografii.

Am îngenuncheat în fața lui și am scos mână după mână de fotografii despre care nici măcar nu știam că există și m-am uitat la

fiecare dintre ele.

Numai când am terminat mi-am dat seama că fața îmi era udă.

Fotografiile erau toate adunate pe podea, ca un foc de tabără din amintiri fericite, de care nu-i mai pasă nimănui în afară de mine.

M-am calmat și m-am hotărât să le pun pe toate înapoi. Și atunci am zărit o bucată împăturită de ziar înghesuită în colțul din stânga jos al cufărului. Mi-a luat secole s-o trag afară fără s-o rup.

Ziarul e datat la o săptămână după ce ne-ai părăsit. Iar un număr de telefon e mâzgălit chiar sub marginea ZIMȚATĂ [19] din vârful paginii.

La început am crezut că e doar un articol de călătorie stupid. Dar apoi mi-am dat seama.

Bunny, Nottinghamshire.

Acesta e locul unde te-ai născut, mamă.

Și e la doar douăzeci și doi de kilometri de casa noastră.

Iată la ce mă gândesc acum. De ce și-ar bate tata capul să taie și să păstreze un articol de ziar despre un loc atât de aproape de unde locuim? A spus că a încărcat toate lucrurile tale în mașină și le-a dus la centrul de reciclare. Mi-a spus că a aruncat și toate fotografiile cu tine.

Au fost toate minciuni.

Am copiat numărul și am pus ziarul înapoi pe fundul cufărului. Dar când am început să pun fotografiile grămada înapoi, părea că împing iar amintirile cu tine, ca pe un secret întunecat.

Nu știu încă ce înseamnă toate acestea. Tot ce știu este că am găsit cu siguranță ceva SEMNIFICATIV [29]

E doar o senzație. Dar e tot ce am și țin de ea.

Cu drag,

Finlay x

18
Dacă un jucător reușește să-și folosească toate piesele de pe suport – șapte litere – acest lucru se numește „bonus bingo”

Duminică

Dimineața următoare, mă trezesc la 5:06 a.m.

Merită să te trezești pentru răsărituri, chiar și dacă te trezești din greșeală, ca mine.

Cerul brăzdat de portocaliu-aprins și roz, ca și cum un artist l-ar fi desenat cu o pensulă fină. Dacă aș face un desen ca ăsta la școală, doamna Corner ar spune că nuanțele trebuie estompate ca să pară mai realist. Ca să iei o notă bună la ora doamnei Corner, desenul tău trebuie să se potrivească cu ce are *ea* în cap, nu cu ce ai tu.

Nu am dormit mai deloc, dar e ciudat, pentru că din momentul în care am deschis ochii și am văzut cerul acela, m-am umplut de energie și hotărâre.

Soarele s-a ridicat complet acum și atârnă pe cer ca o imensă portocală roșie foarte coaptă, dând foc pereților din camera mea.

Mintea mea a muncit suplimentar toată noaptea și am hotărât într-un final care ar trebui să fie următoarea mea mișcare. Dar e mult prea devreme să pornesc la orice acțiune, așa că decid să mă scol și să fac un duș.

Ieșind din cadă și apucând un prosop cu miros de muced care stătea acolo de secole, mă forțez să mă concentrez pe treaba foarte importantă pe care am pornit s-o fac în dimineața aceasta.

Tata a spus de *atât* de multe ori că nu știe unde e mama și că vrea să uite totul despre ea. Atunci de ce să-i păstreze toate lucrurile și fotografiile? De ce să ascundă un articol despre satul unde s-a născut ea, cu un număr de telefon pe el?

Se pare că tata a avut o cale s-o contacteze în tot acest timp.

În timp ce mănânc micul dejun, scot bucata ruptă de hârtie din buzunarul blugilor și o întind pe masă. Azi poate fi ziua în care voi vorbi din nou cu mama.

La zece fix, iau telefonul nostru fără fir în sufragerie și formez numărul scris pe bucata de hârtie.

Tocmai când cred că nu va răspunde nimeni, aud o voce – dar într-o clipită, speranțele îmi sunt năruite. E un robot.

— Bună dimineața, Oficiul poștal din Bunny este închis acum. Avem deschis de la ora nouă, de luni până vineri, până la…

Oficiul poștal din Bunny? Nu aud restul înregistrării, până la cuvintele: „vă rugăm lăsați un mesaj după ton."

Mașinăria piuie.

Respir adânc.

— Eu-eu.

Tăcerea robotului e aproape mai rea decât să vorbești cu o persoană reală.

— Oa-oare a-ați pu…

Cuvintele îmi ricoșează în cerul gurii și iar înapoi în gât, ca o minge de ping-pong ieșită de sub control. Vreau doar să știu dacă mama lucrează acolo.

— Christa lu-lu…

Sunt întrerupt de un ton continuu. Robotul a decis că am avut destul timp să mă exprim.

Mă duc înapoi în bucătărie și iau un pahar cu apă. Respir adânc de câteva ori și formez același număr iar.

Trec prin aceeași trăncăneală și aștept piuitul, ca să pot începe să vorbesc.

— Î-îmi pu-puteți spune dacă Ch-Christa…

Spune-o odată, idiotule.

Deschid gura să încerc iar, dar nu iese absolut nimic. Apoi aud un *clic* ascuțit și sună tonul continuu, întrerupându-mă din nou.

Îmi mușc puternic interiorul buzei și un gust metalic îmi inundă gura. Îmi vine să urlu, dar asta nu mă va duce nicăieri. Așa că încerc a treia oară,

respir adânc… dar piuitul nu mai vine. În schimb, o voce robotică, fără viață, mă informează că „Ne pare rău, această mesagerie vocală e plină. Vă rugăm încercați din nou mai târziu.”

Apuc paharul de apă și îl arunc cu putere în perete.

19
Scorul de la bonusul bingo valorează cincizeci de puncte și se adaugă la valoarea cuvântului jucat

Luni

Am găsit un bilet de la tata în dimineața asta, cerându-și scuze că a trebuit să plece devreme la muncă. Deși a zăngănit atât de tare că ar fi trezit și morții când s-a întors azi-noapte târziu, m-am bucurat că e iar acasă și am dormit mult mai bine.

Două ore de engleză de dus la capăt în dimineața aceasta… cu Oliver… căruia i se pare hilar că ne vom concentra pe abilități de vorbire și ascultare.

— Ai auzit asta, F-F-Finlay? Trebuie să vorbești *c-c-clar,* huiduie el tare din spate.

— Liniște, vă rog, se încruntă domnișoara Bell. Vreau ca toți să vă gândiți cu atenție la prezentarea voastră de la clasă. Puteți alege ce subiect doriți.

Copiez datele pentru prezentări pe care le pune profesoara pe tablă, înainte de întâlnirea cu Maryam la bibliotecă, cum e stabilit.

— Așadar, cum a fost?

Mă uit la ea.

— Sesiunea de Skype cu misteriosul Alex.

— N-N-a m-mers, spun eu, desfăcând săculețul meu cu piese. C-Camera lui Alex, c-ca…

Cuvintele se înfundă rapid, dar Maryam așteaptă oricum.

— C-Ca-mera web a lui Alex…

Trântesc săculețul și îmi trec mâna prin păr.

— Încearcă să respiri adânc înainte să vorbești și apoi spune cuvintele foarte repede, dintr-o răsuflare. Ia o gură mare de aer. Spune-pur-și-simplu-cuvintele- repede-fără-pauze-exact-așa.

Sună de parcă ar împinge cuvintele afară, fie că ele vor să iasă, fie că nu.

Mă uit la ea.

— Ține de tine.

Ea ridică din umeri:

— Poate că merită o încercare?

Mă uit în jur să verific dacă stă cineva aproape de noi. Doamna Adams e în colțul îndepărtat al bibliotecii, sortând o cutie de cărți abia primite.

Inspir adânc.

Și expir fără să vorbesc.

Nu va merge. Pentru Maryam e ușor să o demonstreze, pentru că ea nu e bâlbâită.

Îmi bag mâna în săculețul cu piese și îmi aliniez cele șapte litere pe tăbliță.

Maryam face la fel. Nu mă privește.

Rândul meu primul. Joc E-X-A-M-E-N.

Maryam dă din cap.

— Proastă mișcare, murmură ea.

Nu aș numi un scor de optsprezece puncte o mișcare proastă.

Închid gura și aleg șase piese noi.

— Trebuie să-ți păstrezi puterile până când le poți folosi pe un pătrat de punctaj mare, spune ea. Își mișcă degetele deasupra tablei: Asta? Așa îți irosești puternica literă X. Nu-ți dai seama, Finlay?

E doar un joc stupid de exercițiu, nu știu de ce face atâta caz din asta.

— Poate te gândești că fac fără rost o problemă din asta, spune Maryam. Însă e important. Trebuie să alegi cu grijă când să-ți folosești puterea. Asta îți va aduce rezultate câștigătoare.

E agitație la ușă, iar Oliver și prietenii lui intră în bibliotecă. Brațul lui Oliver nu mai este în fașă. Arată înspre noi și spune ceva în dosul mâinii. Râd cu toții zgomotos.

Doamna Adams împinge cutia cu cărți la o parte și merge spre ei.

— Am venit să vedem dacă aveți ceva de Shakespeare, doamnă, spune Oliver, iar amicii lui chicotesc și își dau coate.

— Mă bucur să aud că ești atât de pasionat să citești operele lui Shakespeare, Oliver.

Doamna Adams îi zâmbește cu buzele strânse.

— Pe peretele din capăt vei găsi un raft plin de piese de teatru și poezie. Te voi urmări.

Mă mănâncă brațele, ca și s-ar târî insecte pe ele. Mă scarpin și mă foiesc în scaun.

— Concentrează-te la joc, mă mustră Maryam. Ignoră-i pe clovnii ăia.

Fac un adevărat efort să mă afund în litere și cuvinte, iar curând râsul lui Oliver și maimuțărelile prietenilor lui se estompează și dispar din raza mea de atenție.

Maryam și cu mine suntem la egalitate și apoi, *bam!*. Formează B-L-A-Z-A-R-E, folosind E-ul pe care abia ce l-am jucat. Z-ul ei se așază pe un pătrat de literă dublă, iar B-ul pe un pătrat de cuvânt triplu. Șaptezeci și două de puncte date naibii, dintr-o lovitură.

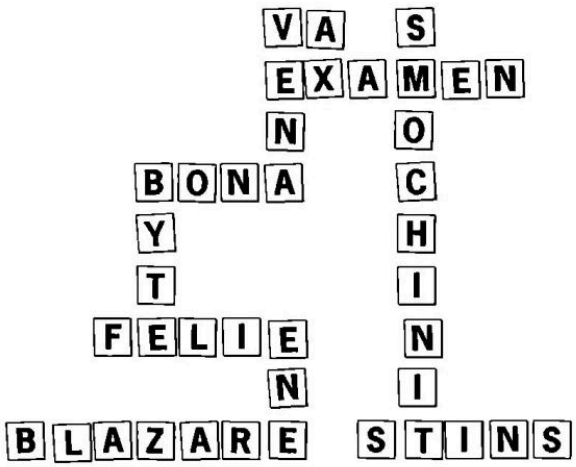

Mă uit la ea și rânjesc, așteptând să se dea mare. Dar Maryam nu se uită la mine și nu rânjește înapoi.

Fața ei pare încordată și ciudată, ca și cum nu ar ști ce să facă.

20
Un pătrat albastru-deschis dublează punctajul piesei așezate pe el

Atenția lui Maryam e concentrată pe ceva din spatele meu.

Apoi aud vocea batjocoritoare a lui Oliver.

— Nu-i rău pentru o fată. În special pentru una unsuroasă, cu văl, care pute a curry.

Maryam miroase dulce, ca nuca de cocos. Șuvițele de păr care îi scapă uneori de sub văl sunt puternice și strălucitoare.

Mă întorc să mă uit după doamna Adams, dar îi văd doar capul în depozit, chiar în capătul bibliotecii.

— H-Hei, spun eu, ridicându-mă, n-nu…

— N-Nu ce, Finlay? H-Hai, nu avem toată z-ziua. S-Spune ce v-vrei.

Darren și Mitchell chicotesc.

— E-Ei? spune Oliver. Uite ce e, doar spune-ți numele atunci. Oricine poate face asta, nu? Până și un copil de trei ani poate să-și spună propriul nume. Spune doar „Numele meu este Finlay McIntosh” și te voi lăsa în pace.

— Ignoră-l, Finlay, nu merită efortul.

Maryam se ridică și începe să pună piesele înapoi în săculeț.

— Efortul ca să facă ce, fato cu văl? izbucnește Oliver. Să-și spună numele, să vorbească? Vorbitul este cel mai natural lucru din lume, dacă nu ești un străin ignorant sau un b-bâlbâit, vreau să zic.

— Așa-i, adaugă Darren, împingând tabla cu putere, astfel încât toate piesele se împrăștie pe masă.

Aud ușa depozitului închizându-se și arunc o privire plină de speranță de-a lungul încăperii, dar doamna Adams stă acum în fața bibliotecii, vorbind cu un elev.

— Nu simți un miros, F-Finlay? Bănuiesc că îți place putoarea aia de străin, îți petreci tot timpul cu ea.

Oliver face un pas mai aproape și tot corpul lui Maryam se încordează. Ochii ei căprui plini de viață par cumva palizi și nu încearcă să se apere de cuvintele urâte ale lui Oliver. Privește doar în gol, ca și cum mintea i-ar fi în altă parte.

— Ce ascunzi sub vălul ăla, totuși? Ai o bombă pitită acolo?

Oliver lovește din picioare, dar Maryam se dă înapoi.

— Să fiu al naibii, cred că am auzit ceva ticăind, spune Darren cu o voce speriată și toți trei se prăpădesc de râs.

— Anglia e pentru englezi, mârâie Oliver.

Îi văd brațul începând să se ridice, mâna adunându-i-se sub formă de gheară și întinzându-se spre vălul lui Maryam. Mă reped, aruncându-mă în el cu toată greutatea. Se clatină într-o parte și cade, scheunând când colțul mesei îi intră în mușchiul coapsei.

Doamna Adams intră înapoi în bibliotecă, chiar când mă arunc în Oliver.

Vine cu pași mari încoace.

Oliver se vaită și se lasă în jos pe podea, ținându-și strâns piciorul și zvârcolindu-se într-un spectacol demn de un premiu Oscar.

— Ce Doamne iartă-mă se întâmplă aici? spune doamna Adams, ajutându-l pe Oliver să se ridice în picioare.

— E-El î-încerca… mă chinui eu să explic, dar îmi simt limba umflată, iar cuvintele se înghesuie sub ea.

— Finlay pur și simplu l-a atacat, doamnă, spune pe nerăsuflate Mitchell. Fără niciun motiv.

— N-Nu, e-el…

— Noi doar ne vedeam de treaba noastră, doamnă, spune Darren, cu ochii mari plini de inocență.

Doamna Adams se uită la mine pentru un răspuns, dar toate propozițiile s-au sfărâmat în bucățele în gura mea.

— Maryam? Ce s-a întâmplat aici?

Aștept ca ea să vorbească pentru amândoi. Aștept să-i spună doamnei Adams despre vorbele rasiste ale lui Oliver și cât de agresiv a fost. Dar ea nu răspunde.

— Maryam? Îmi poți spune ce tocmai s-a întâmplat? încearcă doamna Adams iar.

Maryam dă din cap că nu.

— Atunci nu am de ales și va trebui să raportez acest incident tutorelui vostru de an, îmi spune doamna Adams, plecând. Stai aici până iau un formular de incident violent.

— Ți-am zis că o să mă răzbun pentru brațul meu.

Oliver se apleacă, vocea îi devine joasă.

— Să vedem cum te trimit la campionat acum, B-Bâl-bâitule.

Doamna Adams cheamă pe cineva să dea primul ajutor, care sugerează ca Oliver să își pună o compresă rece pe picior, iar el pleacă șchiopătând, rânjind când trece pe lângă mine.

Maryam – care întotdeauna are un răspuns și are ceva de spus – e acum tăcută, ca și cum s-ar fi închis cumva în ea însăși. Vreau să-i spun că am văzut că Oliver avea să-i tragă vălul și vreau s-o întreb de ce nu s-a apărat în fața doamnei Adams când a avut ocazia. Dar nu pot spune nimic pentru că îmi bubuie capul și mă mănâncă scalpul.

Simt nevoia de mă plimba dintr-o parte în alta, să mă scarpin pe brațe și picioare. Dar nu o fac. Stau liniștit și tăcut, la fel ca Maryam, împletindu-mi și despletindu-mi degetele.

Curând, apare domnul Homer, tutorele de an. Îl urmăm până la biroul său, iar el mută scaunele ca noi trei să stăm într-un mic cerc.

— Spuneți-mi ce s-a întâmplat, spune el.

Niciunul dintre noi nu vorbește.

— Nu vă pot ajuta dacă nu vă ajutați singuri, zice el, aruncând o privire la raportul doamnei Adams.

Finlay, aici spune că l-ai atacat pe Oliver Haywood. De ce ai făcut asta?

— E-El v-voia să a-a…

— Voia să ce? Să arunce? Să apuce?

Mă încordez și toate cuvintele se lipesc, ca o minge de păr sub limba mea.

— El v-voia să a-apu…

— Marion, mă întrerupe domnul Homer. Finlay are probleme, îmi poți spune tu ce s-a întâmplat în bibliotecă?

— Numele meu este Maryam, spune ea cu o voce înceată.

— Poftim? Ah, da, Maryam. Deci, ce s-a întâmplat?

— Nimic, spune Maryam.

Mă uit la ea, dar nu vrea să-mi întâlnească privirea.

— Uite, știu că Oliver Haywood nu e un înger. Dacă te-a supărat în vreun fel, acum e ocazia să-mi spui.

— Oliver voia să-mi tragă vălul, spune Maryam, într-un final. Finlay l-a oprit.

— Oliver te-a atins, de fapt? insistă domnul Homer.

— Nu… dar…

— Nu poți pur și simplu să te arunci în oameni cu presupunerea că vor face ceva, Finlay.

Domnul Homer se încruntă.

— Oliver spune că a încercat să vorbească cu voi amândoi despre Scrabble și că v-ați enervat pentru că v-a întrerupt jocul. Dacă sunteți pregătiți să-i cereți scuze lui Oliver, poate vă veți împăca toți trei la un joc de Scrabble și putem s-o lăsăm așa de data aceasta.

— Nu-l vreau pe Oliver Haywood nicăieri în jurul meu, spune Maryam.

Vocea îi este încă înceată, dar tonul îi este sfidător.

— Asta nu e o atitudine care să te ajute, Marion, spune domnul Homer. Știu că ai mai avut probleme înainte la școala aceasta și ai reacționat în mod

necorespunzător. Dar din câte îmi dau seama, Oliver nu te-a atacat, doar *ai crezut* că ar putea să te atace.

Maryam îmi aruncă o privire.

— Pentru binele tău, trebuie să înveți să te integrezi printre ceilalți elevi și să încerci să nu te aștepți mereu la ce-i mai rău de la oameni. Ține minte că integrarea funcționează în ambele sensuri, Marion.

Domnul Homer se uită la ceas.

— Bun, sunt de serviciu acum și trebuie să mă întorc afară. Deci…

Se uită la amândoi pe rând.

— Sugerez ca voi doi să vă luați cinci minute, să vă gândiți serios la comportamentul vostru de dinainte și să mergeți să vă cereți scuze de la Oliver. Îl voi întreba pe el mâine, să verific.

În câteva secunde a părăsit camera, iar noi am rămas uitându-ne unul la altul.

Iau o gură mare de aer, o umplu cu cuvinte cum mi-a arătat Maryam înainte, și îi dau drumul afară.

— Nu-mi-voi-cere-niciodată-scuze-de-la-el.

Cuvintele se rostogolesc afară într-o curgere neîntreruptă. Gura îmi rămâne deschisă și simt culoarea pierindu-mi de pe față. Am spus cu adevărat cuvintele, fără probleme.

Degetele lui Maryam au rămas în aer, dând drumul colțului de văl pe care îl răsucea.

— Uau, șoptește ea.

21
Dacă două pătrate de cuvânt triplu sunt folosite în același cuvânt, valoarea totală a cuvântului trebuie înmulțită cu nouă pentru a obține scorul final

După școală, mă duc la stația Broadmarsh și iau un autobuz metropolitan către satul Bunny.

Durează cam douăzeci de minute și practic le petrec pe fiecare dintre ele întrebându-mă dacă în sfârșit am găsit locul unde locuiește mama de atâta timp. Întotdeauna am presupus că mama ar locui foarte departe de casă, poate chiar în altă țară. Cine ar fi crezut că e posibil să stea atât de aproape de noi? Atât de aproape, încât nu ne-am fi gândit să căutăm acolo vreodată.

Degetele mi se odihnesc pe suprafața fină, rece, a fotografiei ei. Am reușit să o salvez pe aceasta din tărăboiul cu curățenia tatei; habar nu aveam că a mai păstrat încă vreo câteva sute.

Poate mama lucrează la Oficiul poștal și acesta ar fi motivul pentru care tata a notat numărul. Când intru, s-ar putea ca ea să fie acolo, stând după tejghea și verificând o cerere de pașaport sau altceva.

Folosind tehnica de a respira adânc a lui Maryam, poate chiar aș putea vorbi cu ea fără să mă fac de râs.

Astăzi ar putea fi cea mai bună zi din viața mea.

Mă dau jos din autobuz și încep să merg. Nu știu exact unde se află Oficiul poștal, dar satul e mic, nu poate fi la un milion de kilometri depărtare.

Trec pe lângă un bătrân, târându-se cu plasa lui de cumpărături. Vorbitul cu un străin mă umple de groază, dar ori scot cumva cuvintele afară, ori recunosc că a fost o călătorie irosită.

Ridic fotografia mamei.

— M-Mă s-scuzați, o c-caut pe d-doamna aceasta. A-Ați v-văzut-o pe a-aici?

Bătrânul mă privește lung și ia fotografia cu o mână tremurândă. O ține la depărtare și apoi foarte aproape, uitându-se la ea cu ochii pe jumătate închiși în tot timpul acesta.

— Nu, spune el, dându-mi-o înapoi. N-am văzut-o niciodată pe aici, puiule. Îmi pare rău.

Chiar dacă prima persoană pe care am întrebat-o nu a văzut-o pe mama, asta nu dovedește nimic. Bătrânul îmi indică Oficiul poștal, care e la capătul străzii, în partea din spate a magazinului Co-op. Sunt destui oameni la supermarket, dar nimeni nu e servit la ghișeul de la Oficiul poștal.

În spatele tejghelei sunt rânduri de rafturi pline cu plicuri maro de diferite dimensiuni, bandă de împachetat și markere.

O doamnă stă după geamul despărțitor din sticlă. Nu e mama.

— C-Caut p-pe ci-cineva, reușesc eu să spun.

Pun fotografia mamei prin spațiul din geamul despărțitor.

Femeia se uită la mine, apoi ia fotografia și o studiază.

— Tu ești băiatul care a încercat să lase ieri un mesaj? întreabă ea.

Aprob din cap. Îmi împinge fotografia înapoi și dă din cap că nu.

— Îmi pare rău, n-am văzut-o pe femeia aceasta.

Ies repede din magazin, trebuie să iau niște aer curat.

Merg în sus și-n jos pe strada principală, întrebând la pub, la toate magazinele, mă opresc să întreb chiar și un îngrijitor care mătură curtea școlii.

Nimeni nu a văzut-o pe mama. Nu cred că e aici.

Stau pe o bancă, pe un petic mic de iarbă de lângă stația de autobuz, și închid strâns ochii. Caut un gând bun, o bucățică de speranță, dar se pare că nu găsesc nimic.

Mă simt de parcă aș fi într-o sală mare, ca cea de la Primărie, care are un tavan înalt, sub formă de dom. Când strigi, ecoul vocii tale se aude peste tot și umple camera, dar dispare în câteva secunde.

Este exact cum ți-ai imaginat și, de fapt, nu a existat niciodată.

Luni, 18 mai

Dragă mamă,

E ciudat, dar de micile detalii, pe care abia le observam când erai aici, îmi este cel mai dor. Ca atunci când cântai în rând cu radioul și felul în care pregăteai masa pentru micul dejun în fiecare dimineață.

Sertarele îmi erau întotdeauna pline de șosete curate și chiloți curați și o cămașă călcată pentru școală îmi atârna în dulap în fiecare dimineață. Acestea sunt lucrurile de care mi-e cu adevărat dor.

Nu pentru că sunt lucruri pe care trebuie să le fac singur acum, ci pentru că sunt lucrurile pe care tu le făceai pentru mine când erai încă aici, chiar dacă erai plecată de acasă în timpul zilei sau stăteai undeva peste noapte cu munca. Casa tot era plină de tine.

Când ne-am mutat în casa asta nouă, mi-era tare dor de prietenii mei de acasă. Și mi-era dor de tine. Dacă mă concentram foarte tare, aproape îmi puteam aminti mirosul PARFUMULUI [20] tău și te puteam auzi spunând *„Uneori, Finlay, e mai bine să te comporți vesel, chiar dacă nu o simți înăuntru. Astfel, poți duce ziua la capăt."*

Mă întreb acum dacă în acele dăți când dansai prin bucătărie doar *te comportai vesel.* Și atunci când ai chițăit de încântare că m-am gândit la un cuvânt din șapte litere, *duceai doar ziua la capăt*?

Sunt zile în care nu-mi pot aminti mirosul tău sau vocea ta, indiferent cât de tare încerc.

Acelea sunt zilele în care mă simt de parcă nu ai fost niciodată aici

Cu drag,

Finlay x

22
Un pătrat albastru-închis triplează valoarea literei așezate pe el

După ce mi-am ascuns jurnalul, mi-am amintit să șterg mesajul de pe telefon de la domnul Homer, informându-l pe tata despre „incidentul” cu Oliver. Nu vreau ca el să refuze să meargă iar în Brighton pentru că va crede că am dat de bucluc la școală.

Întâlnirea cu Alex pare și mai importantă după ceea ce s-a întâmplat în Bunny. Am fost atât de sigur că numărul de telefon de pe bucata de ziar mă va duce la mama. Nu așa trebuiau să se întâmple lucrurile.

Când mă conectez pe pagina jocului, Alex așteaptă.

Hei, îmi trimite el. **Cum ți-a fost ziua?**

Destui de aiurea, trimit înapoi.

De ce, care-i treaba?

Dacă e să fiu prieten cu Alex, trebuie să am încredere în el. Alex ar putea fi primul prieten bun pe care l-aș avea de când am plecat de la vechea școală. În afară de Maryam, desigur.

Vrei să vorbești despre asta? trimite el înapoi.

Doar niște probleme cu un nesuferit de la școală, spun eu, minimalizând puțin problema.

Cum îl cheamă… ca să știu să-l evit când vin în Nottingham?

Oliver Haywood, spun eu. **Sper că nu va fi nevoie vreodată să-l întâlnești.**

Uneori, oamenii de genul ăsta trebuie învățați o lecție.

Da, scriu eu, rânjind. **Ai chef de-un joc?**

Nu pot. Cina e gata în 15. Pot povesti puțin însă.

Tare.

Deci, ai un secret ca lumea de împărtășit?

Cuvintele lui Alex pâlpâie ușor în fereastra cu mesaje, așteptând răspunsul meu. Simt că e un fel de

presiune în spatele lor. Dar trebuie să spun *ceva.*

Ok, uite un secret – urăsc înghețata!! Aproape nimeni nu știe asta despre mine :-D

Niciun răspuns pentru câteva minute.

Apoi vine răspunsul lui Alex.

Mă refer la un secret ADEVĂRAT, Finlay. Unul de care îți pasă – unul pe care nu l-ai mai spus nimănui.

Mâinile asudate îmi cad pe lângă tastatură.

Știu că ar trebui să mă deconectez, asta ar trebui să faci când te simți inconfortabil online. Dar nu vreau să-l jignesc pe Alex, sunt prea multe în joc.

În lipsa a ceva de spus, mă duc jos să iau o cană de ceai și un biscuit. Când mă întorc, mai e un mesaj care clipește la mine din mijlocul ecranului.

OK, rândul meu prima dată. Acum trei ani am aflat că tata avea o aventură cu femeia cu care lucra. Și nu i-am spus mamei mele.

Acum chiar că mi-am pierdut cuvintele. Ce spui la ceva ca asta?

Mama mea a murit un an mai târziu, continuă el. **M-a făcut să mă simt ca un adevărat trădător, știi?**

Nu ar trebui să te simți prost, nu a fost vina ta, scriu eu.

Nimic pentru câteva minute, iar apoi răspunde.

N-am mai spus asta nimănui până acum, Finlay.

Degetele mele tremurânde plutesc deasupra tastaturii. Alex sigur are încredere completă în mine ca să împărtășească ceva atât de personal.

Nu am mulți prieteni. Îmi petrec majoritatea timpului în casă de când a murit mama, continuă el. **Jenant, nu?**

Știu exact cum e. E uimitor cât de multe am în comun cu Alex. Mama nu a *murit,* dar de când a plecat, a avea prieteni e doar o amintire îndepărtată.

E OK dacă nu vrei să împărtășești nimic cu mine, înțeleg, spune el.

Cu siguranță are MARE încredere în mine ca să se deschidă așa și să nu aștepte nimic în schimb.

Respirația mi s-a accelerat, e mai scurtă. Mâinile îmi tremură puțin, dar degetele încep să scrie. Când termin, trimit mesajul înainte să mă răzgândesc.

Uite secretul meu, despre care se presupune că nu pot vorbi cu nimeni. Mama a plecat de acasă acum doi ani, pur și simplu a dispărut. Nu și-a luat la revedere și încă nu știu de ce a plecat.

Aștept răspunsul șocat al lui Alex, dar el tace.

Iau o înghițitură de ceai, dar nu-mi ajută gura uscată. Faptul că i-am spus lui Alex secretul meu face mai ușor să-l întreb despre mama lui vitregă. În câteva minute, dacă pun întrebările care trebuie, ar fi posibil să-mi găsesc mama.

23
Există patru pătrate de literă dublă pe tablă

Ai stat vreodată să aștepți ceva pentru exact șaptezeci și două de secunde?

Mă refer strict la stat, privind în gol. Nu să te uiți la telefon sau să citești sau să asculți muzică. Doar să aștepți.

Crede-mă, șaptezeci și două de secunde pot părea o oră.

Când doar ce mă conving că l-am jignit cumva pe Alex, pâlpâie un mesaj.

Cine spune că nu ar trebui să vorbești despre asta?

Întreabă Alex.

Simt un ghimpe de dezamăgire că el nu a fost atât de șocat cum am fost eu de secretul lui. Poate nu mă crede sau se gândește că îl copiez, de când a spus primul că mama lui vitregă își părăsise familia.

Tata nu discută despre asta, răspund eu.

De ce?

Habar n-am, pur și simplu nu-i place. S-a descotorosit de toate lucrurile ei.

Toate?

Da, toate. Ei bine, a spus că a făcut-o. Dar abia ce am aflat că a mințit.

Cum adică?

Vreau să schimb subiectul de la lucrurile mamei și să aflu odată pentru totdeauna dacă teoria mea nebunească e corectă: mama vitregă a lui Alex este, de fapt, mama MEA? Dacă răspunsul este nu, atunci pot s-o las baltă și să mă concentrez pe a fi prieteni.

Inspir adânc înainte să încep să tastez. **Când am început să vorbim, mi-ai spus că mama ta vitregă și-a părăsit familia.**

E adevărat, spune Alex. **Mai întâi, spune-mi la ce te referi că tatăl tău te-a mințit că s-a**

descotorosit de lucrurile mamei tale. E evident că te deranjează.

Alex nu mă slăbește. Va trebui să-i spun.

Când tata era la lucru, am mers în camera lui și m-am uitat pe acolo. Avea o grămadă de fotografii cu mama și o mulțime de alte lucruri de-ale ei, de asemenea.

Ce fel de alte lucruri?

Cât de departe să merg? Să-i spun lui Alex despre bucata decupată din ziar cu numărul de telefon pe ea?

Finlay?

Degetele îmi ezită deasupra tastelor.

Ce altceva ai mai găsit?

Nimic, scriu eu. **Doar haine și lucruri pe care a spus că le-a dus la reciclat.**

Alex rămâne tăcut.

Mă simt prost, pentru că prietenii buni nu țin lucruri secrete unii față de alții. Odată ce ne întâlnim în viața reală, va fi diferit. Îi voi putea spune totul atunci. Acum, totuși, nu mai pot aștepta.

Asta sună nebunesc, scriu eu. **Dar care este numele mamei tale și unde locuia ea înainte să-l întâlnească pe tatăl tău?**

Pare că trec secole până primesc răspunsul lui Alex. Singurul fel în care știu că e online este că iconița lui de ID rămâne încă verde.

Chiar când încep să-mi pierd speranța, îmi trimite răspunsul.

Numele ei e Nicole și nu știu unde locuia înainte.

Îmi simt inima afundându-mi-se în piept, ca o piatră udă și rece.

Apoi fereastra cu mesaje pâlpâie iar.

Dar ăsta nu e numele ei real. Tata mi-a spus că și-a creat o identitate nouă pentru că a făcut ceva FOARTE rău.

Cred că am uitat cum să respir. Citesc din nou mesajul lui Alex.

Ai o poză? reușesc eu să scriu.

Dar înainte să apăs butonul de trimitere, bâzâie un alt mesaj de la Alex.

Tre să plec. Vorbim mâine. Și dus a fost.

După ce m-am plimbat prin casă până aproape de miezul nopții, am reușit cumva să dorm un somn agitat. Intram și ieșeam din locuri stranii în capul meu. Locuri unde trebuia să urc o pantă abruptă, alunecoasă, iar un val uriaș de apă mătura casa în timp ce eu priveam de pe geamul camerei mele.

La un moment dat, mă trezesc și îl aud pe Neville zgâriind și scurmând pe lângă căsuța lui de hamster, construindu-și iar cuibul cu puf de așternut. Aș vrea să mă pot face o bilă mică și să mă rostogolesc acolo cu el, undeva întunecos și sigur, unde nimic rău nu se poate întâmpla.

Aproape că îi văd cușca în lumina felinarelor stradale.

— E mama, știu eu, șoptesc către el.

Apare boticul lui Neville care adulmecă și îmi aruncă o privire.

— OK, nu știu s-sigur, dar ar *putea* fi ea. Chiar ar putea.

Neville nu e impresionat. Fonfăne și dispare înapoi în patul lui pufos.

Școala se termină vinerea aceasta, iar campionatul e la jumătatea vacanței. Doamna Adams a aranjat ca eu și Maryam să exersăm la clubul tinerilor cât e școala închisă.

Dar campionatul nu pare atât de important acum. Nu mă pot gândi decât la conversația pe care am avut-o cu Alex. Am fost atât de prost. Trebuia pur și simplu să-i spun că eu cred că „Nicole” ar putea fi mama mea. Dar nu am putut s-o fac, în final.

Dacă greșesc, îmi pot lua adio de la orice prietenie. Alex va crede că sunt un mare fraier. Cine nu ar crede?

Dar dacă am dreptate…

Creierul îmi vuiește la gândul acesta.

Chiar dacă șansele sunt minuscule, nu pot renunța. Am nevoie de dovezi palpabile, iar acestea

pot fi obținute doar întâlnindu-mă cu Alex în persoană.

Numai atunci voi ști sigur.

24
Pătratele care triplează scorul cuvântului se află pe toate cele patru părți ale tablei și sunt la o distanță egală unele de celelalte

Marți

Următoarea zi, am o dimineață bună, în principal pentru că Oliver are ore diferite față de mine. Când sună clopoțelul de prânz, merg la bibliotecă pentru o sesiune rapidă de antrenament cu Maryam, chiar dacă nu prea am tragere de inimă.

Stau cu capul plecat și arăt de parcă mă uit și ascult, dar când terminăm, nu-mi amintesc nici măcar un lucru pe care se presupunea că trebuie să-l fi învățat.

Nu mă pot opri din a mă gândi la întâlnirea cu Alex. Chiar dacă vreau să rămân prieten cu el, să obțin informația despre mama pare mai important.

— Mintea ta e în altă parte, observă Maryam.

Ridic din umeri, apoi îmi amintesc brusc ceva ce voiam s-o întreb.

— La ce s-se r-referea Domnul Homer ie-ieri, când a s-spus – inspir adânc și împing cuvintele afară repede – că-te-ai-comportat-necorespunzător-înainte?

Maryam dă din cap.

— Sunt lucruri pe care mai degrabă le-aș uita.

Îmi amintesc că fusese un fel de incident cu liceeni anul trecut, dar nu-mi amintesc detaliile. Nu insist, e evident că nu vrea să vorbească despre asta.

De îndată ce am terminat, Maryam se grăbește să se întâlnească cu profesorul ei de Știință.

Ies pe ușa bibliotecii, iar Oliver trece furtunos cu Darren și Mitchell.

— Fiți atenți, băieți, F-Finlay vă va pune la pământ dacă vă uitați măcar la prietena lui împuțită!

— L-Las-o în p-pa-pa…

— Pace, vrei să spui, dobitocule? se întoarce Oliver brusc. Nu știu de ce o aperi, ești doar

șoarecele ei de laborator, F-F-Finlay.

Parcă mi-e cusută gura, dar Oliver se uită la fața mea și pufnește scurt în râs.

— Doar nu crezi că te ajută cu antrenamentul de Scrabble deoarece chiar *te place,* nu?

— Ooo, e chiar supărat acum, uite! rânjește Darren. Credeai că Văl te place sau ceva?

— Știi despre ce e cel mai recent proiect științific al ei? întreabă Oliver.

— Tu ești experimentul ei, urlă Mitchell și dă cu pumnul în aer.

— C-C-Cum? mă înec eu.

— Era în departamentul de Știință în dimineața asta, vorbind cu domnul Pritchard ceva legat de proiectul ei despre bâl-bâl-bâlbâială. Oliver rânjește către ceilalți: Se pare că p-proiectul ei e să studieze ceva țânc zănatic care nu poate lega două c-c-cuvinte. Oh, s-scuze, F-F-Finlay, am uitat pentru o secundă că ești aici.

Înainte ca Oliver să plece, își apasă cu putere podul palmei pe capul meu. Nu e o palmă, nu doare, se simte ca și cum ar încerca să mă apese în pământ și la o parte din calea sa.

— D-Dă-te de pe m-mine!

— L-Liniștește-te, F-Finlay, nu f-face p-pârț!

Oliver mă împinge deoparte și cei trei pleacă, râzând împreună.

Cu cincisprezece minute înainte de clopoțelul de după-amiază, o găsesc pe Maryam stând pe o bancă în grădina școlii, citind o carte. Privește în sus când mă așez, dar apoi se întoarce la citit.

— Ai gumă de mestecat în păr, spune ea ușor, fără să ridice privirea.

Îmi pun mâna pe cap și simt o bucată plată, mestecată, deasupra. Încerc să o trag, dar e moale și se întinde doar într-un șnur lung.

— Va trebui s-o lași să se usuce și apoi să o tai, spune Maryam.

— I-diotul ăla, Ol-Oliver, înjur eu, amintindu-mi cum și-a apăsat mâna pe capul meu. A s-spus ce-ceva. D-des- pre tine.

Maryam se uită în jur, expresia ei întunecându-se.

— A s-spus că faci un pr-pr-proiect.

— De ce ai crede *orice* ar spune Oliver?

— Un pr-proiect de-despre m-mine.

Maryam înghite în sec și își închide cartea.

— Nu fac un proiect special despre *tine,* Finlay.

— De a-asta mă a-ajuți.

Fața îmi arde, simt că o să izbucnesc în lacrimi.

— Nu e adevărat.

Era mai bine când nu aveam deloc prieteni. Mă gândesc la Neville, singur-singurel în cușca lui. Nu are prieteni hamsteri care să-l dezamăgească; e norocos că nu există cineva care să-l poată răni sau să-i trădeze încrederea.

Mă ridic să plec.

— Finlay, spune Maryam repede. Nu pleca, hai să vorbim despre asta.

— De-despre ce? Că-s un exp… iau o gură de aer. Ex-periment?

— Nu ești un experiment, Finlay, spune Maryam încet. Vreau să te ajut.

— Pe-pentru pr-proiectul tău?

— Nu. Nu pentru proiectul meu.

Deci *există* un proiect.

— Finlay, te rog. Ar fi trebuit să-ți spun până acum că vreau să devin logoped. Vreau să fiu cel mai bun logoped din lume. Asta nu are de-a face cu prietenia noastră, spune Maryam. Jur.

— De-de-asta te-ai of-oferit să mă a-ajuți la Scr-Scr…

— Nu, nu de-asta.

Vocea lui Maryam se ridică cu o octavă.

— Și, de fapt, nu m-am oferit să te ajut cu antrenamentul de Scrabble. Doamna Adams m-a *rugat.*

25
Pătratele bonus se pot identifica după culorile lor diferite

Tropăi spre corpul de Tehnologie, unde e următoarea mea oră.

Eu. Eu sunt subiectul proiectului de știință al lui Maryam.

Maryam mă prinde de mână de la spate. O simt răsucindu-se, țip și îmi smulg mâna de la ea.

Ne pierdem amândoi echilibrul și, deodată, suntem într-o grămadă încurcată pe jos.

Ne uităm unul la altul. Gura lui Maryam zvâcnește, dar eu mă uit în altă parte.

Nu râd, nici măcar nu zâmbesc. Nu pot.

— Finlay, te rog, oprește-te doar pentru un moment și îți voi explica totul.

Maryam se ridică și îmi întinde mâna. Îi ignor gestul, dar mă ridic și mă așez pe bancă. Nu am niciunde de mers până încep orele de după-amiază. Îmi simt corpul greu, ca și cum aș căra un rucsac de greutăți vechi și ruginite.

— Mai devreme, m-ai întrebat despre comentariul domnului Homer, spune Maryam. Despre niște probleme pe care le-am avut la școală anul trecut.

Mă încrunt. Ce legătură are asta?

— Ei bine, abia începusem școala și am cam răvășit o clasă când niște copii mi-au vorbit urât.

Maryam a răvășit o clasă? Asta pur și simplu nu pare posibil.

Poate că nu o cunosc deloc pe Maryam.

— Am răsturnat câteva mese și scaune și am azvârlit un burete de șters tabla albă din plastic, care, din nefericire pentru mine, a spart o fereastră mică.

Zâmbește larg la expresia mea.

— Sunt un copil sălbatic, nu, Finlay?

Nu râd. Nu spun nimic.

— Desigur, regret asta acum. A fost stupid, am reacționat la idioții aceia care îmi spuneau în toate felurile, în loc să plec și să fac o plângere. După asta, doamna Adams s-a oferit să fie mentorul meu. Ea m-a salvat de la exmatriculare.

Imaginea lui Maryam trântind lucruri prin clasă e șocantă, dar nu atât de șocantă ca Maryam cea drăguță și grijulie fiind o mască pentru Maryam cea crudă, omul de știință, care vrea doar să mă studieze ca să ia note mari pe proiectul ei.

— După cum știi, jucam Scrabble în echipa de tineri a Pakistanului și doamna Adams fiind înnebunită după Scrabble, m-a rugat să o ajut la clubul extrașcolar. Când ai venit tu, m-a rugat să te ajut cu antrenamentul tău.

Lui Maryam evident că îi place să joace Scrabble, deci ar fi cu siguranță prima alegere a doamnei Adams.

— D-De ce nu te î-înscrii t-tu?

— Îmi place jocul, dar mereu mi-a displăcut să joc competitiv.

Ridică din umeri. Nu spun nimic. Mulțumită lui Oliver, e destul de clar de ce ea a fost de acord să mă ajute cu antrenamentul.

Maryam se întoarce și își pune mâna ușor pe umărul meu.

— Finlay, nu am aflat de bâlbâială ta decât *după* ce am fost de acord să te antrenez.

Îmi amintesc cum Maryam s-a uitat ciudat la mine când am jucat primul nostru joc. Pare că spune adevărul.

Îmi relaxez puțin umerii, dar îmi reamintesc că totuși face un proiect despre mine, un *experiment,* după cum susține Oliver.

— Proiectul meu științific nu este despre *tine,* Finlay, spune Maryam. Nici măcar nu este *doar* despre bâlbâială, deși o include.

Încerc să-mi mențin fața normală, dar simt cum se schimonosește.

— Finlay, vorbești mai bine, mai fluent, așa-i?

Nu îi răspund. Nu vreau să o las să-și sape o cale afară din toate astea.

— Țelul meu a fost să devin logoped cu mult înainte să te cunosc și încă este valabil acum, spune ea. S-ar putea ca proiectul meu să te ajute cu tehnici care să-ți îmbunătățească controlul verbal, dar nu ești subiectul meu de cercetare.

Acum vorbește ca un om de știință.

— Tre-trebuia să-mi spui.

Îmi apăs bărbia în piept.

— Da, trebuia, recunoaște Maryam. Îmi pare rău, Finlay, nu am vrut niciodată să te păcălesc, doar să te ajut.

Acum mă simt de parcă eu sunt cel care a făcut ceva greșit. Nu știu de ce l-am crezut instant pe Oliver mai degrabă decât pe Maryam.

— Oamenii nu au tot timpul un motiv ascuns ca să vrea să te ajute, Finlay. Ești o persoană inteligentă, interesantă, spune Maryam. Te-ai gândit vreodată că oamenii te plac doar pentru cine ești?

Răspunsul este nu. Nu am luat niciodată în considerare asta.

Acum că știu că Maryam a ripostat la cei care au batjocorit-o înainte, incidentul cu Oliver din bibliotecă are și mai puțin sens.

— I-Ieri, ai fi p-putut să-i f-faci pr-probleme lui Oliver, dar nu ai s-spus n-nimic.

— Știu, spune ea încet.

— O-Oliver e un idiot, spun eu. N-nimic din ce spune nu înseamnă ce-ceva.

Maryam se uită în jos la mâinile ei.

— Ieri a însemnat ceva. Pentru mine.

Nu spun nimic.

— Vezi tu, nu e prima dată când s-a întâmplat asta, Finlay, spune Maryam, întorcându-și ochii căprui strălucitori în direcția mea. Au fost multe exemple de oameni care m-au urât, dar ceea ce a făcut Oliver ieri, sau ceea ce avea de gând să facă, m-a dus înapoi într-un loc foarte întunecat.

Mă simt groaznic. Maryam e o persoană atât de drăguță, de blândă. Nu-mi pot imagina pe nimeni

urând-o… cu excepția lui Oliver. Dar el urăște aproape tot, așa că el nu contează.

— D-Dar pun pariu că nu ai f-făcut nimic r-rău nimănui în v-viața ta, spun eu.

Maryam zâmbește iar și mă simt prost pentru că în adâncul meu, știu de ce oamenii care nici măcar nu o cunosc nu o plac.

— Ei văd asta… Arată spre vălul ei strălucitor negru cu argintiu: Și asta e destul.

26
Pătratele bonus care oferă puncte adiționale pot fi folosite doar o dată

Sună clopoțelul pentru orele de după-amiază, dar niciunul dintre noi nu se mișcă. Mă uit în jos la șipcile de pe bancă și frec cu degetul câteva dintre numele scrijelite în lemn; oameni care au vrut să lase o urmă, să spună că odată au fost aici.

Maryam e acoperită de urme de când a fost rănită de alți oameni, dar ele nu sunt vizibile. Astăzi, pot simți bucățelele din durerea ei în aer, fâlfâind în jurul nostru ca niște lilieci veninoși.

— D-De ce îți porți vălul, a-atunci? spun eu. Dacă te s-scoate în e-evidență ca fiind di-diferită, p-poate ar tr-trebui să-l dai jos.

Gura lui Maryam prinde formă și privirea ei se preface într-una dură.

— Niciodată, spune ea. *Ei* nu vor decide cine sau ce sunt.

— Am crezut că e-ești nevoită să-l porți, spun eu. Că p-părinții tăi te pun s-o faci, a-adică.

Fața lui Maryam devine iar blândă.

— Nu, este decizia mea. Este o parte din religia *mea,* ceva în care *eu* cred, spune ea. Iar unii oameni mă vor urî pentru asta.

Are dreptate în ceea ce spune.

Stă puțin mai dreaptă și vocea îi devine teatrală.

— Iată un fapt uimitor: este posibil să porți văl și să fii o femeie încrezătoare, de succes… Șoc, groază!

Râd. Maryam e amuzantă și îmi place că ochii îi dansează cu ghidușie iar.

— Am vrut să-i spun doamnei Adams despre lucrurile pe care le-a zis Oliver, continuă Maryam. Știu că ar fi trebuit să vorbesc.

Își roade o unghie.

— La început, când am venit să locuiesc cu familia mea în Marea Britanie, școala mea cea nouă

părea un loc atât de primitor.

Se uită fix către terenul de joacă, ochii i se împăienjenesc.

— În prima zi, mama mi-a dat voie să port hijabul bunicii mele, care murise de curând. Nani cususe perle și paiete de mână, la prima ei ieșire cu familia ca să-și cunoască viitorul soț, pe bunicul meu.

Zâmbește mărunt, trist și își atinge propriul văl ca și cum i-ar oferi ceva consolare.

— Prima mea zi a început bine, dar un băiat mai mare m-a displăcut profund înainte să vorbim măcar.

— D-De ce?

— Am aflat mai târziu că își pierduse unchiul în atacurile teroriste de la Londra. A fost foarte trist, o tragedie teribilă. Dar și-a transformat tristețea în furie și a devenit agresiv cu oamenii ca mine. M-a pus la colț la locul de joacă și a început să mă necăjească. Când s-a adunat un grup mare de oameni, am fost sigură că cineva mă va ajuta, că cineva îl va opri. Dar nu a făcut-o nimeni.

Mă gândesc la sentimentul crescând de groază care mă cuprinde când Oliver și prietenii lui mă înconjoară.

— A rupt vălul bunicii mele și a scuipat pe el. L-a împins în cimentul murdar cu călcâiul pantofului său.

Degetele lui Maryam se răsucesc în capetele vălului până ce bobițe strălucitoare îi picură în poală.

— M-a împins și m-a lovit, a dat în mine.

Mă întind după mâna ei și o trag ușor din material. Ochii îi sunt larg deschiși și privesc fix, iar eu știu că e încă acolo, retrăind groaza.

— S-a t-terminat a-acum, spun eu. N-Nimeni nu te va mai r-răni aici.

— Chiar nu, Finlay? Nu sunt atât de sigură. L-ai oprit pe Oliver ieri, dar ai văzut ce avea de gând să facă.

Încerc să mă gândesc la ceva de spus, dar nu e nimic.

— Îți mulțumesc că ai făcut asta, Finlay. Dar am dat greș pentru amândoi când nu am făcut plângere.

Privește în jos, iar vocea ei scade la șoaptă.

— Vezi tu, când am vorbit la vechea mea școală și le-am spus profesorilor, am făcut doar lucrurile mai rele.

Îmi frec cotul încă inflamat și mă gândesc la toate dățile când l-am mințit pe tata despre o vânătaie sau un sacou rupt, ca să-l împiedic să vină la școală. Profesorii întotdeauna cred că știu să rezolve situațiile cu cei care te tachinează… dar profesorii nu sunt întotdeauna acolo, pe coridoarele mai liniștite sau în colțul întunecat din vestiar. Ei nu pot opri lucrurile din a se întâmpla în fiecare secundă din fiecare zi.

Uneori, poate fi doar un brânci sau chicotit. Poate să nu fie aproape nimic, nu destul ca să faci plângere împotriva lor, oricum. Dar toate acele lucruri mărunte se adună în ceva mai mare, care te face să te urăști când te uiți în oglindă.

— Nu e-este v-vina t-ta, spun eu blând. N-nu te simți pr-prost.

O lacrimă mare i se prelinge pe față și cade pe coperta cărții din poala ei.

— M-am crezut mai puternică acum, dar presupun că toți încercăm să ne spunem că lucrurile s-au schimbat, când de fapt, probabil, au devenit mai rele.

Încerc să zâmbesc, dar nu am nimic de spus ca să ajut. Apoi sună clopoțelul după cei întârziați, iar amândoi ne ridicăm și ne grăbim fiecare pe drumul nostru.

Miercuri, 20 mai

Dragă mamă,

Uneori mai este câte o zi ciudată, când o parte din mine e recunoscătoare că ne-ai părăsit.

Uite. Am spus-o.

Astăzi este una din acele zile. Îmi pare bine că nu ești aici ca să văd în ce m-am transformat. Am trecut prin zi ca o fantomă, ca o persoană care obișnuia să existe, dar pe care nimeni nu o mai observă.

Când eram mai mic, tu erai întotdeauna atât de puternică. Probabil te-a VLĂGUIT [23] de energie să mă ajuți cu bâlbâiala, chiar dacă nu era atât de rău atunci. Imaginează-ți bâlbâiala amplificată de zece ori și ai fi cât de cât aproape de a înțelege cum e acum. În zilele ca azi, mă bucur că nu ești aici, pentru că aș fi așa o dezamăgire pentru tine.

Tu ai spune: „Exprimă-te, Finlay. Fii puternic!"

Dar e mai ușor de spus decât de făcut.

Vezi, nimeni nu știe că sunt diferit până ce încep să vorbesc. În acel moment, vezi în ochii lor că au înțeles – jena, amuzamentul, uneori mila – și îți dai seama că abia așteaptă să plece de lângă tine. Acela e momentul când ceva se frânge înăuntru, adânc de tot, unde nimeni altcineva nu poate vedea.

Maryam înțelege, pentru că și ea e diferită în ochii multor oameni. Diferită într-un fel pe care nu îl poate schimba. Ca mine

Desigur, amândoi am găsit feluri în care să fim *mai puțin* diferiți. Eu pot schimba ceea ce vreau să spun în ultimul minut sau pot să schimb cuvintele, ca să fac propozițiile puțin mai ușor de scos afară.

Iar Maryam se ascunde înăuntrul ei, când ar trebui să urle și să refuze să asculte tâmpeniile lui Oliver

Nimic nu funcționează cu adevărat vreodată, amândoi știm asta.

Chiar și așa, voi încerca să opresc cuvintele să cadă că niște bețe de chibrituri rupte. Chiar și dacă asta înseamnă să-mi țin gura când aș vrea într-adevăr să vorbesc.

Dar e un preț de plătit ca să fii invizibil.

Uneori, faptul că îmi înghit cuvintele îmi face gâtul aspru și stomacul să mă doară. De ce sunt singurul de la școală care trebuie să arate ca un idiot TRĂNCĂNIND [11] când încerc să-mi spun propriul nume?

Nu am găsit un răspuns încă. Nu sunt sigur că există unul.

Poate e același ca motivul pentru care ai plecat de acasă, mamă. Că am făcut ceva rău, că am meritat-o cumva. Vreau să știi că încerc din greu să fiu mai bun acum. Te voi face mândră de mine.

O să-ți arăt că sunt un băiat pe care merită să-l cunoști.
Nu o fantomă.
Cu drag,
Finlay x

27
„E” este cea mai versatilă vocală pe care o poți deține

Joi

Am stat treaz până târziu azi-noapte, scriind în jurnal și gândindu-mă cum lucrurile prin care a trecut Maryam la vechea ei școală încă afectează felul în care se simte și ceea ce face.

Nu am avut ocazia să vorbesc deloc cu ea ieri, pentru că liceenii au avut examenele de simulare. Dar ieri nu a fost atât de rău. Oliver și prietenii lui au fost într-o excursie sportivă, așa că m-am putut relaxa în sfârșit.

În dimineața asta, îmi ia câteva minute după ce sună alarma să-mi dau seama că azi e ziua în care mă confrunt cu Oliver. Doamna Adams va hotărî în sfârșit pe cine vrea să trimită drept concurent principal la campionatul școlar.

Dimineața trece repede. Orele nu sunt prea rele; toți profesorii fac ultimele pregătiri pentru ziua de instruire a personalului de mâine și sunt lovit doar de două ori de biluțele de hârtie scuipate de Oliver.

Când ajung la bibliotecă la prânz, Oliver e deja așezat la masă, așteptând.

— Faceți-vă comozi, băieți, iar eu mă duc să aduc două pahare cu apă, ciripește doamna Adams. Am închis biblioteca pentru uz general.

— Știu că vrăjitoarea aia din Pakistan te-a învățat tehnici de trișat, mârâie Oliver, când doamna Adams dispare. Așadar, te voi lăsa să alegi. Lasă-mă să câștig și vă las pe amândoi în pace. Sau mai e cealaltă variantă… și nu e nevoie să-ți spun cât de nenorociți vă va face *asta* să vă simțiți pe tine și pe prietena ta care pune bombe.

Îi mențin privirea lui Oliver și un fir subțire de căldură mi se ridică de la burtă în sus. Chiar dacă e ultimul lucru pe care îl fac, vreau să-l bat la jocul ăsta, pentru că știu cât de mult vrea să câștige.

— Gata să începem? întreabă doamna Adams când se întoarce cu apa noastră.

Oliver rupe contactul vizual și îi zâmbește stins doamnei Adams.

— Gata, doamnă, spune el politicos. Rândul tău primul, Finlay.

Simt că parcă e un nod, tare ca o nucă, prins în gâtul meu.

Ne alegem literele, iar doamna Adams pornește cronometrul.

Joc C-W-R-T-H drept primul meu cuvânt.

Nicio vocală pe care s-o poată folosi. Nu îl ajut deloc.

Doamna Adams tastează cuvântul pe iPad-ul ei chiar când Oliver deschide gura ca să obiecteze că nu este permis.

— Excelent jucat, Finlay. Un crwth este un vechi instrument cu coarde.

Oliver răspunde cu G-H-I-D, folosind H-ul din cuvântul meu.

Se aude un ciocănit la ușa de la bibliotecă și văd fața lui Maryam uitându-se înăuntru de după panoul de sticlă. Doamna Adams se repede să o lase înăuntru.

— Ai grijă, șoptește Oliver, cufundându-și mâna în săculețul cu piese. Mă faci să arăt prost și o voi face pe fata cu văl să sufere.

Mă întind după literele mele și construiesc C-R-E-T-I-N sub C-ul din C-R-W-T-H.

Rânjesc la Oliver, iar Maryam pufnește scurt involuntar și își acoperă repede gura cu mâna. Din ochii lui Oliver țâșnesc scântei către amândoi și îmi permit un mic zâmbet. Doamna Adams se întoarce spre Maryam și o roagă să țină scorul.

Cât ele vorbesc, Oliver se apleacă.

— Nu trebuie să pun un deget pe ea, șoptește el. Pot s-o rănesc foarte rău numai cu cuvinte.

Mă gândesc la ochii lui Maryam, încărcați de suferință. Cum privește fix în gol când începe să se gândească la ce s-a întâmplat la fosta ei școală.

Felul în care nu s-a putut convinge să-i spună doamnei Adams ce i-a zis Oliver exact.

Chiar vreau s-o fac să treacă prin asta și altele mai rele, doar pentru că sunt prea mândru să-l las pe Oliver să câștige un joculeț de antrenament? Sunt încrezător că doamna Adams știe exact cine e cel mai bun jucător.

Îmi ignor literele cu punctaj mare și joc L-A-N. Trei puncte.

Maryam încearcă să îmi prindă privirea. Vede în întregime literele mele de unde stă. Va fi derutată că nu joc cuvintele cu punctaj mare pe care le-aș putea folosi.

Încrederea lui Oliver se umflă ca un balon.

El joacă A-X-I-S, S-P-O-R și J-E-B.

Eu joc R-A-G, B-A-N și A-M.

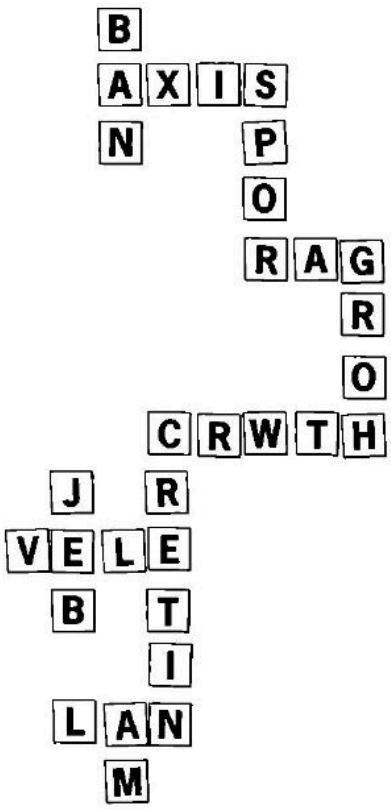

Doamna Adams se încruntă.

Maryam oftează în spatele meu.

Cronometrul sună și Oliver se ridică, ținându-și pumnii în aer.

Cât pun eu piesele la loc, el îi zâmbește larg doamnei Adams.

— V-am spus eu că sunt cel mai bun, doamnă, spune el cu un rânjet.

Înainte să plece de la masă, se apleacă și îmi șoptește:

— Apropo, F-Finlay, încă mai ai gumă de mestecat în părul tău infestat de ouă de p-p-păduchi.

În timp ce Maryam vorbește cu doamna Adams, care arată îngrijorată, eu fug din bibliotecă la toaletă, să mă uit în oglindă. Am crezut că am reușit să scot toată guma marți seara, dar încă sunt câteva bucăți lipicioase atârnându-mi în păr.

Mă holbez la mine în oglindă. După jocul cu Oliver, îmi dau seama că nu ne va lăsa pe Maryam sau pe mine în pace până ce nu e iar primul din clubul de Scrabble. Nu suportă să nu fie cel mai bun, chiar dacă alegerea mea pentru campionat nu îi afectează Bursa Duke of Edinburgh.

Când ies din toaletă, aud un strigăt.

— Finlay, așteaptă!

Maryam fuge în josul coridorului în spatele meu. Încetinesc, dar nu mă opresc.

— Finlay, ce mama naibii a fost *aia?*

— N-Nu vreau să v-vorbesc despre asta, spun eu, mergând cu pași mari spre locul de joacă și privind drept în față.

— Va *trebui* să vorbești despre asta. Doamna Adams se gândește chiar să te retragă cu totul de la campionat și să-l trimită pe Oliver singur.

Podeaua se topește sub mine.

Maryam pare șocată de cât de șocat sunt *eu.*

— Finlay, ești bine?

Nu sunt bine. Cum am putut fi atât de idiot încât să-l las pe Oliver să mă fraierească? Chiar dacă „Nicole” se dovedește a fi mama, ăsta nu e sfârșitul. Trebuie să mă descurc bine la campionat ca să-i demonstrez că sunt un fiu demn de avut. Iar dacă „Nicole” nu este mama, atunci câștigarea campionatului este singura șansă pe care o am s-o găsesc.

— Finlay!

Maryam mă prinde de gulerul sacoului, dar o dau la o parte. Nu am timp să-i explic totul acum – trebuie să mă întorc la doamna Adams, s-o conving că eu ar trebui să fiu cel înscris la campionatul școlar, nu Oliver.

Mă întorc către bibliotecă și încep să merg.

— Finlay, strigă Maryam. Te rog, vorbește cu mine.

— L-Lasă-mă în pa-pace, strig eu, iuțindu-mi pașii.

Și mă lasă. Pentru tot restul zilei.

28
Dacă un jucător nu poate juca un cuvânt când e rândul său, atunci are dreptul să spună „pas” sau își poate schimba toate literele cu piese noi

Aștept în fața ușilor încuiate ale bibliotecii pentru restul prânzului, însă clopoțelul de după-amiază sună înainte ca doamna Adams să se întoarcă.

În timp ce mă târăsc spre ora de istorie, mă pregătesc să mă confrunt cu fala lui Oliver că a fost ales să reprezinte școala, dar când intru la oră, el nu e acolo. Totuși, nu mă pot concentra. De îndată ce sună ultimul clopoțel, îmi apuc ghiozdanul și fug la etaj, sperând să o prind pe doamna Adams înainte să plece acasă. Norocul ține cu mine; o găsesc când încuie.

— I-am spus deja lui Oliver că este înlocuitorul nostru, zice ea când reușesc să scot afară destule cuvinte ca s-o fac să înțeleagă că vreau încă o șansă să demonstrez ce pot.

— I-ați spus?

Nu l-am văzut pe Oliver toată după-amiaza, iar acum îmi dau seama de ce. Trebuie să fie furios.

— Am știut mereu că ești jucătorul cel mai bun.

Doamna Adams aprobă din cap, punându-și jos cheile.

— Dar trebuie să fiu cinstită, dacă și Oliver ar fi acceptat oferta lui Maryam să se antreneze și ar fi reușit să devină mai bun, atunci l-aș fi luat serios în considerare.

Răsuflu prelung.

— Așa cum i-am explicat lui Oliver, el a câștigat astăzi nu pentru că jocul lui s-a îmbunătățit, ci pentru că jocul tău a fost mai slab pentru un oarecare motiv. Dacă n-aș fi știut mai bine, aș crede că *l-ai lăsat* să câștige.

Mă fâstâcesc, dar nu răspund.

— Maryam mi-a explicat câteva dintre dificultățile pe care le-ați avut amândoi cu Oliver recent, continuă doamna Adams. Voi vorbi cu domnul Homer despre asta mâine.

Simt o ușurare pentru prima dată astăzi – sunt mulțumit că Maryam a vorbit într-un final.

— Lucrul de care vreau să fiu sigură este că tu vrei să te înscrii la campionat, Finlay, adaugă doamna Adams. Sunt conștientă că pot fi puțin prea… *entuziasmată* uneori.

„Insistentă" ar fi un cuvânt mult mai bun, dar decid să țin părerea asta pentru mine.

— Ch-chiar vr-vreau să par-par… aproape reușesc eu.

— Să participi? Bine, e stabilit atunci.

Plec de la bibliotecă, ușurat și vlăguit. Dar, în principal, mă simt recunoscător că am încă o șansă.

În sfârșit, liniștea calmă de acasă pare primitoare, chiar dacă îmi doresc ca tata să nu fi lucrat departe. Sunt tensionat în interior, strâns ca un arc.

Găsesc un pachet vechi de pui tikka în congelator și îl pun la microunde. Pornesc televizorul, halesc mâncarea semi-preparată și mănânc înghețată cu sirop de zmeură direct din cutie, în timp ce mă uit la trei reluări de la un capăt la altul din *Family Guy.*

Încerc să-mi fac mintea să se liniștească.

Mă întreb dacă voi afla vreodată identitatea misterioasei „Nicole" sau dacă mă voi împrieteni în viața reală cu Alex. Cele două lucruri par să se bată cap în cap. Mi-e teamă că doar unul poate câștiga.

Lumina dispare încet afară, iar curând Neville va fi treaz. Mă gândesc să-i aduc cușca jos ca să am pe cineva cu care să mă uit la televizor.

Eu și Neville nu avem nevoie de cuvinte. Când lăbuțele lui apucă barele și se uită la mine, știu că înțelege.

Oamenii care știu limbajul semnelor își mișcă mâinile, fețele și chiar și trupurile ca să comunice cu ceilalți. Ca și Neville, ei le arată oamenilor cum se simt și nici măcar nu trebuie să spună vreun cuvânt cu voce tare.

Dacă aș fi fost surd, oamenii nu ar fi așteptat de la mine să încerc să vorbesc. Dar nu sunt surd, așa că toată lumea crede că sunt prost. De ce toată lumea pune atâta importanță pe vorbitul cu voce tare? Cuvintele rostite sunt cu siguranță supraapreciate.

Nu mă pot concentra, așa că opresc televizorul, și atunci aud zgomotul.

Sună de parcă cineva ar încerca mânerul de la ușa din spate în bucătărie.

Stau nemișcat, ca și cum sunetul respirației mele m-ar da de gol. Dar să mă dea de gol cui? Nu aștept un vizitator.

Uite. Uite-l din nou, un fel de zornăit.

Nu bate vântul afară, iar vizitatorii vin de obicei și sună la ușa din față.

Îmi ard mâinile și urechile, dar nu sunt speriat. Nu e nimic.

Îmi pot auzi inima bubuind mai tare cu fiecare secundă.

Fii bărbat, Finlay! ar spune tata râzând, dacă ar fi aici.

Mă ridic și mă furișez de-a lungul camerei. De aici am o vedere bună asupra bucătăriei. Ușa din spate e solidă de felul ei, dar la stânga e o fereastră lungă, îngustă, cu sticlă cu model, opacă.

Am lăsat cheia în ușă. Dacă cineva ar sparge fereastra, ar putea cu ușurință să-și bage mâna prin ea și să învârtă cheia ca să deschidă ușa.

Fac un pas înainte. În acel moment, o umbră flutură de-a lungul sticlei și dispare din nou.

Cineva este cu siguranță acolo.

Clanța ușii zornăie iar și se aude un ciocănit puternic. Parcă am o greutate în stomac și simt mâncarea semi-preparată și înghețata amestecându-se periculos una cu cealaltă.

Încă un zornăit, încă un ciocănit. Apoi o voce înfundată.

— Finlay? Sunt eu, Maryam. Deschide.

— O s-secundă, strig eu.

Umerii mi se relaxează și îmi scapă un râs scurt. Sună ascuțit și ciudat.

Dau drumul repede robinetului și iau o gură bună de apă rece, apoi învârt cheia și deschid ușa.

— Am crezut că n-o să deschizi deloc, spune Maryam, pășind în bucătărie.

— A-Aveam te-televizorul pornit, mint eu. Tr-trebuia să suni la s-sonerie.

— Țin minte că ai spus că întotdeauna folosești ușa din spate. Maryam se încruntă și îmi întinde ceva: Ți-am adus cartea de Anagrame avansate despre care ți-am spus săptămâna trecută.

— Mu-mulțumesc, mormăi eu și iau cartea fără să mă uit la ea.

Am sentimentul că nu e singurul motiv pentru care a venit Maryam.

— Finlay, nu știu ce s-a întâmplat azi. Jucai minunat și apoi te-ai dus de râpă. Ar fi trebuit să-l distrugi pe idiotul ăla pe tablă.

— Ș-Știu. Ș-Și îmi p-pare rău că m-am ră-răstit la t-tine mai devreme.

— E în regulă. Ea ridică din umeri, își mijește ochii și se uită la mine: Te simți OK? Pari puțin palid.

— V-Vrei un pa-pahar de suc? spun și mă întorc spre frigider.

— Sigur, spune Maryam. Dar lasă-mă să-ți tai resturile de gumă din păr mai întâi.

După ce a tăiat și ultima bucată de gumă uscată, aprind lămpile și stăm în sufragerie cu sucul nostru.

— I-ai s-spus doamnei Ad-Adams de-despre Oliver, zic eu.

Dă din cap că da.

— Uneori trebuie să înfrunți lucrurile, oricât de groază ți-ar fi.

Zidul de tăcere din cameră a dispărut. E complet diferit aici acum.

E nevoie doar de cineva cu care să vorbești și totul se schimbă.

29
Dacă spui „pas” unui rând sau schimbi piese, scorul tău va fi zero

În timp ce ne bem sucul, îi spun lui Maryam că în ciuda confruntării dezastruoase, doamna Adams tot m-a ales pe mine să merg la campionatul de Scrabble.

— Finlay, spune ea. Am vrut să te întreb de prietenul tău online. Băiatul cu care trebuia să vorbești pe Skype?

— A-Alex, spun eu.

— Da, Alex. De ce nu ai reușit să vorbești cu el?

— C-Camera lui web era s-stricată.

— Înțeleg.

Sprâncenele lui Maryam se unesc.

— Spune-mi, Finlay, tu și Alex vorbiți online sau doar jucați Scrabble?

— V-Vorbim, avem multe în c-comun.

Îmi amintesc cum Maryam a avut destulă încredere în mine ca să-mi împărtășească experiența ei urâtă de la școală. Poate ar trebui să-mi asum un risc și să fac la fel. Cum spune Alex, asta fac prietenii buni.

— M-Mama lui a murit și nu are mulți pr-prieteni… C-ca mine, spun eu. De-deși nu ne-am întâlnit încă, ne înțelegem f-foarte b-bine.

— Ai grijă, spune Maryam. Încă nu știi cine e această persoană. Oh, și Finlay?

Mă uit la ea.

— *Eu* sunt prietena ta.

Zâmbesc.

Vreau să-i spun să nu-și facă griji în legătură cu Alex. Ea nu înțelege că e un prieten adevărat. Ea nu știe că la el poate fi cheia cu care să o găsesc pe mama.

— Data trecută când v-ați contactat, despre ce ați vorbit?

Maryam nu lasă garda jos.

— M-Mama mea, spun eu, alegându-mi cu grijă cuvintele; nu voi trăda secretul lui Alex despre aventura tatălui său. De-despre plecarea ei.

— Cum ați început o astfel de conversație? spune Maryam.

— A v-vrut p-pur și simplu să știe dacă tata s-a descotorosit de toate lu-lucrurile ei.

— Nu înțeleg de ce un băiat de paisprezece ani ar fi interesat de asta, insistă Maryam.

Ridic din umeri.

— Spune-mi ce s-a întâmplat cu mama ta, Finlay, zice Maryam. Dacă nu te supără prea tare.

Îi spun cum mama a plecat fără să spună ceva sau cuiva unde merge. Maryam mă întreabă dacă eram apropiați.

— Da, spun încet. Mama m-a în-învățat să j-joc Scrabble.

Maryam se încruntă și își scutură capul.

— Iartă-mă că spun asta, Finlay, dar pare surprinzător că mama ta a plecat așa, pur și simplu. Sigur mai e ceva la mijloc.

Încerc să-mi opresc ochii să lăcrimeze clipind foarte repede, dar nu prea funcționează.

— Te-am supărat, îmi pare atât de rău.

— Nu, e gr-grozav să aud pe ci-cineva că spune asta. În inima m-mea, n-am crezut ni-niciodată că m-mama ar p-pleca pur și simplu.

— În acest caz, ar trebui să-ți asculți inima.

Se gândește pentru o clipă și apoi zâmbește.

— Uneori, într-un joc greu de Scrabble, pare că nu e nicio șansă să așezi un cuvânt, dar renunți doar așa? Nu, continui să cauți, continui să încerci.

Se întinde după mâna mea și îmi strânge degetele tare. Fața îi devine serioasă.

— Dacă o simți în inima ta, Finlay, poți fi sigur că există o cale. Nu ai nevoie de Alex Online să-ți spună asta.

Brusc, îi spun lui Maryam ce s-a întâmplat azi la jocul cu Oliver.

— Te-a amenințat *cu ceva legat de mine?*

Gura i se strâmbă.

— Finlay, dacă pierzi vreodată un joc din cauza unei amenințări de-a lui Oliver, te voi pocni personal în nas. Se uită mânios, apoi rânjește: Asta e o amenințare adevărată. Licărirea ghiduşă s-a întors în ochii ei: Îmi promiți?

Râd.

— Pr-promit.

— Iar promisiunea *mea* este că voi face plângere dacă încearcă să facă iar ceva rău. Deja am început bine vorbind cu doamna Adams.

— Ne-am î-înțeles, spun eu.

— E un moment bun pentru un joc.

Maryam radiază de încântare.

Nu am chef să joc.

— Ce e? spune ea, privindu-mi fața.

Ridic din umeri.

— Ridicat din umeri, foit, mormăit. *Vorbeşte,* Finlay. Cuvintele sunt importante, ele înseamnă ceva. Nu uita niciodată că sunt *cuvintele tale* și chiar dacă le ia mai mult să iasă afară, merită așteptate, da?

Presupun că are dreptate. Dar nu sunt complet sigur că Maryam va vrea să le audă.

— Ei bine?

— Sunt a-atât de s-speriat că va tr-trebui să țin un di-discurs la cam-campionat, reușesc eu, într-un final.

— Finlay, ia tabla.

— Ha?

— Tabla.

Dă din cap înspre măsuța de cafea.

Nu mă deranjez să ripostez. Iau tabla și mă uit în jur după săculețul cu piese.

— Doar tabla e în regulă.

Face semn către locul de lângă ea de pe canapea.

— Așază-te aici.

Doar tabla și fără piese?

Maryam zâmbește.

— Finlay, asta ar putea fi cea mai importantă lecție de Scrabble de până acum pentru tine.

30
Când săculețul este gol și unul dintre jucători are suportul gol, jocul se va termina. Câștigător este jucătorul cu cel mai mare scor total

Maryam se așază mai aproape de mine, astfel încât tabla stă jumătate pe genunchii ei, jumătate pe ai mei.

— Uită-te la tablă, șoptește ea.

Mă uit fix la tablă.

Maryam se uită la mine și oftează de parcă sunt un caz pierdut.

— Vreau să spun, uită-te cu adevărat la tablă, Finlay. Te uiți la viață.

Mă uit la pătratele simple, amestecate cu cele colorate. Nu aș spune că sunt ca viața.

— O mulțime de pătrate simple, obișnuite, ca zilele normale ale săptămânii tale.

Îmi pot da seama unde bate, dar tot pare puțin tras de păr. Îmi imaginez pătratele goale umplute cu mici imagini mișcătoare cu mine. Mergând la școală, hrănindu-l pe Neville, făcându-mi temele, jucând Scrabble. Înecându-mă cu idioatele astea de cuvinte.

— Din când în când, vine câte o zi specială.

Degetul lui Maryam urmărește tabla și se oprește pe un pătrat albastru-închis, punctaj triplu al literei.

— O oportunitate. O cale să transformi ceva obișnuit în ceva special, iar uneori, dacă ești norocos, în ceva cu adevărat uimitor.

Maryam mă privește, iar în ochi i se aprinde ceva onest și bun.

— Încă o mișcare și ești pe un pătrat colorat, Finlay, spune ea. Cine știe ce poate aduce această ocazie grozavă. Te rog, nu-ți fie teamă să fii tu, să fii cine ești.

Și apoi împăturește tabla.

După ce pleacă Maryam, sting lămpile și stau o vreme în scaunul tatei.

Totul pare mai confuz și mai în plop ca niciodată.

Poate ceea ce trebuie să fac este să îmi limpezesc gândurile dezordonate și să încep iar. Ca o tablă curată, goală.

Pot vorbi dacă trebuie, știu că o pot face. Poate că îmi ia de trei ori mai mult decât oricui altcuiva, poate că mă înroșesc și aproape mor de rușine, dar cuvintele vor ieși în cele din urmă dacă încerc în continuare.

Jocul de Scrabble mă distrăgea de la problemele cu bâlbâială și chiar mă făcea să uit de mama pentru puțină vreme. Dar în ultimul timp, lucrurile s-au schimbat.

Nimeni nu mă poate opri din a-mi îndeplini țelul, în afară de mine. Da, vreau să câștig campionatul ca s-o fac pe mama mândră, dar, pentru prima dată, vreau să mă simt și eu mândru de mine.

Vorbitul în public e doar un pătrat obișnuit de care trebuie să trec ca să ajung la partea incitantă. Nu pot lăsa câteva cuvinte dificile să mă oprească din a ajunge acolo.

Totul pare să aibă puțin mai mult sens.

Poate mama chiar *este* mama vitregă a lui Alex. Poate că nu. Poate mama mă va vedea în presă dacă voi câștiga campionatul și va lua legătura cu mine. Poate că nu.

Nu există garanții. Dar un lucru de care pot fi sută la sută sigur este că dacă îmi va merge bine la campionat, voi fi mândru de mine *însumi.* Și Maryam va fi mândră de mine și doamna Adams, de asemenea. Și tata. Tatăl meu va fi *cu adevărat* mândru.

Mama a plecat. Dar încă am alți oameni de care îmi pasă și cărora le pasă de mine.

Merit să fiu cunoscut și sunt un prieten bun. Ți se pot întâmpla lucruri bune când folosești pătratele bonus, și chiar acum simt că stau pe marginea unuia.

31
Totalul de puncte al pieselor rămase se scade din scorul final al fiecărui jucător

Mă trezesc, cu o tresărire, în scaunul tatei. Nu vreau să încep să dorm îmbrăcat aici jos, ca el.

Mă asigur că atât ușa din față, cât și cea din spate sunt încuiate și sting restul luminilor de la parter.

Îmi simt picioarele aproape prea grele ca să urc scările, dar după câteva minute, stau întins în pat în pijamaua mea. Complet treaz.

Mă uit la computer. Lumina monitorului pâlpâie și înainte să-mi dau seama, stau în fața lui. Chiar dacă e târziu, Alex e online.

Hei! Am crezut că mi-ai dat flit.

În niciun caz, spun eu. **Eram tare obosit, dar sunt complet treaz acum.**

Da, știu senzația. Zi bună?

Da, scriu eu. **În afară de idiotul de Oliver, făcându-mi necazuri IAR la școală!!!**

Cum așa?

Îi spun despre jocul de Scrabble și cum Oliver m-a forțat să îl las să câștige.

Pare a fi un adevărat ghimpe-n talpă, spune Alex. **Campionatul pare a fi chiar important pentru tine.**

Mă gândesc o secundă dacă vreau să intru în conversația asta.

Ar putea fi o cale de a-mi găsi mama, mă destăinui eu.

Trece un minut de tăcere, cu niciun răspuns, și încep să casc și să mă gândesc să mă pun înapoi în pat. Apoi Alex revine.

Sună interesant. Care e planul?

Îmi place felul în care Alex vorbește despre asta de parcă ar fi o problemă pe care o putem rezolva împreună. Îi spun despre planul meu de a încerca să câștig campionatul, astfel încât mama să aibă o șansă să mă vadă. E ciudat să îi povestesc lui despre

cât de tare încerc să-mi găsesc mama când o parte din mine urlă *Ar putea fi chiar acolo, cu tine!*

Dar mama ta știe unde să te găsească acum, nu?

Ne-am mutat, spun eu.

M-am tot gândit, spune Alex. **Ești sigur că nu ți-a lăsat niciun indiciu despre motivul plecării ei? Uneori indiciile nu sunt la vedere, nu? Poate că a ascuns ceva ce tu să găsești.**

De ce ar fi făcut asta?

Nu știu. Îmi imaginez că el ridică din umeri. **Poate că nu a vrut ca nimeni altcineva să-l găsească. Cum ar fi tatăl tău.**

Îmi place de Alex, dar vorbește despre tata ca și cum ar fi parte a motivului pentru care a plecat mama. Îmi trag degetele de pe tastatură. Nu-mi place încotro merge conversația. Simt greutatea lucrurilor neștiute trăgându-mă iar în jos.

Încerc doar să ajut, îmi trimite Alex.

Știi când vei veni la Nottingham? întreb eu.

Încă nu, scrie Alex. **Vb mâine.** Se deconectează.

Stau pe podea lângă cușca lui Neville. Cuvintele lui Alex îmi șiroiesc prin minte ca o conductă de apă spartă: *Uneori indiciile nu sunt la vedere, nu? Poate că a ascuns ceva ce tu să găsești.*

— C-cum ar fi, Neville? întreb eu. Și de ce?

Neville stă pe picioarele din spate, ronțăind o alună și privindu-mă. Chiar pare că se gândește la întrebarea mea.

— Aș fi putut sta de v-vorbă cu mama și să-mi spună de ce pleacă. Adică, aveam doisprezece ani, nu cinci.

Neville își îndeasă aluna în buzunărașul din obraz și alege o sămânță de floarea-soarelui.

Poate că nu vrea ca altcineva să-l găsească. Cum ar fi tatăl tău. Cuvintele lui Alex răsună în capul meu.

— E ridicol. Tatei îi e la fel de d-dor de mama ca și mie – nu, Nev?

Chiar dacă el insistă că ne-a părăsit fără să privească măcar înapoi.

Neville își aruncă sămânța pe jumătate mâncată de floarea-soarelui și se repede la sticla cu apă, întorcându-mi complet spatele.

La fel ca mie, toată treaba i se pare imposibil de deslușit.

32
Dacă jucătorul care a pus capăt jocului nu are piese rămase, un bonus adițional se adaugă scorului său final

Vineri

După ce am făcut duș și m-am îmbrăcat, m-am dus la supermarket să iau niște mâncare, înainte ca tata să se întoarcă de la Brighton, mai târziu. Aproape că nu m-am atins de banii pe care mi i-a lăsat. Blugii îmi sunt mai largi în jurul taliei și îmi dau seama că pur și simplu m-am obișnuit să am o senzație de chiorăială în stomac.

E timpul să mă pun pe picioare. Abia aștept să-l văd pe tata mai târziu și mă gândesc să iau ceva diferit, ca să încerc să-l atrag cu altceva decât cartofi și fasole, măcar o dată.

Sunt atât de adâncit în gânduri, că îmi dau seama numai când e prea târziu că am luat-o pe drumul ocolitor spre magazine, pe lângă clubul tinerilor.

Un grup mic de adolescenți stă la intrare. Îmi trag gluga de la hanorac, îmi bag mâinile în buzunar și trec cu pași mari, sperând că nu mă va observa nimeni. Dar ceea ce aud în treacăt mă face să mă opresc în loc.

— Deci Oliver e OK, spune cineva.

— E un băiat curajos, răspunde o voce groasă. Va trece peste asta, dar oricine i-ar fi făcut-o, nu va scăpa așa ușor.

Văd un bărbat mare și lat într-o jachetă groasă de construcții, cu păr de culoarea nisipului și ochii în aceeași nuanță de gri ca ai lui Oliver, stând în mijlocul grupului de copii. Mă opresc să ascult ce are de spus.

— Vă rog să fiți cu ochii-n patru și cu urechile ciulite. Dacă vedeți sau auziți ceva legat de ce s-a întâmplat cu fiul meu, orice, spuneți-mi mie sau poliției. Ne-am înțeles?

Mult murmur și dat din cap a aprobare.

— Pentru că oricine a făcut asta e un laș de ultima speță.

Vocea bărbatului masiv se frânge.

— Sfatul meu, copii, este să stați departe de oricine încearcă să vorbească cu voi sau să vă ofere bani.

Apoi tatăl lui Oliver pleacă înapoi la camionul lui, cu o expresie pe față de parcă ar vrea să ucidă pe cineva.

Văd o fată din anul meu stând la marginea grupului.

— Ce-ce s-a în-în – ce s-a în-întâmplat? reușesc într-un final.

— Oliver Haywood a fost lovit de o mașină.

Ochii i se măresc în vreme ce pălăvrăgește.

— S-a întâmplat aseară, în apropierea intrării în parc. Un tip a venit la el, spunând că are o „oportunitate" ca Oliver să câștige niște bani.

— Ce-ce f-fel de op-op…

Unghiile mi se înfig adânc în palme.

— Habar n-am, ridică fata din umeri. Oliver s-a speriat și a fugit, dar bărbatul a luat-o razna și a început să-l urmărească. Oliver a fugit drept în stradă și a fost lovit de o mașină. Trebuie să fi fost foarte speriat.

Ceva mi se întoarce în stomac și mă trec căldurile. Îmi dau jos gluga hanoracului și îmi aranjez părul. Fața fetei e înviorată de toată drama întâmplării.

— Tatăl lui spune că Oliver ar fi putut muri. E în regulă acum, dar nu se va întoarce la școală pentru o vreme.

La supermarket, îmi este greu să mă concentrez. Ar trebui să mă bucur că Oliver a primit ceea ce merită. Dar e ceva ce nu pot numi care nu pare la locul său cu toată treaba asta.

Duc mâncarea cumpărată acasă, pun laptele și sucul în frigider.

În loc să mă uit la televizor, lucrez puțin cu cartea de anagrame pe care mi-a adus-o Maryam și îmi

revizuiesc listele de cuvinte din două litere.

Apoi mă întorc în bucătărie să verific dacă ușa din spate e încuiată și îi las tatei un bilet să-i spun că mă întorc deseară devreme.

Doamna Adams a aranjat ca eu și Maryam să exersăm la clubul tinerilor, acum că suntem în vacanță.

E grozav să poți veni aici și să nu fie nevoie în sfârșit să-ți faci griji că Oliver își face de cap prin zonă. Campionatul are loc în Birmingham, în mai puțin de o săptămână, și sunt hotărât să mă pun serios pe treabă și să mă concentrez pe antrenament.

Când ajung, îi reperez pe câțiva alți jucători de la clubul de Scrabble al școlii, cu care nu am jucat niciun meci încă. Atmosfera e relaxată și prietenească.

Azi, Maryam vrea să ne concentrăm pe *intersectarea cuvintelor*.

— Aici e locul în care cuvintele tale din două litere îți pot aduce puncte serioase.

Îmi arată cum să cercetez rapid cu privirea tabla, să văd dacă este posibil să creez un cuvânt nou care se va intersecta cu alte cuvinte.

— Vei câștiga puncte pentru orice cuvinte din două litere pe care le poți forma, precum și puncte pentru noul tău cuvânt.

— Este ca și c-cum ai folosi r-rândul alt-a-altcuiva în a-avantajul tău, rânjesc eu. Întorcându-le cuvintele împotriva l-lor.

Fața lui Maryam devine mai serioasă.

— Trebuie, de asemenea, să ai grijă ca cineva să nu facă același lucru ca tine.

Maryam are un fel de a spune un lucru și de a se referi la altul. Știu că e un înțeles mai profund acolo, dar nu îl pot dibui neapărat.

Nu mi-e greu să recunosc; câteodată, Maryam mă bagă în sperieți.

33
Per total, câștigător este jucătorul cu cel mai mare scor final

În timp ce mergem acasă de la clubul tinerilor, Maryam insistă să jucăm un joc de cuvinte, gândindu-ne pe rând la cuvinte din două litere.

— HI, BA, ZA.

Îi ofer cele trei cuvinte ale mele fără prea mult entuziasm.

— Îmi vei mulțumi pentru asta.

Maryam zâmbește larg.

— Când îți vei ține trofeul sus, totul va fi meritat, Finlay.

Mă furnică fața numai gândindu-mă la asta. Dacă voi câștiga, va fi meritat cu siguranță, chiar și cu groaza în plus de a ține un discurs de câștigător.

Îi fac cu mâna lui Maryam când o ia în jos pe strada ei și măresc pasul.

Merg doar câțiva pași pe strada noastră, când văd duba tatei în fața casei. Mă bucur că e acasă. OK, tata nu este cel mai bun bucătar, uneori îl ia gura pe dinainte și câteodată îmi termină propozițiile. Dar dincolo de toate, e tatăl meu.

Dau buzna pe ușa din spate, așteptându-mă să-l găsesc scormonind prin congelator după crochete de pește, în loc să gătească ceva proaspăt cu ce am cumpărat și am pus în frigider. Dar bucătăria e goală, iar televizorul nici măcar nu e pornit. Ghetele tatei sunt aruncate la ușă și jacheta lui fosforescentă de teren e azvârlită pe un scaun.

— Ta-tată?

— Aici sus, îl aud strigând.

Vocea lui e fără vlagă și gravă. Îmi simt capul deodată greu, dar îmi arunc pantofii și urc scările.

Dormitorul tatei e întors pe dos. Adică e de zece ori mai rău decât înainte.

Hainele mamei sunt întinse peste tot și zăresc câteva din pozele din cufăr împrăștiate pe podea.

Tata mă vede uitându-mă la lucrurile mamei, dar nici măcar nu încearcă să le acopere, nu spune absolut nimic.

— Ce-ce s-a î-întâmplat?

Cuvintele mele sună subțire și înecate.

— Ne-au făcut-o.

Tata stă în picioare holbându-se, pumnii săi încleștându-se și descleștându-se.

— Ne-au jefuit.

— D-De ce ar fi h-hoții interesați de lucrurile a-astea? spun eu, împingând câteva dintre haine cu lateralul piciorului.

Tata nu îmi răspunde.

Vintrele mi se strâng ca și când totul ar fi fost micșorat, apoi mărit iar. Mă simt de parcă sunt cumva responsabil de ceea ce s-a întâmplat. Ceea ce este stupid.

Apoi capul mi se golește imediat de orice gânduri în afară de unul, exclam și fug în camera mea.

Cușca lui Neville e înclinată într-o parte. Ușa din sârmă e deschisă, iar căsuța lui e răsturnată. Neville a dispărut.

În timp ce poliția îi spune întrebări tatei în sufragerie, eu stau în coridorul întunecat, ascult și privesc prin crăpătura ușii.

— Vă poartă pică cineva de care știți? întreabă unul dintre polițiști.

— Nu, nu e nimeni, spune tata.

Polițiștilor, vocea lui le va părea normală, dar eu pot auzi un tremurat dedesubt.

Polițistul mai înalt se uită prin cameră.

— După părerea mea, doar au vrut să răvășească locul. Televizorul bun cu ecran plat de acolo nu s-au obosit să-l ia. Ce anume lipsește, mai exact?

Mă simt ca și cum cineva mi-ar strânge inima foarte tare când mă gândesc la Neville.

Tata ezită câteva secunde.

— N-am apucat să mă uit bine încă, spune el.

Urmează o tăcere scurtă și apoi aud foșnet de picioare.

Unul dintre polițiști tușește.

— Aici e cartea mea de vizită, domnule. Sunați-ne când v-ați uitat *cum trebuie.*

O spune de parcă tata l-ar duce de nas.

— Cel mai bine e să lăsați totul așa cum este, dacă puteți, spune celălalt polițist. Mai bine pentru cei de la criminalistică, atunci când ajung aici.

Intru înapoi în bucătărie până ce polițiștii pleacă, iar apoi merg în sufragerie. Tata e scurs în scaun cu coatele pe genunchi, ținându-și capul în mâini.

— Cine ar fi putut face asta, Finlay? spune el, fără să-și ridice privirea.

Mă simt de parcă ar trebui să știu răspunsul.

— Nu lipsește nimic.

Cuvintele îi sunt înfundate.

— Nu am vrut să spun poliției că mi-am dat seama imediat că cine a spart casa nu a luat nimic.

— Nev-Neville a di-dispărut.

Îmi înghit un scâncet.

— Probabil că e pe aici, pe undeva.

— D-de ce era c-cușca lui deschisă a-atunci? De ce a-ar f-face cineva asta?

Tata nu spune nimic.

— N-nu-ți p-pasă, răbufnesc eu. N-nu l-l-ai plăcut n-niciodată.

— Nu fi prostuț, băiete.

— Mama a s-spus că nu ai v-vrut vreodată să-l c-cum- peri.

— Nu m-a deranjat.

Tata oftează.

— Doar că nu eram de acord cu toate balivernele alea pe care le-a citit ea undeva că un hamster te poate ajuta cu bâlbâială.

— D-dar a a-ajutat, bolborosesc eu. C-Chiar a ajutat.

Tata deschide gura și apoi o închide la loc.

Mă gândesc la felul în care Neville se uită la mine printre barele cuștii lui și ascultă. Chiar ascultă, sunt sigur de asta. Lui Neville nu-i pasă cum vorbesc. Singura dată când nu e prea atent este când aleargă pe roata lui, iar atunci nu este atent la prea multe.

Încep să plâng; nu am ce face. Aștept ca tata să mă tachineze – *Câți ani ai, Finlay? Paisprezece sau cinci*? Dar nu o face.

Jalnic, jalnic, jalnic, mă dojenește vocea din capul meu.

— Am nevoie de-o țigară, spune tata, ridicându-se și căutând în buzunare după o brichetă.

— Tot ce f-faci e să fu-fumezi, izbucnesc eu. Ț-țigară după ne-nenorocită de ț-țigară, ori-oricând ai un m-minut li-liber.

Falca tatei începe să tremure, dar împinge pachetul de țigări înapoi în buzunarul de la blugi.

— A-ai putea m-muri d-de c-cancer la plămâni, tată. Și a-atunci vei d-dispărea. C-Cum a d-dispărut mama, cum a d-dispărut Neville.

— Hai, băiete, spune tata blând. Va bocăni pe undeva pe aici, vei vedea.

— U-unde?

— Undeva, spune tata iar.

Dar nu arată de parcă chiar ar crede-o.

Nu sunt indicii despre unde ar putea fi Neville. Parcă s-a evaporat. Sau l-a luat cineva, l-a scos pe furiș din casă în buzunarul de la jachetă.

Ar putea fi singur și speriat și chiar rănit grav. Închid ochii strâns și mi-l imaginez înapoi în cușca lui, în siguranță în camera mea.

Când deschid ochii, nimic nu s-a schimbat.

Ultimele raze ale soarelui care apune cad pe cioburile unei rame foto în care era o poză cu mine și tata pe toboganele cu apă de la Alton Towers, făcută acum trei veri. Mama nu a vrut să se dea, așa că a stat și s-a uitat la noi cum treceam în viteză, sărind și făcând cu mâna. Sticla împrăștiată sclipește și scânteiază, ca și cum ultima bucățică din viață i se stinge.

Îmi vine să urlu și să sparg lucruri. Mă simt și foarte tăcut și trist în interior.

— Nu poate fi decât o singură explicație, spune tata, atât de încet încât trebuie să mă aplec ca să-i prind cuvintele.

Privește în sus, iar mâinile îi cad de la cap pe genunchi.

Nu spun nimic. Îmi țin răsuflarea și aștept. Poate tata are o idee despre unde ar putea fi Neville.

— Cred că oricine ar fi spart casa asta, căuta ceva, șoptește tata. Ceva despre care ar fi trebuit să-ți spun cu mult timp înainte.

34
Toate cuvintele care se găsesc într-un dicționar standard sunt permise în jocul de Scrabble

Deși știu că tata are ceva important să-mi spună, nu mă pot opri din mutat lucruri. Nu mă pot opri din a-l căuta pe Neville în locuri în care nu are cum să fie.

— Finlay, trebuie să-ți spun ceva, spune tata iar. Stai jos, băiete.

Se apleacă greoi și se afundă mai adânc în scaunul său. Îmi tremură picioarele și chiar dacă vreau să strig la tata *spune-mi-acum,* mă așez la capătul canapelei, stau pe mâini și încerc să le fac să nu mai tremure.

Tata își trece mâna prin păr și așchii mici de lemn zboară în toate părțile. Se uită în sus, la tavan, și în jos, la picioarele sale. Bate cu un picior îmbrăcat cu șosetă în podea, iar apoi cu celălalt.

— Ș-Știi unde e-este mama? rup eu tăcerea.

— Nu, se ridică capul tatei brusc. Jur, Finlay.

Mă doare întregul corp. Aș vrea să pot sta întins chiar aici pe podea și să dorm.

Tata mă privește, deschide gura să vorbească și apoi o închide la loc.

Aștept.

Și aștept.

Nu vreau să aflu ce are tata să-mi spună și în același timp sunt disperat să știu ce are de zis. În capul meu sunt tone de întrebări, toate învârtindu-se ca penele într-o furtună.

— Chiar după ce a plecat, mama ta m-a contactat. Doar acea dată.

Știam eu. *Știam eu!*

Sar în sus, sângele îmi năvălește pe față.

— A-Ai mințit! Ai s-spus că… mă opresc, inspir adânc și împing cuvintele afară. Ai-spus-că-nu-ai-mai-vor-bit-c-cu-ea.

Tata își înclină capul într-o parte și mă privește, surprins, apoi continuă să vorbească.

— Nu am mințit, nu am mai vorbit cu ea de atunci, Finlay. De atunci, de mult, chiar la câteva zile după ce ea a plecat.

Nu pot vorbi.

— A fost doar atunci, asta e tot.

Încearcă să-i dea mai puțină importanță. Încearcă să dea deoparte acest lucru uriaș, semnificativ, pe care mi l-a ascuns în tot acest timp.

— Ce-ce a s-spus?

Tata bagă mâna în buzunar și scoate ceva. Închide ochii scurt și când îi deschide și ridică mâinile, văd că despăturește bucata de ziar pe care am găsit-o îngropată la fundul cufărului de lemn.

— A venit la mine pe șantierul de construcții pe care lucram, spune el, uitându-se fix la hârtie. Era la trei zile după ce plecase. Tu erai la școală și îmi amintesc că abia ce mă așezasem cu o sticlă de ceai cald și am crezut că s-a întors acasă, dar…

— Ce-ce a s-spus?

— Mi-a dat asta.

Îmi arată articolul pe care l-am citit deja. Mă uit la el pentru câteva secunde.

— Ce î-înseamnă?

— Știi că satul Bunny este un loc apropiat de inima mamei tale.

Începe să trăncăne. Dar, în același timp, a spus mai multe despre mama în ultimele cinci minute decât a făcut-o în decursul a doi ani.

Fața tatei e o nuanță stranie de gri. Ochii îi zboară peste tot și aștept să i se oprească pe fața mea.

Îi indic cele unsprezece cifre pe care le-a mâzgălit în susul paginii.

— Numărul de telefon al Oficiului poștal, oftează el.

Dar, desigur, eu știu asta deja.

— Ț-Ți-a spus d-de ce a p-plecat?

Tata privește în jos la articolul de ziar. Mâinile îi tremură puțin.

— T-Tată?

— Nu. Adică, știam deja de ce plecase, presupun… Se întoarce și își face de lucru cu sertarul: Sau poate doar credeam că știam…

Nu are niciun sens.

— S-Sigur a s-spus *ceva.*

— Mi-a spus că dacă e vreodată o urgență în legătură cu tine, strict o urgență de viață și moarte, să-i las un mesaj la Oficiul poștal din sat, căci a închiriat o căsuță poștală acolo.

Ceva puternic năvălește prin mine și mă sprijin cu spatele de perete. Mi-e rău și sunt amețit, dar vreau să-l lovesc pe tata în piept cu pumnii. Iau o gură de aer imensă.

— În-tot-acest-timp-aș-fi-putut-s-o-contactez-pe-mama.

Vorbesc până ce răsuflarea și cuvintele pe care le poartă mi se usucă.

— M-ai-mințit-în-tot-acest-timp.

— Nu!

Tata face un pas înainte și vine spre mine, dar mă trag mai departe de-a lungul peretelui și îmi încrucișez brațele pe piept.

— Trebuia să fie strict o urgență de viață și moarte, altfel n-ar fi răspuns niciodată.

— Ai fi p-putut să o m-minți, strig eu. Ai fi p-putut să-i spui că s-sunt bolnav sau ce-ceva ca s-o a-aduci î-î…

Înapoi. S-ar fi putut gândi la o mie de urgențe ca s-o aducă înapoi.

Obrajii îmi sunt în întregime uzi.

— Mama ta m-a pus să promit, Finlay. A trebuit să jur că nu o voi contacta fără un motiv întemeiat.

— P-Poate a fost un s-strigăt de ajutor, hohotesc eu în plâns. P-Poate ți-a spus asta pe-pentru că *voia* ca tu s-o c-contactezi.

Tata dă din cap că nu.

— Dacă i-ai fi văzut ochii, ai înțelege, spune el, privind în jos. Era, nu știu, *diferită* într-un fel. Ochii îi erau reci, ca și cum ar fi ridicat un zid invizibil în jurul ei.

— Tr-trebuia să-mi fi s-spus.

Vocea mi-e subțire și frântă. Nimic din ce spun nu va schimba vreodată ceva. Tata înaintează repede și mă cuprinde într-o îmbrățișare înainte să pot scăpa.

— Mi-a fost teamă să nu te rănesc și mai mult, îmi spune el prin păr. Am vrut să te protejez, Finlay.

— D-De ce?

— Am fost îngrijorat că ea doar ți-ar frânge inima din nou.

— Să-mi fr-frângă inima c-cum?

Nu răspunde, doar închide scurt ochii. Nu are niciun sens ce spune el. În tot acest timp, tata știa locul unde e mama și nu a spus o vorbă.

Tata oftează.

— Aranjamentul cu Oficiul poștal nu spune nimic despre unde locuiește de fapt acum. Am fost acolo, am întrebat. Ea nu e acolo, fiule, e doar un loc pe care l-a ales ca să ia legătura dacă e vreodată absolut necesar.

35
Există și dicționare oficiale de Scrabble disponibile, iar acestea sunt în mod regulat actualizate cu cuvinte noi, urbane

Pentru patru sau cinci secunde, îmi apăs fața în umărul tatei și mă gândesc la toate nopțile în care am stat întins în pat treaz, întrebându-mă unde e mama. Făcându-mi griji dacă e OK, dacă e în siguranță.

Mă gândesc la toate scrisorile pe care i le-am scris în vechiul ei jurnal. Scrisori pe care le-aș fi putut trimite, pe care chiar le-ar fi putut citi.

Mă trag din îmbrățișarea tatei și pășesc înapoi. Ochii îmi sunt ca niște lasere, îndreptate spre fața lui obosită, zbârlită. Am senzația aceasta înăbușitoare groaznică, ca indigestia, dar de o sută de ori mai rea. Mă arde până în piept. O simt ca ura.

Dar nu îmi urăsc tatăl.

— Ci-cineva a spart casa pentru a-aia?

Dau din cap înspre bucata din ziar pe care el încă o strânge în mână și fețișoara lui Neville îmi vine din nou în minte. Închid ochii.

— Nu, Finlay. Nu au spart casa pentru asta.

Oftează și se afundă în scaun.

Hârtia zboară pe podea și pare că temperatura scade brusc în cameră, dar știu că e doar imaginația mea.

— Am tot primit niște telefoane ciudate, spune tata, fața înroșindu-i-se. Pe telefonul meu de serviciu. Se întâmplă de ceva vreme.

Îmi vuiește capul, camera se învârte. Încerc să mă concentrez pe vocea tatei, pentru că am așteptat atât de mult momentul acesta. Așteptând ca el să-mi spună adevărul. Iar acum că momentul e aici, sunt absolut îngrozit.

Dar tata nu pare să observe. Continuă să vorbească.

— Cel care sună e un bărbat. Știe lucruri despre noi și știe lucruri despre mama ta.

— Ce-ce f-fel de lu-lu…

Cuvintele se blochează. Mi-e cald și tremur, dar înainte să pot inspira și să încerc iar, tata îmi răspunde.

— Știe exact când a plecat mama ta și la care școală mergi. Am sperat că lucratul mai departe îl va ține concentrat pe mine și departe de aici.

Tata își freacă tare fruntea cu podul palmei.

— Știu că ar fi trebuit să spun poliției și o voi face. O voi face. Dar mai întâi a trebuit să-ți spun ție. Am nevoie ca tu să înțelegi, Finlay.

Să înțeleg? În cazul ăsta, lucrurile par mai complicate decât oricând. Încearcă tata să spună că bărbatul acesta este *cu* mama acum? Că o știe pe mama? Sunt confuz.

— El spune că știe că am ceva pe care mama ta l-a lăsat în urmă și că are nevoie de el. Spune că dacă îl primește, nimeni nu va fi rănit.

Mă trece un fior rece ca gheața.

— Ce-ce este acel ceva p-pe care îl v-vrea?

Tata ridică din umeri.

— Nu știu… și treaba ciudată e că nici el nu știe. Tata mă privește și rămâne tăcut până îi întâlnesc privirea: El spune că mama a intrat într-un bucluc cu o companie mare. Spune că ea a furat niște informații și că le vor înapoi.

Dau din cap, încercând să pun totul cap la cap.

— Mama să f-fure? Asta e p-pur și simplu o pr-prostie, spun eu.

— Știu, mă aprobă tata. Dar el spune că dacă îi dau informațiile astea vor uita toată treaba. Totul despre noi. Și totul despre ea…

Totul devine prea mare ca mintea mea să-i poată face față.

— Trebuie să merg la poliție, dar ce să spun? Nu știu sigur cine e bărbatul acesta, care e compania. Nu știu despre ce informații vorbește și nu am date de contact propriu-zise pentru mama ta. Sunt destul de sigur că nu mă vor lua în serios.

Mă gândesc la cei doi polițiști care au venit mai devreme și cum ar reacționa ei la ce ar vedea cu siguranță ca pe trăncănelile fără sens ale tatei.

— Ar trebui să-i l-lași mamei un m-mesaj la o-oficiul p-poștal, spun eu.

— I-am lăsat, spune tata încet. Au trecut câteva zile și nu e niciun răspuns.

Tata arată palid și obosit. Arată și speriat.

Vintrele mă dor și le simt întoarse pe dos.

— Am încercat să ignor asta. Am petrecut mai mult timp decât era nevoie în Brighton, încercând să țin problemele departe de tine, dar apoi m-am întors la asta.

Își rotește brațul împrejurul camerei în haos, cu sertarele răsturnate, mobila ruptă.

— Deja am căutat prin tot ce am adus cu noi din vechea casă și nu e nimic aici. *Nimic.*

Mă gândesc la cum l-am auzit pe tata bocănind la etaj, chiar și aventurându-se în pod și golind cutii. Prin cap îmi trece o străfulgerare fierbinte, apoi una rece. Mă simt de parcă aș avea febră, dar nu pot sta într-un loc, trebuie să caut, trebuie să găsesc orice ar fi lăsat mama aici. Ceea ce a *furat.* Toată munca pe care mama a făcut-o pentru companiile la care a lucrat a fost păstrată sub formă de foi de calcul. Și și-a luat laptop-ul cu ea când a plecat.

— Mă î-întreb cine e bă-bărbatul ă-ăsta, îi spun tatei.

— Nu știu, spune el, iar fața lui arată straniu. Nu am știut niciodată ce avea ea de gând, asta a fost o parte din problemă.

Tata se poartă ciudat. Lumea mea pare că își pierde forma. Tot nu pot să cred că mama ar fura informații. Nu sună ca ea deloc. Ea era genul de persoană care se întorcea la un magazin dacă descoperea că cel de la casă i-a dat prea mult rest. Odată, chelnerița de la pizzeria noastră locală n-a trecut aperitivele pe notă, iar mama i-a semnalat greșeala.

— De ce ai făcut asta? a mormăit tata. De parcă nu au destul profit.

— Nu marile corporații suferă, a spus mama, în timp ce așteptam nota corectată. Cei mici sunt aceia care plătesc. Șeful îi va opri banii lipsă din salariu.

Mama avea întotdeauna grijă de câte cineva.

— V-Vin cu tine, spun eu. Să s-spunem p-poliției, mă re-refer.

Tata nu se uită la mine.

— Trebuie să mă gândesc la ce voi spune, mai întâi, spune el ferm. Trebuie să mă gândesc la cum le voi explica situația, când nici măcar eu nu o înțeleg.

36
Jucătorilor nu le este permis să folosească abrevieri, prefixe sau sufixe pe tablă

Sâmbătă

Nu pot dormi. De îndată ce încep să moțăi, mă trezesc iar brusc, gândindu-mă – sperând și rugându-mă – că micul scârțâit sau mica zgârietură pe care am crezut că am auzit-o e Neville.

Îmi petrec toată sâmbăta căutându-l prin casă. Caut în fiecare colț al fiecărei camere și îl ignor pe tata spunându-mi că va apărea el undeva, după un timp. Nu mă conectez pe computer deloc. Nu am timp să pălăvrăgesc cu Alex: să-l găsesc pe Neville e mult mai important.

Dar o sun totuși pe Maryam și îi spun despre spargere, pentru că ar trebui să ne întâlnim pentru antrenament la clubul tinerilor, atât sâmbătă, cât și duminică după prânz.

— Finlay, asta e o veste groaznică. Pot face ceva ca să ajut?

— Punem doar lucrurile în ordine.

Nu-i spun lucrurile pe care le-a zis tata despre mama. Abia are sens pentru mine, deci mă îndoiesc că Maryam ar putea ajuta.

Tata nu a pomenit că s-ar întoarce la Brighton de la spargere. Când am aruncat o privire pe furiș la jurnalul lui de muncă, am văzut că a tăiat și toate comenzile pe care le avea săptămâna aceasta.

Îmi pun câteva cuburi de zahăr din bufet în buzunar și mă îndrept spre hipodrom, doar ca să ies din casă. Pe toată strada Bendigo, ochii mei caută în fiecare ungher și cotlon, doar în caz că îl zăresc pe Neville furișându-se prin scurgere, încercând să-și găsească drumul înapoi spre casă.

Bătrânul George e la poarta principală a hipodromului, citindu-și ziarul. Vin aici de când ne-am mutat în casa nouă și tata a început să facă niște

lucrări de întreținere pentru firma de administrație. Bătrânul George vorbește mult despre Clubul de fotbal Nottingham Forest în zilele lor de glorie și nu prea așteaptă un răspuns.

Zăbovesc pe lângă poartă până ce el își ridică privirea din ziar.

— Hai, intră cât e liniște.

Bătrânul George își dă ochii peste cap.

— Vezi, să nu intri în bucluc acolo în spate.

Intru pe peluza principală. Pot auzi vorbărie de la bar, dar nu mă deranjează asta. Merg roată până ce ajung la țarcuri.

Aici în spate, lângă grajduri, nu este nimeni. Curtea e presărată cu fân și din loc în loc cu balegă de cal, iar majoritatea ușilor de la grajduri sunt închise. Un fornăit slab în stânga mea îmi captează atenția. Un cap castaniu lucios se ivește prin ușa întredeschisă a grajdului.

Bag mâna în buzunar după cuburile de zahăr și le țin în palmă.

— Așa-i că-ți plac, b-băiete? spun în timp ce el molfăie bunătățile din mâna mea.

Apoi îmi las capul pe al lui. El stă nemișcat, ca și cum mi-ar asculta gândurile.

— Mama iubea caii, șoptesc eu. I-ar fi pl-plăcut de tine.

Se mișcă de pe un picior pe altul și se ghemuiește mai aproape. Sper că e fericit și că stăpânul lui are grijă de el. Închid ochii pentru un moment și inspir mirosul de cal.

Mă simt de parcă sunt într-un loc sigur aici. Aș vrea să pot sta aici și să nu mai merg niciodată acasă.

Duminică

— T-Trebuie să mergem la poliție, spun eu când cobor duminică dimineața, ca să descopăr că tata iar a dormit în scaunul său toată noaptea.

— Știu, spune el fără să privească în sus. Îmi clarific doar totul în cap, mai întâi.

Încearcă să-și clarifice totul în cap de la spargerea de vineri. Oricine poate vedea că nu funcționează.

După ce a plecat bărbatul de la criminalistică, am făcut ordine cât de bine am putut, dar casa tot e întoarsă pe dos, iar tata nu s-a atins de dezastrul din dormitorul lui. De două zile, stă în mijlocul dezordinii, abia mișcându-se. *Gândind,* îi spune el.

— Nu p-poți să-ți cl-clarifici totul în c-cap când j-jumătate din in-f-formație l-lipsește, subliniez eu, dar el nu răspunde.

Luni

Când cobor devreme luni de dimineață, mă aștept să-l găsesc pe tata în sufragerie, îmbrăcat complet și iar nebărbierit. Dar e în bucătărie, iar scaunul îi e umed de la duș.

— Îmi fac ordine în dormitor azi, spune tata în timp ce mâncăm cereale împreună, chiar dacă niciunuia dintre noi nu îi este foame. Știu că trebuie să pun lucrurile în mișcare, să aranjez lucrurile în casă, să încep să arunc din ele.

Adică să arunce lucrurile mamei. Lucrurile pe care a spus că le-a aruncat deja.

— A-Am ceva t-timp înainte să mă î-întâlnesc cu M-Maryam, spun eu. Te a-ajut.

Tata nu pare prea încântat, dar îl urmez totuși la etaj și stau în ușa de la dormitorul său. Dezordinea e chiar mai mare decât mi-o aminteam.

Mă gândesc la Neville și trebuie să închid ochii ca să-mi împrăștii imaginile din cap. Am căutat în sertare și dulapuri, locuri în care nu ar avea niciodată cum să ajungă.

Nimic. Nici urmă de Neville… și nimic ce ar fi putut lăsa mama aici.

Încep să mă scarpin pe brațe, ușor la început, apoi mai tare, dar nimic nu pare să-mi potolească mâncărimea.

— Finlay, spune tata, apucându-mă ușor de mâini. O să te rănești. Relaxează-te.

Îmi las mâinile să-mi cadă pe lângă corp.

— Hai să punem totul înapoi în cufăr pentru început, sugerează tata.

— Mi-ai s-spus că ai a-aruncat toate fo-foto-g-grafiile și hainele mamei, spun eu încet, începând să strâng lucruri.

— Da, păi, aveam de gând, spune tata fără să mă privească.

— A-Atunci d-de ce n-nu ai…

— Pur și simplu nu am făcut-o, OK? răbufnește tata.

Când se uită la mine fata îi e roșie, iar ochii și mai roșii.

— Am crezut – of, nu știu. Ca un idiot ce sunt, am crezut că poate se va întoarce într-o zi.

Îmi țin privirea în podea, adunând în continuare fotografii și clădindu-le în grămezi mici.

— A fost cel mai greu lucru pentru ea să te părăsească, oftează tata. Fața ei – nu am mai văzut pe nimeni arătând atât de sfâșiat.

Dar tot a plecat, mă gândesc eu.

Muncim câteva minute, tata înclinându-și capul într-o parte din când în când, ca și cum ar asculta.

— Uite-l iar, murmură el după câteva clipe. Cred că am auzit ceva.

Mă opresc din a clădi fotografii în grămezi și ascult. Apoi, când dau să pun fotografiile ordonate în cufărul de lemn, îl aud: un scurmat mărunt, o râcâială venind de cealaltă parte a peretelui.

— Ori sunt șobolani, spune tata, apăsându-și urechea de perete și rânjind la mine, ori e Neville al nostru.

— N-Neville! sar în sus de pe podea.

Tata își pune un deget la buze.

— Liniște, acum. Nu vrem să-l speriem. Se ridică în picioare: Sigur a intrat acolo pe aici.

Arată înspre o ușă mică, pătrată, din perete, care duce în pod, acum puțin întredeschisă.

— Am fost acolo zilele trecute, căutând ceva. Probabil că am uitat să o închid cum trebuie.

Dacă Neville e într-adevăr în pod, cumva a trebuit să iasă din cușca lui – poate că hoțul (hoții) au

dărâmat-o – și s-a furișat de-a lungul podelei în camera tatei. Podul este enorm și se întinde până la streșini. Nu-l vom găsi niciodată pe Neville acolo; are un milion de locuri în care să se ascundă.

— Am o idee, spune tata. Așteaptă aici.

Îl aud zornăind la parter, în bucătărie, și apoi se întoarce. Înarmat cu alune.

— Deschide ușa de la pod puțin mai larg, șoptește el, ca și cum ar fi îngrijorat că Neville l-ar putea auzi.

Fac cum spune el, iar apoi punem alune într-un șir lung, care duce în mijlocul camerei tatei.

— Vom pune una sau două după ușă, ca să le prindă gustul. Tata face cu ochiul.

Zâmbește larg la mine, iar eu zâmbesc înapoi. Pare să vrea să-l găsească pe Neville la fel de mult ca și mine.

Tata merge iar la parter și se întoarce sus cu două căni aburinde de ceai. Apoi stăm pe pat și așteptăm.

A trecut un secol de când am stat pur și simplu împreună, fără ca tata să-și citească ziarul sau să se uite la televizor. Stăm foarte liniștiți, pentru că nu vrem să-l speriem pe Neville, dar e un fel de liniște plăcută.

Privesc fix în aer, gândindu-mă la toate problemele mele, când tata îmi dă un ghiont ascuțit. Mă uit, iar el dă din cap înspre ușa de la pod. Lăbuțele lui Neville apar în pragul ușii și apoi își iețește capul și adulmecă aerul. Într-o clipită, a coborât pe podea și adună cu grijă alunele, una câte una, în obrajii lui umflați.

Curând va avea destule acolo ca să-l țină până după Crăciun.

Când a trecut de a cincea alună din rând, tata șoptește:

— Cred că e în regulă să-l prindem acum. Cât de repede poți, Finlay.

Mă mișc iute ca săgeata și, după câteva secunde, am corpul cald și blănos al lui Neville în siguranță în mâinile mele. Îl pup în creștetul capului.

— Marea Aventură a lui Neville! rânjește tata, marcând cuvintele în aer ca un titlu.

Sună ca un film de acțiune la care mi-ar plăcea să mă uit.

Mergem drept în camera mea, îl pun pe Neville în cușca lui și îi încui bine ușa. El arată de-a dreptul iritat că a trebuit să lase în urmă celelalte alune.

— M-mulțumesc, ta-tată, spun eu.

— Nu trebuie să-mi mulțumești, fiule, spune tata, ciufulindu-mi părul. Neville e parte din familie. Și în familia asta ne purtăm de grijă unul altuia, nu-i așa?

37
Există o comunitate înfloritoare de Scrabble online

Este încă prea devreme pentru întâlnirea mea cu Maryam la clubul tinerilor, așa că merg în pădurea Colwick și stau pe o bancă.

De aici, pot vedea palele de la moara de vânt Green în depărtare, învârtindu-se leneș în vântul ușor. Soarele se luptă să răzbească de după nori deși și eșuează jalnic. Mă bucur de hanoracul meu călduros, dar înăuntru am o strălucire caldă numai a mea.

Neville e iar în siguranță.

Nu prea e nimeni prin preajmă, doar un om care plimbă câini vorbind la telefon și un alergător care tropăie pe lângă mine, fără măcar a-mi arunca o privire. Aș vrea să vorbesc cu cineva despre spargere și bărbatul care îl sună pe tata, dar ar fi imposibil să scot toate cuvintele astea dintr-o singură frază și în ordinea corectă.

Nimeni nu mă poate ajuta, oricum, pentru că nimeni nu știe povestea completă. Nici măcar tata.

Nu mă pot opri din a mă întreba dacă va merge vreodată la poliție și ce le va spune dacă o face. Pare că știe multe lucruri mărunte despre dispariția mamei, dar nimic solid, nimic care are sens.

Ajung la club chiar după zece, dar Maryam mai are o jumătate de oră până ar trebui să ajungă. Din câte am auzit, Oliver este încă în spital, deci probabil e într-o stare destul de rea. Deși nu există nimic care m-ar face mai fericit decât să-l văd pe Oliver gustând din propriul medicament, tot nu îi doresc asta.

Iau o cutie de Scrabble din dulap și stau la o masă dintr-un colț liniștit. Apoi îmi scot săculețul cu piese din ghiozdan și îi golesc conținutul, întorcându-le pe fiecare cu fața în sus, astfel încât să pot vedea literele.

ENIGMĂ [17]

Sunt multe enigme care mi se învârtesc prin minte, e greu să le separ pe toate. Dar fac o încercare:

- De ce a plecat mama atât de brusc și fără să-și ia la revedere?
- De ce ar spune tata că a distrus lucrurile mamei, dar le-ar păstra pe toate în secret?
- De ce e Alex atât de prietenos online, dar nu pare să vrea să ne întâlnim?
- Cine e Nicole? Chiar ar putea fi mama sau e doar o altă femeie care și-a părăsit familia?
- Ce căutau oamenii care ne-au spart casa?

Cel mai rău dintre toate, mă gândesc că, dacă bărbatul acesta, oricine ar fi el, este dispus să-l amenințe pe tata la telefon și să ne spargă casa, atunci ce ar fi dispus să-i facă… mamei?

Nu mai pot rămâne aici.

Răstorn piesele înapoi în săculețul meu, îmi iau ghiozdanul și ies din clubul tinerilor.

38
Jucătorilor nu le este permis să folosească cuvinte cu cratimă sau apostrof pe tablă

În secunda doi, stau pe pragul lui Maryam, sunând la sonerie. M-am speriat de moarte cu gânduri că mama e în pericol, dar tata nu pare să-mi împărtășească teama.

O doamnă care are aceiași ochi ca Maryam și e îmbrăcată într-o tunică lungă și văl deschide ușa. Încep să mă panichez. Nu ar fi trebuit să vin așa.

— Tu ești Finlay? întreabă femeia.

Dau din cap că da.

Are un accent mai puternic decât Maryam, dar ochii ei dansează cu ghidușie, exact la fel.

— Ei bine, sunt încântată să te cunosc.

Dau din cap, zâmbesc și îi strâng mâna mică și caldă. Ea stă deoparte și își împinge mâna înapoi.

— Eu sunt mama lui Maryam. Te rog, intră.

Zâmbesc și dau din cap iar, sperând că pot să evit să vorbesc. Intru în hol, pe o podea foarte bine lustruită din lemn masiv de mahon. Mă uit în jos la adidașii mei jerpeliți și mă aplec să le desfac șireturile.

— Nu-ți face griji de pantofii tăi, Finlay. Te rog, vino înăuntru. Maryam a menționat că ai ceva probleme acasă, sper că e totul în regulă?

Îi zâmbesc ușor și aprob din cap. Nu am de gând să-i spun că totul e vraiște acasă. O urmez în josul coridorului, ochii pironindu-mi-se pe păretare brodate și ceea ce par a fi rugăciuni pictate de mână, înrămate, cu litere și semne pe care nu le înțeleg.

Aerul miroase a lac și condimente dulci și pot auzi frânturi de voci venind de undeva din interiorul casei.

Ea se oprește la capătul scărilor și o strigă pe Maryam.

— Va coborî imediat, spune mama lui Maryam. Te rog, vino în salon.

O urmez într-o cameră mare cu uși din sticlă care dau înspre grădină.

Televizorul este pornit, dar dat pe „mut”, iar în colțul camerei o bătrână foarte ridată stă proptită cu perne, privindu-mă ca o pasăre mică și flămândă.

— Cine e el? strigă ea cu o voce surprinzător de puternică.

Bătrâna se apleacă și mama lui Maryam înfoaie pernele în spatele ei.

— El e Finlay, prietenul lui Maryam de la școală, Ammi. Îl ajută să fie mai bun la jocul de Scrabble pentru campionat, îți amintești?

Bătrâna mormăie ceva și dă din cap dezaprobator.

— Pot să-ți aduc ceva de băut, Finlay? spune mama lui Maryam, ignorând-o.

Nu pot da doar din cap că nu, fără să par nepoliticos.

— N-Nu, m-mulțumesc, spun eu cât de încet posibil.

Îi arunc o privire bătrânei, dar ea stă nemișcată și bolborosește pentru ea însăși. Mă întreb dacă Maryam i-a spus familiei ei că sunt bâlbâit. La ce naiba m-am gândit venind aici?

Dar mama lui Maryam nu pare să observe.

— Te rog, Finlay, ia un loc, spune ea, zâmbind.

Bătrâna se apleacă și mă privește de sus până jos cu ochii mijiți, exprimându-și dezaprobarea cu un *tț tț tț!*. Nu mi-o pot imagina ca pe o femeie tânără, cosând paiete pe hijabul ei.

— E slab ca un băț, murmură ea cu un accent foarte puternic. Ai face bine să-l hrănești, Beti, înainte să cadă printr-o scurgere.

Bătrâna hohotește, legănându-se înainte și înapoi, amuzându-se de propria-i glumă.

— *Nani!*

Mă uit înapoi cu ușurare, în timp ce Maryam apare la ușă.

— Nu fii atât de nepoliticoasă!

Se uită la mine și apoi se încruntă la bătrână.

— Scuze, Finlay, cu cât Nani se apropie de o sută de ani, cu atât devine mai nepoliticoasă.

— Ei, na!

Bătrâna se încruntă și neagă cu o mișcare a mâinii. Maryam mă trage de braț și mergem înapoi în hol.

— N-o băga în seamă, rânjește Maryam. E mai plăcut afară, hai să mergem să stăm în grădină.

Maryam mă conduce prin bucătărie, unde mama ei gătește ceva care miroase dulce și delicios.

Afară stăm în curte, la o masă mare de exterior din lemn. Grădina e mare, cu copaci înalți și straturi de flori imaculate. Închid ochii și îmi ridic fața spre soare pentru câteva secunde, ascultând cântecul păsărilor. Norii gri ai acestei dimineți s-au risipit cu totul.

— Așadar, mă vizitezi, în sfârșit.

Maryam îmi dă un ghiont.

— Cărui fapt îi datorăm această onoare?

— Î-îmi pare r-rău, spun eu, simțindu-mă rușinat. Ar fi tr-trebuit să te a-aștept la c-clubul ti-tinerilor…

— E în regulă să exersăm aici, spune ea. Ești bine-venit oricând, Finlay. Dar trebuie să spun, arăți îngrijorat.

Ușa din spate se deschide și mama lui Maryam se strecoară afară, ducând o tavă.

— Ceai dulce și o gustare.

Ne zâmbește amândurora și o atinge pe Maryam pe cap cu afecțiune, înainte să dispară înapoi înăuntru.

Maryam îmi întinde o ceașcă de ceai. Nu arată ca niciun ceai pe care l-am băut înainte. Iau o gură și e reconfortant: dulce și cremos. Are un gust foarte diferit față de infuzia tare pe care o face tata.

— Îți place?

Maryam mă privește cum beau, zâmbind. Dau din cap că da.

— Este chai, și asta – îmi dă o bilă aurie coaptă, pe o farfurie de porțelan – este gustarea mea dulce preferată, *besan ke ladoo.*

Iau o mușcătură și are un gust divin; un aluat pufos, cald, cu gust de migdale, cu o crustă

crocantă. Cumva, mă simt mai în siguranță și mai calm.

Maryam radiază de încântare în timp ce îmi termin gustarea și mă întind după încă una. Dintr-odată, mă simt mort de foame.

— Ammi este o bucătăreasă foarte bună, spune ea. Dar ai grijă cu Nani. Plănuiește să te țină prizonier aici și să te îngrașe.

Fața ei e foarte serioasă, dar când o privesc îngrijorat, izbucnește în râs.

— Scuze, e doar o glumă. Nani a devenit – își atinge tâmpla – puțin excentrică la bătrânețe.

Mândria și dragostea lui Maryam față de familia ei radiază și un dor de mama mi se cuibărește în piept, refuzând să se miște. Îi zâmbesc amărât și iau încă o gură de chai.

— Deci, povestește-mi, zice Maryam. Totul.

Îi dezvălui încet toate evenimentele din ultimele zile. Îi spun despre spargere și despre planul mamei de urgență cu satul Bunny și despre convingerea tatei că mama a lăsat ceva în urmă pe care cineva, undeva acolo, pare hotărât să pună mâna.

Nu-i spun despre bărbatul misterios care l-a amenințat pe tata și nu-i spun despre acuzația că mama ar fi furat informații. Nu știu de ce. Pur și simplu pare un lucru prea extraordinar să te lupți cu el și să încerci să-l explici, când nici măcar pentru mine nu are sens.

Cuvintele mă înecă la început, refuzând să se rostogolească afară lin. Dar odată ce mă relaxez în compania lui Maryam, vorbitul devine mai ușor.

— Te poți gândi la ceva, Finlay? Orice lucru pe care mama ta se poate să-l fi lăsat în urmă?

Dau din cap că nu, pironindu-mi privirea pe întinderea de iarbă îngrijită, verde.

— Ce-ce ar fi lă-lăsat?

Maryam ridică din umeri.

— Poate un indiciu legat de motivul pentru care a plecat de acasă așa brusc, în primul rând?

O pasăre ciripește în tufișul de lângă noi, clar și dulce, de parcă ar trimite un mesaj de speranță.

— Nu p-pot gândi deloc c-clar, spun eu. În m-mintea mea o e mare v-vraiște.

— Am rezolvarea perfectă pentru asta, spune Maryam, ridicându-se. Dacă jocul de Scrabble poate face un lucru, acela e că îți poate limpezi gândurile încurcate.

39
Jucătorilor nu le este permis să folosească cuvinte care încep cu majusculă

Ultimul lucru de care am chef e să joc Scrabble, dar nu pot să apar aici, acasă la Maryam, așteptându-mă să-mi asculte toate problemele și ignorând orice ar vrea ea să facă.

Așa că îmi deschid ghiozdanul și scot săculețul meu cu piese.

Maryam se întoarce și pune tabla și cronometrul pe masă. Apoi pune niște căști și le conectează la un iPad.

— Vreau să faci ceva, Finlay, spune ea. Poți să-ți pui căștile și să citești asta cu voce tare, te rog?

Îmi dă o bucată de hârtie cu un paragraf despre mine scris pe ea.

— Ce-ce e asta?

— Fă-o doar, Finlay, spune ea și zâmbește larg. Citește-o cu voce tare peste sunetul muzicii. Îți voi explica foarte curând.

Oftez și îmi pun căștile. În urechi îmi năvălește o piesă care e în topuri acum. Un cântec pop enervant, care nu-mi place.

Sunt pe punctul de a întreba iar de ce facem asta, dar Maryam îmi face semn să citesc.

Ridic hârtia.

— Mă numesc F-Finlay McIntosh. Locuiesc în Nottingham și sunt un geniu la Scrabble. Am un hamster ca animal de companie, pe nume Neville, și o prietenă foarte is-isteață pe nume Maryam.

Muzica se oprește.

Îmi dau jos căștile. Cred că tocmai am citit asta aproape fără să mă bâlbâi.

Ochii lui Maryam strălucesc. Apasă pe ecranul telefonului său și se aude o înregistrare a ceea ce tocmai am citit.

— S-Sună a-aproape perfect.

Rămân cu gura căscată.

— Ai fost perfect, Finlay, spune Maryam. Când vorbești pe un fundal muzical sau cântând, bâlbâială ta aproape dispare.

— C-Cum? spun eu.

Maryam ridică din umeri.

— Ceva care are de-a face cu ritmul, cu felul în care respiri. Cine știe? Cui îi pasă, de fapt? Ai reușit!

Am reușit. Chiar am reușit.

— Nu că poți să vorbești cu muzică pe fundal tot timpul… dar nu asta e ideea, continuă Maryam. Ce contează e că asta este încă o tehnică pe care o poți folosi și, de asemenea, că știi că nu e nimic rău la vocea ta.

— Mu-mulțumesc, spun eu, dându-i înapoi căștile. Ha-habar n-am avut v-vreodată că p-pot face a-asta.

Mă întreb dacă Maryam va scrie despre asta în proiectul ei. Dar chiar îmi pasă? Mă simt de parcă tocmai am cucerit lumea.

— Cred că ar trebui să facem asta mai des, Finlay, spune Maryam, arătând cu mâna împrejurul grădinii. Poate ar trebui să creăm o nouă activitate, *Scrabble extrem,* jucat afară.

Îmi întinde suportul pentru piese.

— De ce te-ai o-oprit din j-jucat Scrabble? E ceva ce m-am întrebat destul de des.

— Unchiul meu iubea jocul și m-a învățat să joc când eram foarte mică. Când a văzut că am talent, m-a înscris la competiții, unde am început să câștig împotriva unor copii cu vârsta aproape dublă decât a mea. Toată familia s-a entuziasmat atât de tare, că m-am lăsat cumva dusă de valul ăsta o vreme.

— Ț-Ți-e d-dor să joci?

— Nu neapărat, zâmbește Maryam. Mă bucur că-mi urmez propriile vise. Sunt mândră că am ajuns la un nivel bun cu jocul, dar nu a fost niciodată ceva ce am vrut să fac pentru tot restul vieții.

Dau din cap a înțelegere. Maryam ridică de șnur săculețul meu cu piese de pe masă și îl rotește astfel încât captează lumina.

Broderia mamei arată chiar frumos aici, în lumina soarelui. M-am uitat la ea numai înăuntru și, ca să fiu cinstit, o am de atâta timp, încât am încetat să mai observ complexitatea cusăturilor ei de o vreme încoace.

— Atât de drăguț, rostește ea. Mama ta a fost o doamnă isteață.

Fire colorate se intersectează și prind materialul într-o mie de feluri diferite, alcătuind forme geometrice complicate, care transformă muselina simplă bej de dedesubt.

— Ți l-a dat înainte să plece? întreabă Maryam.

Dau din cap că da. Mă întind după săculeț ca să-mi aleg literele, dar Maryam golește toate piesele pe tablă și îndreaptă săculețul în fața ei, slăbind șnurul, astfel încât săculețul e din nou un pătrat perfect.

— Ce-ce f-faci?

— Mă uit doar.

Pot auzi copii țipând și râzând în grădina de alături, alergându-se unii pe alții, dar nu-i pot vedea din cauza gardurilor vii înalte.

— Interesant, o aud pe Maryam murmurând.

O privesc cum își trece degetele înainte și înapoi peste inițialele argintii care sclipesc, „FM”, pe care mama le-a brodat pe săculeț pentru mine. Mă simt puțin vinovat că nu-l apreciez destul. Zilele astea, abia dacă mă mai uit la săculeț.

Maryam lovește ușor inițialele cu degetul.

— Este ceva aici, dedesubt, spune ea. Poți să-l simți.

Mă întind până acolo și apăs literele cu vârful degetului. E un pătrat mic de ceva, sub cusături, neted și tare.

— Ai observat asta înainte? întreabă Maryam.

Dau din cap că nu. Este probabil ceva ce mama a pus astfel încât materialul să stea drept și inițialele să se vadă mai bine.

— Nu sunt surprinsă că ți-a scăpat. Într-un săculeț plin cu piese, ar fi practic imposibil de reperat, spune Maryam, aproape pentru ea însăși.

— P-Poate l-a lăsat acolo din g-greșeală, mă ofer eu.

Maryam mă dezaprobă din cap.

— Mama ta ar fi știut că e acolo când a cusut inițialele.

Se ridică fără să spună nimic și dispare în casă.

Iau săculețul și ciupesc cusătura. Se simte ca o bucată mică și tare de plastic, sub inițialele mele.

— Finlay, ai încredere în mine?

Ea ține ridicată o foarfecă mică.

— Asta e foarte ascuțită și precisă. Aș putea face o tăietură mică în interiorul săculețului, să extrag orice ar fi acolo. Nu va strica săculețul și nimeni nu va ști vreodată.

Nu știu ce să zic despre tăiat săculețul mamei: nu vreau să-l stric.

— După, pot să-l cos înapoi cu cele mai mici cusături pe care ți le poți imagina.

Deschide săculețul și îmi arată bucata de dinăuntru pe care vrea s-o taie.

— OK, atunci, aprob eu.

Dacă e doar o bucată de plastic, nu știu la ce se așteaptă. Mă uit cum Maryam își scoate limba concentrându-se și începe să taie materialul, iar imediat aud cum inspiră brusc. Săculețul îi cade din mâini și ea ține ceva în aer. Îmi feresc ochii de soare și țin palma întinsă, Maryam punându-mi obiectul în mână.

Este un pătrat micuț și negru din plastic, cu un capăt de metal.

Un card de memorie.

40
Jucătorilor nu le este permis să folosească cuvinte străine când joacă Scrabble în limba română

Când mă întorc acasă, duba tatei a dispărut. Îl tot sun pe mobilul de serviciu, dar îi intră căsuța vocală de fiecare dată. Probabil a fost chemat la o treabă urgentă.

Mi-a luat un secol să scap de Maryam. M-a rugat să vină înapoi cu mine să vorbim cu tata despre descoperirea noastră, dar am reușit s-o conving că eu și el avem nevoie de puțin timp împreună să ne clarificăm ce avem în cap. Ea nu îl știe pe tata. O va lua razna dacă va ști că am implicat alți oameni în problemele noastre.

Fug la etaj și introduc cardul de memorie în computer. După câteva secunde, un driver nou începe să se încarce. Pare chinuitor de încet. Fiecare secundă pare cât un minut întreg și am impresia că bâzâitul din urechile mele devine mai puternic cu fiecare moment.

Într-un final, ecranul prinde viață.

Un logo pe care nu l-am mai văzut înainte – trei litere intersectate, „MKF” – pâlpâie și e curând înlocuit de o fereastră neagră care conține două dreptunghiuri albe goale, denumite *Utilizator* și *Parolă.*

Introduc combinații diverse: CHRISTA și FINLAY, CHRISTA și PAROLĂ, CHRISTA și PAROLĂ123 și încă o mie de alte încercări.

Niciuna dintre ele nu deschide programul.

Lovesc capătul biroului cu pumnul. Trebuie să mă gândesc din greu, pentru că lucru acesta e *cu adevărat* important.

Mama s-a chinuit să ascundă cardul acesta de memorie în cel mai ingenios fel posibil. E ca și cum aproape nici nu a vrut ca *eu* să-l găsesc. Ceea ce e pe el trebuie să fie strict secret.

Poate că a intenționat să se întoarcă într-o zi după el. Îmi place gândul ăsta.

Scot cardul de memorie și îl pun pe raftul meu, în siguranță. Apoi mă conectez pe portalul de Scrabble online și aștept.

Îmi amintesc clar că Alex mi-a spus că e un geniu în IT. Dacă m-ar putea ajuta să sparg parola mamei? Merită încercat.

Cinci minute mai târziu, Alex se loghează.

Hei Finlay. N-am mai vorbit de mult, scrie el.

Nu pierd deloc timpul.

Am găsit ceva, spun eu. **Căutam indicii pentru motivul pentru care a plecat mama. Și am găsit ceva.**

Ce? Ce ai găsit? bâzâie Alex imediat înapoi.

Un card de memorie, dar îi trebuie o parolă. Mă gândeam dacă

Apoi Alex intervine:

Trebuie să-mi dai mie cardul ăla chiar acum.

Sunt recunoscător că Alex e dispus să mă ajute, dar acest ton nou, urgent, e puțin alarmant.

De asta am intrat online, să te întreb dacă ai ceva trucuri ca să sparg parola, spun eu.

Nu-ți face de lucru cu el. Ne întâlnim în oraș într-o oră să-l iau.

Asta e nebunie curată. Alex se poartă ca și cum cardul de memorie i-ar aparține *lui.*

Îmi tastez rapid răspunsul.

Mulțumesc, dar nu vreau să-l iei cu tine, vreau doar să mă ajuți să sparg parola, scriu eu. **Eu și tata va trebui să-l ducem la poliție.**

Ceea ce îmi spune aproape mă face să cad cu scaunul.

Dacă nu vrei să fii rănit, ne vom întâlni și vei aduce cardul de memorie cu tine. Ai înțeles?

Simt că mi se face rău. Chiar îmi doresc ca tata să fie aici. Simt deodată că nu sunt deloc în siguranță și sunt agitat.

E Alex acolo?

Poate cineva s-a logat ca Alex, pretinzând că e el.

Da, Alex e aici. Trebuie să-mi dai cardul, înțelegi?

Îmi apăs mâna pe piept și încerc să-mi încetinesc bătaia inimii.

Nu înțeleg ce se întâmplă aici și totuși o parte din mine pricepe. Mi-am pus încrederea într-un om complet străin. Cum de Alex e deodată aici în Nottingham, când a spus că nu știe când mă va vizita? A fost aici în tot timpul ăsta?

Mă întind după mouse să mă deconectez, când apare alt mesaj.

Finlay, îmi pare rău. Nu am vrut să răbufnesc așa la tine.

Toată lumea știe că alți utilizatori pot adopta cu ușurință o *persona,* ca să te facă să crezi că sunt altcineva. Încerc să mă gândesc pentru o clipă.

Uite, s-a întâmplat ceva azi, ceva rău, scrie Alex. **Ai vrea să ne întâlnim să vorbim despre asta?**

Sună normal din nou.

Dar chiar nu vreau să mă implic în problemele lui personale. Am destule probleme de-ale mele de rezolvat.

Vezi, nu ți-am spus tot adevărul… este ceva ce trebuie să știi, scrie Alex. **Este despre mama ta. Am aflat ceva care înseamnă că ea ar putea fi în pericol și tu ai putea fi, de asemenea.**

Asta nu sună ca tine, trimit eu direct înapoi.

Respir în reprize scurte, iuți, iar mâinile îmi tremură. Simt speranță, groază. În mare parte, mi-e rău. La ce se referă că eu și mama suntem în pericol?

Jur că sunt eu, Finlay. A trebuit să mă port oribil ca să te fac să asculți – am crezut că nu mă iei în serios. Te rog, întâlnește-te cu mine la cafeneaua din capătul străzii tale într-o oră.

Cum de ești brusc în Nottingham? întreb eu.

Am venit aseară, tata are o treabă urgentă. Am vrut oricum să-ți dau un mesaj să ne vedem și apoi tu mi-ai luat-o înainte. Îmi fac griji pentru tine, Finlay, asta e tot.

Presupun că asta ar putea avea sens, forțat. Și aproape că mă simt prost acum, când Alex pare să fie interesat doar de binele meu.

De ce crezi că mama mea ar putea fi în pericol? scriu eu. **Să sun la poliție?**

Nu! Ar putea face lucrurile mai rele. Hai să spargem codul cardului de memorie împreună și apoi îți voi putea spune totul.

Cu siguranță sună iar ca Alex și e bine că pare chiar să vrea să mă ajute, deși mă agită faptul că el spune că mama și cu mine am putea fi amândoi în pericol.

Acum că ne vom întâlni într-un final, Alex va afla despre bâlbâială mea, dar nu o pot ascunde la nesfârșit. Oricât de mult aș urî-o, face parte din mine și probabil că va fi mereu acolo.

Încă am multe pe care vreau să le spun.

Cumva, nu știu sigur de ce, cred că Alex va înțelege. Și, și mai important, trebuie să aflu ce are să-mi spună despre mine și mama.

OK, spun eu. **Ne întâlnim la cafeneaua despre care ți-am spus înainte, la capăt de Boston Grove. O iei pe strada principală afară din Colwick și…**

Știu unde stai, mă întrerupe el înainte să-mi fi terminat de tastat mesajul.

Simt un fior pe ceafă. Evenimente care nu sunt legate încep să mi se învârtă prin cap, alunecând încet unul spre altul ca niște piese oarecare pe tablă, care într-un final se aliniază ca să formeze un cuvânt.

Mă simt de parcă e ceva evident pe care nu îl văd încă. Nu leg literele în felul potrivit.

Mi-ai spus, îți amintești? continuă Alex. **Ai spus că stai chiar în vârful dealului de la cafenea.**

Am spus. Chiar am spus asta. Răsuflu ușurat.

Alex pare să cunoască Nottigham-ul destul de bine, chiar dacă nu l-a vizitat prea mult – dar mă gândesc că cu Google Earth și hărți online, cam poți vedea unde locuiește oricine.

Am *nevoie* să știu ce știe el despre mama. Dacă mama mea locuiește cu el și tatăl lui, ar fi o nebunie. Dar, într-un fel ciudat, poate că ne va face un fel de… frați sau ceva.

Scutur din cap ca să-mi opresc creierul să o ia la goană cu toate ideile astea nebunești.

OK, spun eu. Inima îmi bubuie și abia pot înghiți, gura îmi e atât de uscată, dar trebuie s-o spun. Degetele îmi zboară pe taste, apăsând cuvintele înainte să mă răzgândesc: **Ne vedem într-o oră. Adu o poză cu familia ta și eu aduc una cu a mea.**

Mă simt electrizat și îngrozit de ideea de afla în sfârșit adevărul.

Fantastic! trimite el înapoi instant. **Și Finlay…**

Deja plec de la computer să-mi iau jurnalul. Dar mă întind înapoi și scriu cu o mână.

Da?

Nu uita să aduci cardul de memorie!

Luni, 25 mai

Dragă mamă,

Mă întâlnesc cu Alex într-o oră, dar trebuie să scriu asta ca să mi-o scot din cap. Pare că toată lumea a luat-o razna – casa ne-a fost spartă, tata recunoaște că l-ai contactat după ce ai plecat, Alex se poartă ciudat și acum cardul de MEMORIE [13].

L-ai ascuns cu atâta grijă, ca și cum n-ai fi vrut deloc să-l găsească cineva, nici chiar eu E o tortură să știu că acel card micuț de plastic conține informații pe care ai vrut să le ții în siguranță. Mi-ai scris o scrisoare explicându-mi de ce ai plecat și ai salvat-o aici, crezându-mă mai deștept decât sunt și crezând că ar fi trebuit să o găsesc cu mult înainte?

Am încercat totul ca să sparg parola, dar nu am avut noroc. Sper că Alex va putea să mă ajute. Spune că are ceva să-mi zică.

Despre tine.

Poate că ai făcut o greșeală? Poate că ai crezut că vrei o familie nouă sau ai intrat în bucluc la lucru?

Orice s-ar fi întâmplat, tata te-ar primi înapoi aici și mâine, chiar cred asta.

Nu mă pot opri din a mă întreba dacă ai lăsat și alte indicii. Nu-mi pot IMAGINA [13] cum îi voi da de cap acestui lucru. Dar voi încerca.

Cu drag,

Finlay x

41
Jocul de Scrabble este disponibil în douăzeci și nouă de limbi

Cinci minute mai târziu, ajung la Coffee ’n’ Cream, cafeneaua de la capătul străzii noastre. E destul de aglomerat, dar încă mai sunt câteva locuri libere.

Nu sunt băieți care așteaptă deja acolo de unii singuri, așa că aleg o masă înghesuită în colț, de unde pot vedea clar ușa. Îmi imaginez că Alex este puțin mai înalt decât mine, cineva care arată ca și cum ar fi foarte încrezător în sine.

Nu știu de ce gândesc asta. Alex spune că nu are mulți prieteni, dar nu mi-l imaginez niciodată ca fiind singur. Trebuie să aibă ceva de-a face cu felul în care vorbește și lucrurile pe care le spune. Mă simt încrezător că-l voi recunoaște când va intra.

Bat ușor cu mâna în marginea mesei, mă uit la un bebeluș grăsun într-un cărucior, care salivează și scâncește încântat la propriile degete, mă holbez pe geam la un vagabond bătrân care trece pe acolo, împingând un coș șubred de cumpărături, plin cu toate bunurile lui lumești.

Începe să mă mănânce pielea. Mâinile mi se duc spre brațe, dar le forțez să coboare iar. Dacă mă pot relaxa puțin, mâncărimea va dispărea de la sine. Mă uit la ceas din nou, este șase și zece și încă nici urmă de Alex.

Mă uit în jur la mese. Mame și cărucioare, un om de afaceri, un cuplu în vârstă și o fată cam de vârsta mea, stând de una singură. Se uită încoace chiar când privirea îmi cade pe ea. O secundă de contact vizual și apoi amândoi ne uităm în altă parte. Oftez și privesc înapoi pe geam. Îmi cufund degetele în buzunarul interior al gecii mele de blugi, ca să mă asigur că e încă acolo.

Ceva mă face să mă uit iar de-a lungul camerei. Fata mă privește și de data asta nu se uită în altă

parte.

Are părul șaten, lins și o față trasă, palidă. Probabil că are paisprezece sau cincisprezece ani, dar are cearcăne sub ochi care o fac să pară mai în vârstă, obosită. Aș vrea să nu mă mai uit, dar nu pot. Se ridică. Vine încoace.

Alex va fi aici în orice moment și totul se va complica.

Cuvintele mi se vor lipi unele de altele în gât dacă încerc să-i explic că aștept un prieten.

— Salut, spune ea.

Își roade unghiile și apoi le scoate din gură, de parcă o persoană invizibilă i-ar spune să se oprească.

Se așază pe locul liber de lângă mine.

— Tu ești Finlay?

Mă simt de parcă obrajii mei ar scălda întreaga cafenea într-o lumină rozalie.

Încep să tușesc și nu mă pot opri.

— Ai chef de o cafea? spune ea și se ridică înainte să pot răspunde.

Vreau s-o chem înapoi, să-i explic că mă întâlnesc cu cineva, dar e prea târziu, e la tejghea, scotocind după bani mărunți din poșeta ei, ca să plătească pentru băuturi.

Arunc o privire la ceas; e șase și-un sfert.

Unde naiba e Alex? Cum de îmi știe fata aceea numele? N-am văzut-o niciodată la școală sau la clubul tinerilor.

Se întoarce după câteva minute, ținând două latte obișnuite.

— Am luat zahăr, spune ea, punând câteva pliculețe în mijlocul mesei. În caz că trebuie.

Nu mă ating de cafea și nici ea nu o face.

Continuă să se foiască în scaunul ei, ochii învârtindu-i-se prin cafenea. Acum își roade iar unghiile.

— Eu-eu…

Eu mă întâlnesc cu cineva: văd cuvintele dansând chinuitor în fața ochilor mei. Încerc din nou.

— Eu-eu mă în…

Cuvintele nu vor să iasă. Inima îmi bubuie, mi-e cald și nu mai pot respira. Alex va ajunge în orice secundă, iar bâlbâială mă va fi de zece ori mai rea decât înainte.

Ea mă privește.

— Te întâlnești cu cineva? spune ea. Cineva numit Alex?

Dau din cap că da. Nu știu cum de știe toată lucrurile astea, dar sper că mă va lăsa în pace acum.

— Alex e aici, spune ea.

Mă uit prin cafenea, dar tot nu e nimeni care să se potrivească cu descrierea lui.

— *Aici,* prostuțule, spune ea, împungându-și fruntea. Eu sunt Alex.

42
Jucătorilor nu le este permis să pipăie piesele din săculeț pentru a simți literele

Rămân cu gura căscată, dar Alex pare neperturbată. Desface un pliculeț de zahăr și îl toarnă în băutura ei.

— *T-Tu ești* A-Alex?

— Păi, de fapt, sunt *Alexandra,* spune ea factual. Alexandra King. Dar toată lumea îmi spune Alex.

Capul e pe cale să-mi explodeze. De la căldură, de la panică… de la simpla rușine. Mi-am deschis inima unei *fete* numite Alexandra?

Decid că vreau să mor. Chiar aici, chiar acum.

— Ce e în neregulă cu fața ta? întreabă ea, apoi rânjește. Ah, îmi dau seama, ai crezut că sunt un *băiat.*

Nu zâmbesc înapoi.

— Nu te uita urât la mine, Finlay. Nu am spus niciodată că sunt un băiat, tu doar ai presupus-o.

Acesta e cel mai rău lucru. Am făcut-o. La început, mi-am imaginat-o pe Alex ca pe un băiat cu care m-aș putea împrieteni și asta a fost. În ceea ce mă privea pe mine, Alex era de sex masculin. Dar, cumva, nu mă pot opri din a fi furios pe ea. E ca și cum ea știa că am făcut acea greșeală și nu mi-a spus nimic. Dacă mi-ar fi spus numele ei întreg – Alexandra – nu ar fi fost nicio neînțelegere.

Toate acele gânduri trec iute deoparte când îmi amintesc că Alex a adus în sfârșit dovada pe care o așteptam.

— A-Ai adus o f-fotografie cu f-fa-familia ta?

Ea dă din cap că nu.

Izbesc cu pumnul în masă, iar cafeaua lui Alex se umflă în paharul de carton, dând pe dinafară puțină spumă de lapte.

— Ușor! spune ea, întinzându-se după un șervețel. Calmează-te, Finlay. Am uitat, OK? Nu e mare lucru.

Dacă ar ști că inima mi-e ca o piatră rece despicată în două, atunci ar ști că e mare lucru.

— M-Mi-ai zis că a-ai ce-ceva să-mi s-spui de-despre ma-mama mea, reușesc eu.

— Am, dar…

Ea oftează și se uită la mâinile ei, apoi aruncă o privire prin cafenea.

— Uite, putem merge la o plimbare sau ceva? Chiar trebuie să vorbesc cu tine, dar nu aici. Hai să mergem în parc.

Sunt *devastat.* E singurul cuvânt prin care pot numi dezamăgirea teribilă din mine. Să aflu că mama vitregă a lui Alex e mama *mea* pare un fel de momeală pe care ea o ține ascunsă de mine, ceva care înseamnă că o voi urma oriunde, ca și cum aș fi un șobolan flămând, sperând la câteva îmbucături ca să supraviețuiască.

Parcul Colwick este la cinci minute de mers pe jos de unde stăm acum. Mă întreb iar cum de Alex cunoaște Nottinghamul așa bine, dar din moment ce eu am reușit să-i încurc sexul, cine știe ce alte lucruri am ratat?

Am vrut atât de mult să cred în lucruri, încât pare că m-am spălat *singur* pe creier.

Ne lăsăm băuturile neatinse pe masă și mergem în tăcere, până ce ajungem în parc și găsim o bancă cu vedere la cel mai mare lac. Un grup de rațe se apropie de noi cu speranță, dar se îndepărtează legănându-se când văd că nu avem mâncare să le oferim.

Alex se tot uită în jurul ei, învârtind constant o șuviță de păr și mușcându-și interiorul obrazului, dar nu este nimeni în jur, în afară de un cuplu care plimbă câini de partea cealaltă a lacului.

— Îmi pare tare rău că te-am mințit, Finlay, spune ea, uitându-se peste lac. Nu am vrut, serios. Eu doar – ei bine, nu am avut de ales.

— M-Mințit?

Chiar dacă m-a enervat s-o recunosc, de fapt nu *m-a mințit* că ar fi băiat.

— Adică, nu am vorbit tot timpul doar noi doi online. Tatăl meu, el… Se uită din nou în jur: El m-a pus s-o fac.

Tatăl ei a pus-o să facă ce? Vreau doar să știu ce știe ea despre mama. Nu pot afla ceea ce vreau să știu stând tăcut. Știu că trebuie să vorbesc. Cuvintele îmi sunt toate amestecate în ordinea greșită, dar ele sunt foarte, foarte importante.

— T-Tu o cu-cu-, înghit în sec, iau o gură mare și adâncă de aer. Tu-o-cunoști-pe-m-mama-mea?

Când se uită într-o parte și dă din cap că nu, un val de furie mă inundă. Simt nevoia asta copleșitoare de a o împinge de pe bancă și de a pleca. Se joacă un fel de joc stupid și crud cu mine. Tot ce a spus ea a fost tentație, o încercare de a mă ține prins, de a mă face să mă întorc, disperat după mai multă informație. Acum că o presez să-mi dezvăluie adevărul, nu știe ce să spună.

Dar ăsta nu e motivul real pentru care sunt nervos. Sunt furios pentru că am fost un idiot, un prost și un naiv care a crezut fiecare minciună pe care mi-a spus-o online. Ea nu știe nimic despre mama mea. Ea nu e prietena mea. Nu va fi niciodată și nici nu a fost.

În timp ce mă ridic mă simt gol înăuntru, ca și cum nici măcar un grăunte de speranță nu a mai rămas în mine.

— Ai cardul de memorie, Finlay?

Vocea ei e ca un ecou distant. Nici măcar nu înțeleg ce spune, ce mă întreabă.

Au venit un bărbat și un băiat și hrănesc rațele, în dreapta mea. Majoritatea rațelor se leagănă împrejur, mâncând fericite pâinea, dar o rață le hărțuiește pe celelalte urmărindu-le, încercând să le muște și să le împingă la o parte, astfel încât să poată mânca ea toată pâinea. Când într-un final le-a fugărit pe toate celelalte și se uită în jur, toată pâinea a dispărut.

Am pierdut atât de mult timp crezând că există o legătură cu mama prin Alex. Am fost un adevărat idiot.

— Dă-mi doar cardul de memorie și voi pleca, spune ea.

Vocea îi tremură și fața îi este mai palidă ca niciodată.

Se uită constant împrejurul parcului, întorcându-se chiar să se uite în spatele ei.

— Ai s-spus că o cu-cunoști pe mă-mama mea, spun eu, forțând cuvintele cu mai multă dificultate ca niciodată. D-de ce?

Alex își îngroapă fața în mâini.

— Nu eu sunt cea care o cunoaște. Este tatăl meu.

Mâinile îi cad deoparte și arată atât de speriată și supărată încât dacă nu aș fi furios, mi-ar părea chiar puțin rău de ea.

— Mama ta a lucrat pentru compania tatălui meu, MKF… în Leicester.

MKF. Logo-ul care apare când încarc software-ul.

— El a angajat-o pe mama ta ca să-i pună în ordine baza de date, cât el lucra la un proiect pentru consiliu. Ea trebuia doar să transfere informația de pe un sistem pe altul, dar a găsit ceva ce nu ar fi trebuit să vadă.

Ochii lui Alex devin mai duri pentru o secundă.

— Tata spune că putea pur și simplu să ignore acel lucru, dar că a trebuit ea să-și bage nasul.

Se rotește ca să fie complet cu fața la mine. Două pete roșii i-au apărut pe obraji, iar buzele ei par mai subțiri, țuguiate.

— Am pierdut *totul* din cauza mamei tale. Tata a trebuit să-și șteargă arhivele, să retragă contractul și să se ascundă, în caz că mama ta mergea la poliție. Ne-am pierdut *casa,* iar tata a devenit… ei bine, chiar mai rău decât era înainte.

Inima îmi bubuie. Asta pare o poveste pe care ea o inventează despre mama.

Alex își răsucește mâinile înăuntrul mânecilor.

— Se derulează o anchetă la consiliu care merge în urmă cu șase ani. Iar expertul acesta în criminalistică digitală susține că a fost făcută o copie a bazei de date, înainte ca aceasta să fie

ștearsă. Dacă găsesc acele date, îl vor înfunda pe tata. Va merge la închisoare. Înțelegi?

Ochii îi arată de parcă ar fi bântuită.

— Mama ta este singura persoană care ar fi putut face acea copie. Tata te-a găsit prin mine… m-a pus să încep o conversație. Se pare că ai fost destul de ușor de găsit pe Google. Nu știu de ce, dar dintr-un anumit motiv, tata e convins că mama ta nu a luat datele cu ea.

— D-De ce n-nu ai spus p-pur și simplu n-nu?

Alex râde amar.

— Nu îi spui „nu” tatălui meu, nu îi place asta.

Își ridică mâneca jachetei ca să-și scarpine antebrațul palid și privirea îmi cade pe un șir de mici vânătăi, ca niște urme de unghii pe pielea ei.

Îmi tot vine câte un miros de iarbă proaspăt tăiată și izul ușor stătut al lacului când bate briza pe lângă noi. Pot auzi murmuratul slab al mașinii de tuns iarba de la primărie în depărtare. Totul pare ireal.

— A fost el mai devreme online, înainte să iau eu controlul iar, spune Alex, cu vocea tremurându-i. Știe, Finlay. Știe că ai cardul de memorie. Se uită iar în jurul parcului: Va face *orice* ca să-l ia înapoi.

— Ce-ce e pe el?

Alex dă din cap.

— Nu știu. Ceva despre listele de așteptare de la primărie. El făcea – ei bine, dacă l-ai cunoaște pe tatăl meu nu ai fi surprins – făcea un fel de înșelătorie.

— Ș-Și mă-mama mea a a-aflat?

Alex își mușcă buza și mă aprobă din cap.

— Are ceva de-a face cu oamenii care trebuiau să locuiască acolo. Ei nu erau reali.

— Fr-fraudă, spun eu cu voce slabă.

— L-am auzit pe tata vorbind cu partenerul lui de afaceri despre asta. Au aranjat-o astfel încât dacă mama ta mergea la poliție, ar fi dat vina pe ea. Singura probă reală, care i-ar fi implicat pe ei în ceva, era în baza de date originală. El nu a știut până acum că ea avea o copie, spune Alex, uitându-se iar împrejurul parcului. Dă-mi cardul de memorie și el

te va lăsa în pace. Te rog, Finlay. Pari un băiat de treabă. Nu vreau să se întâmple nimic rău.

43
Două dintre literele cu cel mai mare scor sunt „X” și „Z”

Deodată, lui Alex îi scapă o exclamație și eu sar de pe bancă. Ochii ei se măresc și privesc fix.

— Nu, nu, nu, murmură ea, cu fața palidă de moarte. Mă răsucesc și văd rațe, gâște și o bucată mare din lac, curbându-se la dreapta noastră. Iar apoi zăresc altceva: un bărbat masiv care arată furios, cu fața roșie și capul ras, venind cu pași mari înspre noi. Are aproape doi metri și e foarte lat în umeri.

— Tată, las-o baltă, te rog, strigă Alex. Finlay îmi va da…

Nu aștept să aud restul. O iau la goană.

— Finlay, așteaptă! țipă ea în urma mea, dar nu privesc înapoi.

Alerg, cât de iute pot, către dumbrava deasă din capătul îndepărtat al lacului. El fuge după mine. Îi aud picioarele foșnind, respirația greoaie undeva în spate. Virez ca să evit un grup de terrieri, entuziasmați de urmărire. Se adună la picioarele mele scheunând și trebuie să am mare grijă să nu mă împiedic de ei.

Mă eliberez, iar după câteva secunde, îl aud pe tatăl lui Alex înjurând. Unul dintre câini scheaună, iar stăpânul său țipă furios. Când ajung în sfârșit la zona împădurită, mă reped gâfâind printre copaci.

Cunosc pădurea asta destul de bine. Sar într-o gaură din pământ, pe care copiii locului o folosesc uneori ca ascunzătoare, și trag repede niște ferigi peste mine.

Apoi stau nemișcat și ascult, cu inima sărindu-mi din piept.

În câteva secunde, îl aud intrând în pădure, gâfâind și blestemând.

— Te găsesc eu, porcule mic, și când o fac, îți voi rupe nenorocitul ăla de gât.

Mă ghemuiesc mai adânc în gaură, odată ce pașii lui vin mai aproape.

Stai nemișcat, nu respira, îmi spun, închizând ochii strâns.

Se oprește, neclintit pentru o clipă. E atât de aproape de ascunzătoare că îl pot auzi respirând.

Se aude din nou un scârțâit de pași și aproape mă prăbușesc de ușurare. Tropăie în direcția greșită. Deschid ochii și îmi încordez mușchii gâtului și ai umerilor.

Iar apoi, îl aud întorcându-se.

Doboară ferigile, lovind pământul cu un băț. Apoi stă chiar deasupra mea și când face un pas în față, piciorul îi alunecă în groapă și își pierde echilibrul.

Sar și încerc să mă cațăr afară înainte ca el să-și tragă răsuflarea, dar un braț mare și cărnos zboară și mă prinde de gleznă.

— Nu atât de repede, mârâie el.

Scâncesc în timp ce mă trage tare de picior și înapoi în gaură cu el. Se îndreaptă și mă apucă de gât.

— Dă-l încoace, pricăjitule.

Abia pot respira, cu atât mai puțin să vorbesc. Cuvintele îmi dansează în fața ochilor, batjocorindu-mă.

— T-Te rog, gem eu.

— Tată, dă-i drumul! Alex stă deasupra noastră, cu mâinile acoperindu-i gura: Finlay, te rog, doar dă-i cardul de memorie.

Își slăbește puțin strânsoarea în jurul gâtului meu.

— N-Nu-l…

— Vorbește odată, idiotule! mârâie el.

— Nu-l a-am la m-mine.

— Mincinosule mic.

Își arată dinții și fața i se face atât de roșie încât sunt sigur că îi va exploda capul în orice secundă.

— I-ai spus că îl aduci cu tine.

— L-L-am l-lăsat a-acasă, reușesc eu.

— Finlay, îl ai, spune Alex trist. E în buzunarul de la geaca ta; te-ai jucat cu el tot timpul cât ai fost cu mine. Dă-i-l odată, te rog, și te va lăsa în pace.

Înainte să-l pot opri, tatăl ei își bagă mâna buzunarul meu și scoate bucata de hârtie împăturită pe care am pus-o acolo înainte să plec de acasă.

„Salut, Alex, eu sunt bâlbâit. Scuze că îmi ia mai mult timp să vorbesc.” El râde tare, o mototolește și o aruncă pe jos.

Alex se întinde după bilet. Îl desface și îl citește, dar nu râde. Pare obosită și vlăguită, iar cearcănele de sub ochi îi sunt grozav de întunecate.

— Ve-verificam d-dacă am b-biletul, spun eu.

— Țânc prost, mârâie bărbatul la mine.

Își împinge fața masivă la urechea mea până ce îi pot simți respirația fierbinte și acră pe o parte a feței.

— Golește-ți buzunarele, acum. Pe toate.

Încerc să fac ce-mi spune, dar îmi tremură mâinile și el nu vrea să aștepte. Începe să mă pipăie, ca un polițist american, dar mai degrabă mă lovește decât mă atinge ușor, împingându-și brutal degetele în buzunarele mele. Când nu găsește nimic, mă izbește cu putere de peretele ascunzătorii.

Mă simt mic și slab. Și complet neputincios.

— Ești un porc încăpățânat, exact ca mama ta. Nu știu de ce am avut vreodată încredere în ea. *Știam* că e ceva în casa aia.

— De asta a-ai s-spart-o? mă forțez eu.

— Ah, ești atât de d-deștept, mă batjocorește el. Ți-ai dat seama și cine l-a speriat pe puștiul ăla, Oliver, aproape de moarte? Ar trebui să-mi mulțumești pentru asta.

— D-de ce a-ai face a-asta?, șoptesc eu.

— Și-a făcut-o cu mâna lui, imbecilul. I-am oferit bani pentru informații – unde stai tu, treburi de-astea. Nu-i vina mea că a fugit când și-a dat seama că nu-l plătesc. A spus c-o să mă spună *tăticului lui.* Nu cred că a realizat cu cine are de-a face.

Simt o senzație rece de frică furișându-mi-se pe spinare și îmi dau seama cât de departe e dispus să meargă ca să obțină ce vrea.

— U-Unde e m-mama mea?

— De unde să știu eu?

Mă împinge atât de tare că mă izbesc în peretele ascunzătorii.

— I-am dat vacii proaste două variante și a ales-o pe cea mai grea.

— T-tu ai *făcut-o* să p-p-plece?

El stă drept, scuturându-și bucăți de ferigă de pe haine.

— Cum am spus. Ea *a ales* să plece. Evident că nu i-a păsat destul de tine și de taică-tău ca să rămână.

Doare la fel de tare ca și când m-ar fi bătut pe tot capul cu bățul greu pe care îl ține. Alex face un pas înainte, dar el ține bățul direct către ea și se dă imediat îndărăt. Bărbatul se întoarce înapoi spre mine.

— Mama ta avut șansa să aleagă pachetul complet și să fie fericită. Dar a hotărât să ne distrugă pe fiecare dintre noi și să plece, în schimb. Ești mulțumit acum, puștiule?

Mă uit la fața lui urâtă și umflată și mi se face rău. Într-un impuls nebunesc, îi smulg bățul noduros din mână și îl balansez în aer, lovindu-i cu putere capul mare și chel.

Scoate un geamăt grozav și se apleacă, ținându-se de cap. Când se uită în sus arătându-mi dinții, pot vedea că îi curge sânge pe față unde bățul l-a zgâriat pe scalp. Probabil crede că are capul crăpat în două, după cum se văicărește ca un copil.

— Fugi!, o aud pe Alex țipând.

Și înainte să-mi dau seama, sunt sus și afară din ascunzătoare, fugind de parcă viața mi-ar depinde de asta.

Poate că într-adevăr depinde.

44
Există peste o sută de cuvinte din două litere permise în Scrabble

Alerg în josul străzii noastre și simt un val de ușurare când văd duba tatei parcată afară. Năvălesc pe ușă, gâfâind și tușind în timp ce tata sare din scaunul lui.

— Finlay! Ce s-a întâmplat, de ce…

— U-Unde ai f-fost? strig eu, aplecându-mă cu mâinile pe genunchi ca să-mi trag răsuflarea. N-Nu r-răspundeai la t-telefon.

— Am avut o treabă.

Mă apucă de umeri și mă scutură blând, ca să mă uit la el.

— Am lăsat telefonul în dubă din greșeală. Ce e?

— Î-încuie u-ușile, îl zoresc eu.

— Ce-i cu toate astea, fiule?

— F-Fă-o o-odată, spun eu. T-Te rog.

Ochii tatei se măresc și înghite în sec, dar face ce îi cer și când se întoarce în sufragerie, îi spun tot.

Totul, de la început.

Îi spun despre prima întâlnire cu Alex online, despre cum am găsit fotografiile și hârtia cu satul Bunny în cufărul din dormitorul lui. Apoi îi spun cum am găsit cardul de memorie, iar într-un final despre Alex și ciocnirea pe care am avut-o cu tatăl ei în parc.

— La naiba, Finlay, spune tata, cu gura căscată.

Mă simt deodată înfrigurat și obosit.

— Așteaptă aici, o să închei eu socotelile cu bătăușul ăla, mormăie tata, trăgându-și ghetele de lucru.

— N-Nu, tată. Tr-trebuie să s-spunem p-poliției, chiar a-acum. Mama ar p-putea fi în p-pericol.

Tata se uită doar la mine. Deschide gura să spună ceva, dar îi iese numai un oftat.

— Ce-ce?

Îmi pierd răbdarea cu el.

— Ce v-voiai să spui?

— Nu știu, spune tata trist. Vreau doar să-l pocnesc pe bătăușul ăla pentru ce a făcut. Nu l-am văzut niciodată în carne și oase, dar el și mama ta, ei bine…

Tata nu termină propoziția.

Îmi simt fața asudată. Alex a spus că tatăl ei ar fi avut o aventură. Am crezut că erau doar mai multe minciuni, dar expresia tatei spune ceva diferit.

— M-Mama te-a p-părăsit pentru el, t-tată?

Tata dă din cap că nu și se așază. Se uită la picioarele lui.

— Nu cred.

Pare că el se micșorează puțin în fața ochilor mei. Umerii lui lați se retrag spre interior și gura îi atârnă la colțuri.

— A fost în mod sigur ceva între ei la un moment dat. Între ea și *King*.

Scuipă numele de parcă ar avea gust amar. Apoi se uită la mine.

— Îmi pare rău, fiule, ar fi trebuit să vorbesc cu tine despre lucrurile astea acum multă vreme, dar a devenit tot mai greu pe măsură ce a trecut timpul.

Mintea mi se învârte. *Mama și King?* Cum de s-a gândit măcar să fie cu animalul acela?

— S-Spune-mi a-acum! strig eu.

— Știi totul, fiule. De fapt, știi mai multe acum decât am știut eu în tot acest timp.

Tata își trece mâinile prin păr și oftează adânc.

— Mama ta mi-a spus că King, chiar dacă nu îi știam numele atunci, a amenințat-o că-mi spune despre aventura lor, așa că a decis să mărturisească. A spus că a fost cea mai mare greșeală din viața ei. A spus că a păcălit-o că e un bărbat bun. Apoi a spus că pleacă – nu ca să fie cu el, doar că pleacă – și am rugat-o să… am rugat-o să nu te implice în asta.

Mă simt înfierbântat și cu interiorul răsucit.

— Ce-ce? Nu a-aveai niciun d-drept…

— Finlay, bubuie tata, înecându-mi cuvintele rupte. Am făcut ce am crezut că era mai bine pentru

tine, băiete. Abia împliniseși doisprezece ani, pentru numele Domnului, am vrut să te ocrotesc.

— D-Dar nu ai v-vorbit d-deloc d-despre p-plecarea m-mamei.

— Am vrut, spune el trist. Dar nu a fost niciodată momentul potrivit.

Câteva secunde de tăcere și tata se ridică, îndreptându-se cu totul. Gura nu îi mai atârnă, falca îi e fermă și ochii întunecați.

— Ar fi trebuit să-l abordez pe King cu mult timp înainte. Ar fi trebuit să-l vânez și să-l confrunt când mama ta a plecat. Mi-e rușine că am acceptat orbește decizia ei, în loc să lupt pentru a-mi ține familia împreună.

O expresie de suferință pură îi învăluie rapid fața.

— L-aș fi putut strânge de gât cu mâinile goale pentru ce tocmai ți-a făcut. Sun la poliție acum, înainte să fac ceva ce voi regreta.

Tata ridică telefonul.

— Îmi pare rău, băiete, n-ar fi trebuit să ezit. Trebuia să mă fi ocupat de asta cu mult timp în urmă.

Îl las pe tata cu telefonul și fug sus în camera mea, răscolind în sertarul de la birou după plicul cu fotografii la jocul de Scrabble pe care l-a lăsat mama.

Undeva între scrisoarea pe care i-am scris-o mamei și fuga în parc, o idee s-a cristalizat în mintea mea și trebuie să o testez. Acele poze sunt singurele lucruri pe care mi le-a lăsat. Ele și săculețul cu piese.

Sunt șapte fotografii, toate listate pe hârtie obișnuită și înfățișând jocuri pe care le-am jucat în ultimele câteva săptămâni dinainte să plece mama. Nu m-am uitat niciodată cu atenție la ele până acum. Iau una și o studiez. Mama a jucat un cuvânt grozav, B-U-N-D [13], în prima ei tură. Îmi amintesc că am contestat-o, spunând că nu există un asemenea cuvânt, dar, desigur, ea l-a găsit în dicționarul de Scrabble și mi l-a fluturat în față.

Deodată, simt neliniștea unei posibilități. Sunt atât de ușurat că am decis să mă întâlnesc mai întâi cu Alex, înainte să am încredere să-i spun secretele prețioase ale mamei. Iau cardul de memorie din ascunzătoarea lui de pe raft și îl introduc în computer.

45
Cuvintele mai lungi nu sunt neapărat cele cu cel mai mare scor

Literele MKF apar și apoi dispar, lăsând loc ferestrelor goale pentru logare. Introduc numele mamei și apoi B-U-N-D ca parolă.

Incorect. Încearcă din nou.

Aleg alt cuvânt. D-O-L-O-F-A-N [15]. Ăsta era unul dintre preferatele mamei; așa mă numea când eram mic. Tastez literele și apăs enter.

Incorect. Încearcă din nou.

Oftez frustrat și mă uit înapoi la poze, vrând ca un cuvânt să iasă în evidență față de celelalte. Pentru prima dată, observ că fotografia de deasupra e numerotată cu un număr „3” mic și negru, scris de mână, în colțul din stânga. O ridic și o cercetez amănunțit.

Nimic special la ea. Încerc unul sau două din cuvintele de pe acea foaie, dar nimic nu merge.

Răsfir fotografiile pe pat sub formă de evantai și văd că fiecare are un număr micuț scris de mână în colțul din stânga sus. Aproape că strig după tata să vină sus, dar decid să nu. Nu înseamnă nimic deocamdată și poliția e pe drum. E ultima mea șansă să pun totul cap la cap și nu e timp de pierdut.

Mi se năzărește că mama poate a numerotat jocurile în ordinea în care le-am jucat. Dar teoria aceea e curând dezmințită, pentru că îmi amintesc clar ultimul nostru joc împreună și acela e cel numerotat cu „2”. Sunt pe cale de a strânge hârtiile înainte ca poliția să ajungă aici, când altceva îmi atrage atenția. O singură literă de Scrabble în pătratul din stânga sus al tablei, pusă deoparte și despărțită de celelalte cuvinte. Și mai ciudat, văd că e câte una în fiecare fotografie.

Pe foaia numărul 2 e un A, pe numărul 4 e un S, iar numărul 7 are un L.

Alcătuiesc ele un cuvânt din șapte litere?

Mâinile îmi tremură puțin, dar așez fotografiile în șir, în ordine numerică, și spun literele cu voce tare.

— W-A-L-S-A-L-L.

Walsall? Am auzit de Varșovia[1] în Polonia, dar nu știu sigur unde se află Walsall. Mă gândesc că ar putea fi o echipă de fotbal. Scriu cuvântul pe Google și descopăr că e un oraș la 12 kilometri nord-vest de Birmingham.

— Finlay! strigătul tatei aproape că mă face să sar în sus. Tocmai au ajuns polițiștii.

— V-Vin! strig eu înapoi.

Tastez cuvântul „WALSALL” în căsuța pentru parolă și ecranul prinde viață. Logo-ul companiei apare iar și tot monitorul se umple cu un fel de cod. Inima pare să-mi bubuie în concordanță cu pâlpâirile html. Când totul se clarifică, rămân cu o listă de baze de date, denumită „Închirieri MKF 1–150”.

Dovada care îl poate trimite pe tatăl lui Alex la închisoare.

Au trimis niște polițiști diferiți față de cei care au venit înainte. Ascultă cu atenție tot ce are tata de spus și iau notițe. Par să înțeleagă când tata le spune că nu știm exact cine sunt Alex și tatăl ei.

— Știam că Christa părea apropiată de tipul pentru care lucra…

Tata ia o gură sugrumată de aer.

— Dar sunt vinovat că m-am prefăcut orb. M-am adâncit în muncă și m-am prefăcut că nu e nicio problemă.

Se agită în scaunul lui și îi pot vedea unghiile înfigându-se în palme. E atât de greu pentru el, dar o face.

— Toți ne-am comporta diferit dacă ne-am putea întoarce în timp, domnule, spune cu blândețe polițistul mai tânăr.

— Ar trebui să-i putem da de urmă prin colegii noștri de la unitatea din Leicester, spune polițistul mai în vârstă. Prioritatea noastră va fi să ne asigurăm că fata, Alex, este în siguranță.

Le spun că King a recunoscut că el este cel care l-a speriat pe Oliver atât de tare încât a fugit în stradă și a fost lovit de o mașină. Și le dau cardul de memorie. Notez numele de utilizator și parola pe o bucată separată de hârtie.

— Nu-ți face griji, fiule, o să avem noi grijă de el, spune polițistul mai tânăr, luându-l de la mine și punându-l într-o pungă de plastic cu sigiliu. Sunt sigur că echipa noastră digitală va aprecia că ai reușit să spargi parola. Poate chiar îți oferă o slujbă.

După ce pleacă poliția, mă simt în mod straniu dezumflat. Îl întreb pe tata despre însemnătatea Walsall-ului, dar el ridică din umeri.

— Nu este un loc pe care mama ta să mi-l fi menționat vreodată, spune el, frecându-și bărbia nerasă. Știu că e greu, băiete, dar încearcă să nu dai multă importanță faptului că ar însemna ceva; a fost probabil primul lucru la care s-a gândit atunci.

Pornește televizorul, pune sonorul pe mut și se uită pierdut la el.

Măruntaiele îmi pocnesc ca popcorn-ul încins. Simt că ar trebui să *facem* ceva, dar nu știu exact ce. Orice ar fi mai bine decât să stăm degeaba. Am găsit răspunsul la o mulțime de întrebări azi, dar nu și la cea mai importantă.

Unde este mama?

Nu știu de ce, dar când merg sus, mă conectez pe site-ul de Scrabble. Iconița de ID a lui Alex este verde. Aproape că am știut sigur că va fi.

Finlay?

O ignor. Asta dacă chiar e ea, și nu tatăl ei. Îmi voi șterge contul.

Ești OK?

Fără să judec cum trebuie, trimit un răspuns iritat: **Ce îți pasă ție?**

Îmi pare rău.

Vreau să fiu furios pe ea, să-i spun să se care, dar nu pot să nu-mi amintesc teroarea de pe fața ei când tatăl său a apărut în parc.

Vreau să-ți spun niște lucruri despre mama ta. Lucruri pe care nu am îndrăznit să le spun în fața lui tata.

Nu cad de prost la asta iar. **Nu te deranja,** scriu eu. **Am terminat-o.**

A amenințat-o, Finlay. Răspunsul ei vine imediat, înainte să pot închide fereastra. **A plecat ca să vă protejeze pe amândoi.**

Tot corpul mi se clatină și mâinile îmi tremură atât de tare, că nu pot scrie nimic.

l-a spus că vă face rău ție și tatălui tău dacă merge la poliție sau își arată fața din nou. E adevărul, Finlay. Îmi pare atât de rău.

Închid căsuța de mesaje și îmi șterg contul.

Luni, 25 mai

Draga mamă,

După ceea ce s-a întâmplat în parc azi, am crezut că sunt OK, am crezut că m-am resemnat. Dar mai târziu, când m-am pus în pat, m-am trezit BOCIND [15] în pernă.

Mă tot gândesc la Alex, nevoită să stea cu acel tată bătăuș. Sunt atât de furios pentru ce a făcut. Dar nu cred că e o persoană rea. Pur și simplu cred că nu a avut de ales.

Cum ai crezut tu că nu ai de ales. Dar ai avut. Și încă ai.

Campionatul de Scrabble este în două zile. S-au întâmplat atât de multe, că aproape am uitat de asta. Îmi dau seama acum că era doar un vis stupid, gândindu-mă că aș putea câștiga și tu m-ai putea vedea oriunde ai fi și te-ai întoarce.

Am decis să nu merg.

Vreau să fiu pe acasă în caz că poliția vrea să vorbească cu mine.

Pentru prima dată, cred că încep să înțeleg de ce ți s-a părut imposibil să rămâi.

Fiul tău,

Finlay

46
Scrabble se numea inițial „Lexico”

Marți

Îmi sună alarma. Apăs pe *snooze* și îmi trag pătura pe cap.

Primul tren trece vâjâind la 6:05 a.m. și mă gândesc la toți acei oameni deja pe drum spre undeva, îmbrăcați și ieșiți din casă. Întrebându-se ce le va aduce ziua.

La ora nouă, tata îmi bate la ușă.

— Finlay? Tocmai a sunat doamna Adams. Ar trebui să fii la clubul tinerilor acum, exersând pentru campionatul de mâine.

— N-Nu mă d-duc, spun eu, cuvintele mele înfundate de la pernă.

— Ești bolnav?

— N-Nu. D-Da, mi-e rău.

Ceea ce e adevărat.

Aud ușa camerei mele deschizându-se și tata vine înăuntru.

— Hai să te văd, atunci.

Îmi scot capul de sub pături.

— Arăți în regulă după mine, băiete.

— N-Nu sunt, spun eu.

Tata se așază pe marginea patului meu.

— Știu că toate astea te neliniștesc… dar se va rezolva totul curând, fiule.

— Se va rezolva pe na-naiba, strig eu, vrând deodată să îl lovesc și să-l dau jos din pat. T-tu mereu s-spui că va fi bine și c-câteodată p-pur și simplu nu este.

Ochii tatei se măresc la răbufnirea mea, iar apoi se uită în jos la mâinile sale.

— Ai dreptate, spune el încet. Cred că în cazul meu, o spun deoarece pentru asta mă rog.

— Poate că r-rugatul n-nu e destul, t-tată, spun eu. M-Mama c-chiar ar putea fi în pericol.

Tata tresare când aude de mama, iar asta mă face și mai furios. Chiar dacă ideea că mama a avut o

aventură cu King îmi provoacă greață, tot trebuie să știu că ea e OK.

— E vina ta, strig eu, stând în fund în pat. Dacă t-tu ai fi vorbit despre asta, p-poate că am fi g-găsit-o p-până acum.

Mă aștept ca el să înceapă să înjure, să se apere, apoi să iasă ca o vijelie. Mă privește și eu îl privesc înapoi, iar fața lui arată de parcă e zdrobită, ca și cum nu ar fi nimic solid dedesubt.

— Am iubit-o, Finlay. Am iubit-o pe mama ta mai mult decât orice. Luni întregi după ce a plecat, am adormit plângând noaptea. A trebuit să împing departe amintirea a ceea ce a făcut. A trebuit s-o fac, ca să-mi păstrez mintea limpede.

Îmi ia mâna și îmi strânge pumnul încleștat.

— Îmi pare rău, fiule. A fost egoist din partea mea, dar a trebuit să găsesc o cale de a merge mai departe, știi?

Îmi apasă o încheietură cu buzele.

— Am vrut să vorbesc cu tine despre tot ce s-a întâmplat, am plănuit s-o fac – jur că ăsta e adevărul. Nu am știut nimic despre frauda pe care a descoperit-o la lucru. Dacă aș fi știut, poate m-ar fi șocat astfel încât să fac ceva. Poate mi-aș fi dat seama că King încerca s-o șantajeze ca să-și țină gura în legătură cu ceva mai mult decât…

Își pierde ideea și râcâie covorul cu piciorul.

— Dacă aș fi luptat să o țin aici, poate că mi-ar fi spus mai multe, dar m-am gândit doar… că dacă ea a vrut atât de mult să plece, cum să o fi oprit eu? N-o să mă iert niciodată pentru asta.

Stăm așezați pentru o vreme, tata ținându-mi doar mâna. Strânsoarea lui e puternică și sigură, iar eu mă simt mai bine. Pentru prima dată de când mă știu, el nu mai miroase a fum de țigară.

— Acum pregătește-te și te duc la clubul tinerilor, spune el într-un final, ridicându-se.

— N-Nu mă d-duc, spun eu.

— Foarte bine, n-o să mă cert cu tine. Dar ești prostănac că nu exersezi puțin pentru mâine.

— N-Nu mă d-duc m-mâine, spun eu.

Tata se așază iar.

— Dă-o naibii, Finlay, spune el.

Ridic din umeri și ciupesc cusătura cuverturii. E cea cu Țestoasele Ninja pe care mama mi-a cumpărat-o când am împlinit unsprezece ani. Sunt mult prea mare pentru ea acum, dar de când a plecat mama, unele lucruri au rămas oprite în timp.

— Mama ta ar scoate flăcări pe nas, spune tata. Ar face scandal dacă ai refuza o oportunitate ca asta.

Are dreptate, ar face asta. Dar ea nu e aici.

— Ai talent la asta, spune tata. Cuvintele. Ele sunt îndemânarea ta.

E de râs. Cuvintele mă torturează în fiecare zi din viață. În plus, tot ce a vrut el vreodată a fost să mă facă bun la fotbal și o știe. Nici măcar nu m-a văzut vreodată jucând Scrabble.

— Uite, știu că nu am fost cel mai bun susținător al tău, spune tata stângaci. Dar doamna Adams… ei bine, ea spune că ești acolo sus, cu cei mai buni din țară. Asta e un adevărat compliment, băiete.

— V-Vreau să fiu în zo-zonă, în caz că p-poliția are nevoie de noi, spun eu.

— Ai auzit ce-au spus polițiștii, e mult de muncă, multe investigații de făcut. O zi nu va face mare diferență.

Nu pot să cred că tata într-adevăr încearcă să mă convingă să joc Scrabble, când și-a petrecut ultimele săptămâni îngrijorat că ar trebui să fiu afară, jucând fotbal cu amicii mei non-existenți.

— Uite, cum sună asta? spune el, răsucindu-se ca să fie cu fata la mine. Voi veni cu tine, să te susțin, cum ar fi. Voi avea telefonul la mine, așa că nu vom rata nimic din ce are poliția să ne spună.

Tata nu și-a luat niciodată liber ca să facem ceva împreună. Da, a lâncezit pe aici în ultimele câteva zile, dar jurnalul îi e plin iar și lucrează de când a vorbit cu poliția după spargere.

— V-Vei veni la B-Birmingham?

— Da. Și voi sta toată ziua. Asta presupunând că nu pierzi la prima rundă, vreau să zic, spune el și rânjește. Am făcut tot ce am putut pentru tine, fiule,

dar tot ce am putut nu a fost nicidecum de ajuns. Și… îmi pare rău pentru asta.

Nu pot vorbi. Nu pentru câteva clipe.

— Ne-am î-înțeles, reușesc eu într-un final să spun, aproape neputând să cred că e sincer.

— Acum, îmbracă-te și hai să mergem la club. Tata zâmbește larg, ridicându-se iar: Și voi da o fugă să cumpăr niște haine cât tu ești acolo.

Tata nu a mai cumpărat haine noi de *cel puțin* doi ani.

— Ce-i cu privirea asta?, spune tata, prefăcându-se jignit. Nu se poate ca tatăl câștigătorului să arate altfel decât elegant, nu, băiete?

Marți, 26 mai

Dragă mamă,

Se pare că merg totuși la campionat. Am avut o sesiune bună de exersat la clubul tinerilor cu Maryam, așa că acum sunt cât de pregătit pot fi, cred.

E ciudat cât de mult s-au schimbat lucrurile. Acum că e implicată poliția, simt pentru prima dată că nu mai e mult și vom afla unde ai fost în ultimii doi ani. Știu că vom găsi niște răspunsuri, deși mi-e teamă că nu vor fi cele la care speram.

Orice s-ar întâmpla, am hotărât că aceasta va fi ultima dată când îți scriu în jurnal.

Am scris un plic, am lipit timbrele, iar tata mi-a dat adresa căsuței tale poștale. După ce termin de scris azi, duc jurnalul la cutia poștală de la capătul străzii noastre.

Apoi totul va depinde de tine, mamă.

Dacă poliția nu te poate găsi, dacă nu câștig campionatul și nu ajung în ziare și dacă nici cititul acestui jurnal nu funcționează, atunci presupun că va fi timpul să admit că nimic nu va funcționa.

E greu să mai separ adevărul de minciuni. Mi-am dat seama că, uneori, tot ce poți face e să accepți că oamenii dau tot ce au mai bun într-un anumit moment. Vorbesc despre tata în principal, dar cred că și tu ai făcut tot ce ai putut.

E greu să-mi imaginez cât de rele au devenit lucrurile pentru tine ca pur și simplu să pleci. Iar câteva dintre lucrurile pe care le-am auzit, nu pot crede că le-ai face. Cum ar fi să ai o aventură cu acel PSIHOPAT [19], King. Însă există un lucru care strălucește în întuneric ca o rază de lumină. Amintește-ți care e când citești jurnalul acesta.

Ești mama mea. Vei fi întotdeauna mama mea.

Nu contează cât de groaznic se dovedește a fi adevărul, te voi iubi mereu.

Cu drag,

Finlay x

47
Jucătorii începători ar trebui să învețe cuvintele din două litere, pentru a-și crește șansele de câștig

Miercuri

În microbuzul școlii încap șaisprezece oameni și e plin ochi.

Suntem eu, Maryam și tata, doamna Adams și majoritatea membrilor clubului extrașcolar.

— Vor să vină toți să te susțină, a pus doamna Adams ieri la antrenament.

Pe de-o parte, e drăguț că vrea să vină toată lumea. Pe de altă parte, înseamnă mai multă presiune.

— Apropo, spune Maryam, în timp ce ne foim ca să ne așezăm confortabil pe scaune. Vreau să știi că îți apăr spatele. Cred că asta e expresia corectă.

Mă încrunt la ea, neînțelegând.

— Am acceptat să fiu jucătorul înlocuitor al școlii în absența lui Oliver. Zâmbește larg: Am spus mereu că am lăsat în urmă zilele când jucam, dar pentru tine, prietenul meu, voi face o excepție de data aceasta. Deși știu că, desigur, nu va trebui să joc, pentru că vei câștiga fiecare partidă, fără probleme.

— M-Mulțumesc.

Zâmbesc. Știu că Maryam nu ar face asta pentru nimeni altcineva și mă simt bine că suntem o echipă azi. Nu e nimeni altcineva pe care aș vrea să-l am alături.

Șoferul dă drumul la radio și toată lumea începe să pălăvrăgească. Tata și un profesor care ne însoțește discută ultimele meciuri ale echipei Nottingham Forest, iar Maryam îmi dă niște cuvinte pentru un antrenament cu anagrame pe ultima sută de metri.

După doar o oră, microbuzul se oprește în fața Hotelului Britannia din Birmingham. Este o clădire mare, înaltă, cu magazine extravagante la parter.

Simt o chiorăială în burtă, făcându-mă să vreau să fug la toaletă.

Doamna Adams ne spune să rămânem pe scaune și dispare în foaierul hotelului, ca să confirme aranjamentele. Se întoarce după două minute, iar șoferul se îndreaptă spre parcarea din spate. Când microbuzul întoarce în parcare, stăm cu toții în picioare și rămânem cu gura căscată. Toată zona e o mare efervescentă de oameni și autocare parcate. Reprezentanți în sacouri verzi se plimbă prin jur, scriind nume și consultându-și fișele.

Tot felul de oameni în tot felul de uniforme se adună în grupuri, trăncănind entuziasmați.

Atunci îmi dau seama de anvergura evenimentului.

Și atunci începe să-mi fie puțin rău.

Bine, foarte rău.

*

— Te simți bine, băiete? mă întreabă tata după o jumătate de oră, când ne-am înregistrat și stăm la coadă să intrăm în sala de evenimente a hotelului, unde vor avea loc primele runde ale campionatului.

— B-Bine, m-mulțumesc, spun eu, privind drept înainte.

Picioarele îmi sunt agitate; vor să umble, să plece cu pași mari de aici, dar le mențin ferme. E doar agitația mea manifestându-se.

— E OK să fii speriat, să știi, spune tata înghiontindu-mă cu cotul. Îmi amintesc prima mea preselecție la fotbal. Am stat treaz aproape toată noaptea, dând goluri non-stop pe terenul local, ca să pot intra în echipa liceului.

Îl privesc pe tata cu interes. Nu mi-a mai spus asemenea lucruri înainte.

— Și ai r-reușit?

— Să reușesc ce?

— Să t-treci de pre-preselecție?

— Nu, am fost atât de îngrozit în ziua preselecției, că mi-a mers burta și buni a ta nu m-a

lăsat să merg.

Tata spune mereu „buni a ta” de parcă am fi fost apropiați, dar ea a murit înainte să mă nasc.

Doamna Adams apare cu un ecuson cu numele meu, chiar când ajungem la ușa sălii de competiție.

— Ar trebui să fii foarte mândru că reprezinți Carlton Comprehensive, Finlay, spune ea, în timp ce mi-l prinde de sacou. Ne va face mândri. Nu-i așa, domnule McIntosh?

— Oh, da. Finlay al nostru nu se dă bătut, îi va face praf pe toți ăștia.

Urmăresc ochii tatei în timp ce cercetează încăperea enormă. Stomacul mi se hurducă de parcă tocmai m-am urcat pe o barcă rapidă. Arată ca sala de examene de la școală. Mesele aranjate în șiruri rigide și reprezentanții îmbrăcați în sacouri plimbându-se în sus și în jos pe culoarele dintre ele. Jucătorii de Scrabble încep să-și ocupe locurile la mese și brusc îmi dau seama de ce îmi sunt nervii ferfeniță. Sunt toți mult mai în vârstă decât mine.

— S-Suntem în categoria b-bună a c-competiției? îi șoptesc lui Maryam, care doar ce a apărut lângă mine. Băiatul a-acela de acolo a-arată c-cam de optsprezece ani.

— Probabil că *are* optsprezece ani, rânjește Maryam. Oricine cu vârsta de până la optsprezece ani poate juca la campionatele pentru tineri.

Înghit în sec. Cum să am o șansă dacă voi fi ales să joc împotriva cuiva cu *atât* mai mare și cu toată acea experiență de joc?

— Amintește-ți, adesea mă bați pe mine destul de ușor, Finlay, îmi șoptește Maryam la ureche, de parcă mi-a citit gândurile.

E adevărat, s-a întâmplat. Dar când joc cu Maryam, nu mi-e rău și nu tremur ca o meduză conducând un excavator.

Maryam se scuză și merge la toaletă, iar doamna Adams se repede să confirme unde sunt așezat. Mă întorc să vorbesc cu tata, dar s-a dus înapoi în foaier, pălăvrăgind la telefon. Îmi dau seama că oamenii

din jurul meu se dau la o parte ca să treacă ceva sau cineva și fac și eu același lucru, din instinct.

Prin despărțitura din mulțime se apropie un băiat mai mare, înalt. Poartă un sacou de școală bordo care pare scump, complet cu rever în dungi verzi și culoarea mustarului. E însoțit de un grup de băieți îmbrăcați asemănător și chiar dacă nu îl cunosc, e ceva la el care îmi atrage atenția. Merge de parcă ceva i se cuvine, de parcă se așteaptă ca ceilalți să se dea înapoi și să-l lase să treacă. Ceea ce, de fapt, facem cu toții.

— Acela e Amos Best, o aud pe o fată din spatele meu șoptindu-i prietenei ei. Campionul de anul trecut.

Unul dintre băieții din anturajul lui se uită la mine și îi șoptește ceva lui Amos, făcându-l să chicotească.

Când grupul se apropie, Amos își trece mâna peste o șuviță deja imaculată, neagră ca pana corbului, și îmi zâmbește cu superioritate. Arată înspre foaier.

— În caz că nu știi, creșa este în partea aceea, băiețelule, spune el cu un accent nazal, tăios.

Întregul grup râde și se împinge pe lângă mine. Privesc cum își ocupă locul la masa din capătul sălii.

Mă uit să văd dacă doamna Adams s-a întors deja. Inima îmi bate nebunește când o zăresc pe Maryam înghesuită la perete de un băiat și un bărbat. Înțepenesc pentru câteva secunde, aproape fără a-mi veni să cred, iar apoi ceva din mine se pune în acțiune și îmi fac loc, împingându-mă prin mulțimea de oameni care încă stau la coadă să intre în sala de competiții.

— Finlay! mă uit peste umăr ca s-o văd pe doamna Adams făcându-mi semn cu mâna. Trebuie să te așezi acum, strigă ea.

Ridic mâna ca să-i arăt că am auzit-o și continui să mă împing înainte către foaier, unde Maryam stă cu privirea coborâtă.

48
„S” este una dintre cele mai folosite litere pentru a începe cuvinte

Pare că îmi ia o veșnicie să mă împing prin mulțime. Toate grijile mele legate de campionat se topesc într-un val fierbinte de furie când îi recunosc pe cei doi oameni care o necăjesc.

— L-Lăsați-o în p-pace, răbufnesc eu când ajung în sfârșit mai aproape.

Vocea mi se stinge treptat când Oliver se întoarce să mă privească. Fața lui e o masă de vânătăi albastre și galbene. Un ochi îi e aproape închis și o parte mare din păr i-a fost rasă din lateralul capului. Un rând de plasturi acoperă ceea ce presupun că sunt cusături. Șocul îmi înțepenește fața. Nu mi-am imaginat că a fost rănit atât de rău.

— Cine e el? se încruntă tatăl lui Oliver, privindu-mă de sus.

— Salut, Finlay, spune Oliver. Doar ce vorbeam cu Maryam.

Vocea îi sună subțire și stridentă, de parcă cineva a supt toată umplutura din cuvintele lui.

Deschid gura și mă uit la Oliver și la tatăl lui. Tăcerea ne unește ca un lipici, așteptând să prindă cuvintele greșite pe care le înghit la loc.

— Dacă ai ceva de spus, atunci spune-o.

Tatăl lui Oliver se uită fix la fața mea, de parcă ar încerca să stabilească exact unde e problema.

— V-Vino, M-Maryam, spun eu, luând-o de braț. Hai să m-mergem. N-Nu trebuie să-i a-asculți…

— Stai un minut, spune tatăl lui Oliver. Nu vă ambalați și ascultați ce are Oliver al nostru de zis.

— N-Nu! Am a-auzit d-destule…

— E OK, Finlay, spune Maryam cu o voce șoptită. Oliver își cere scuze.

Își cere scuze? Oliver?

— Cum spuneam… îmi pare rău pentru lucrurile pe care ți le-am zis în bibliotecă, spune Oliver, cu

vocea lui cea nouă și stranie. Nu știam că motivul pentru care ai venit aici este ca tatăl tău să lucreze la spital. Adică, credeam că oamenii ca tine doar…

— Oamenii ca mine? lucesc ochii lui Maryam.

Tatăl lui Oliver tușește.

— Ceea ce vrea să zică este că tu nu ești ca ceilalți. Ești diferită.

— Ca ceilalți? întreabă Maryam, cu ochii mari.

Îmi mușc buza de jos. Oliver și tatăl lui încearcă să se scuze, dar își sapă și mai adânc groapa.

— Știi tu, imigranții; cei care vin doar pentru beneficii, spune tatăl lui Oliver voios. Tu nu ești ca ei, asta zicem. Primim cu brațele deschise oameni ca tatăl tău în țara noastră.

— Sunt refugiați aici, dacă la asta vă referiți, domnule Haywood. Oameni care și-au pierdut casele și au fugit să-și salveze viețile, spune Maryam, uitându-se de la Oliver la tatăl lui. Asta nu înseamnă că ei au mai puține drepturi de a fi aici decât mine și familia mea.

Nu-i loc de Maryam cea blândă azi. Vorbește răspicat și clar, privindu-i pe amândoi în ochi.

— Sigur că nu, sigur că nu, spune domnul Haywood grăbit. Noi doar am vrut să știi că suntem recunoscători pentru ceea ce a făcut tatăl tău pentru Oliver și că știm că nu ați venit aici doar căutând o viață ușoară.

Maryam clătină din cap și își dă ochii peste cap până la tavan, ca și cum n-ar mai fi pic de speranță pentru ei.

— Tatăl lui Maryam i-a salvat viața lui Oliver, spune el, întorcându-se spre mine. Dacă lui Ollie nu i s-ar fi făcut operația pe care a făcut-o el, ei bine… vocea domnului Haywood tremură și se oprește din vorbit.

Mi-a ieșit din minte că tatăl lui Maryam lucrează la Centrul medical Queen's. Faptul că-l văd pe Oliver atât de slăbit și de schilodit îmi dă fiori pe șira spinării.

— Tatăl lui Maryam e chirurg specialist în traume cerebrale, îmi spune Oliver, privind-o. Fără el, ar fi

trebuit să fiu transferat la alt spital și probabil că ar fi fost prea târziu pentru mine.

— Mă bucur foarte tare să văd că ești OK, spune Maryam grațios. Și îți accept scuzele, Oliver. Poate când ești mai bine putem avea o conversație cumsecade despre acei oameni.

— Ăăă, OK. Oliver se întoarce spre mine: Finlay, am fost – ei bine, adică, recunosc…

— D-De ce ai f-fugit în f-fața m-mașinii? îl întrerup eu.

Abia îl pot privi pe acest Oliver nou, schilodit.

— Nu-mi amintesc, spune Oliver.

Ridică din umeri și tresare la durerea mișcării.

— Nu-mi amintesc absolut nimic despre incident.

— Doctorii spun că ar trebui să-i revină memoria, spune domnul Haywood. Și-a amintit câte ceva după accident… dar după ce și-a pierdut cunoștința, s-au dus.

— Statul în spital îți dă mult timp de gândit, continuă Oliver. L-am rugat pe tata să mă aducă azi pentru că, ei bine, vreau să te văd cum le tăbăcești fundul tuturor.

Rânjește la mine. Sunt atât de surprins că nici măcar nu reușesc să spun ceva înapoi.

Chiar atunci, doamna Adams vine iute la noi, gâfâind.

— Finlay, trebuie să vii să-ți ocupi locul în sala de competiții acum, fără scuze.

Îmi urmărește ochii și îi vede pe ceilalți.

— Oliver! Ce cauți aici?

Se uită șocată, în tăcere, la rănile lui Oliver, iar fața i se încruntă cu îngrijorare.

— E Oliver suficient de bine să fie aici, domnule Haywood?

— Nu chiar, admite tatăl lui Oliver. Dar a insistat să vină și doctorii au fost de acord să-l lase. Doar pentru după-masa aceasta, adică. A avut ceva să-i spună lui Maryam și a vrut să-l susțină pe Finlay azi, la primele câteva jocuri.

— Ei bine, ne bucurăm mult să te vedem, Oliver, spune doamna Adams. Urmați-ne în sală și mă voi

asigura că primești un loc de spectator lângă masa lui Finlay.

— N-ai s-spus n-niciodată că t-tatăl tău l-a op-operat pe Oliver, îi zic lui Maryam, în timp ce mergem în spatele lor spre sală.

— Nu am știut, spune Maryam. Tatăl meu nu vorbește niciodată acasă despre munca lui.

De îndată ce intrăm iar în zona de competiție, Maryam trebuie să mă înghiontească ușor ca să pot înainta. Sala forfotește. Majoritatea participanților sunt acum așezați și o urmez pe doamna Adams până la unul dintre rândurile din mijloc.

Mă așez pe locul meu, iar băiatul brunet de vizavi îmi întinde mâna.

— Henry Dillingham, spune el. Școala de băieți St. Michael's, din Kent.

Iau o gură mare de aer și mă rog să cadă cuvintele afară în ordinea potrivită.

— Finlay-Mclntosh-Cariton-Comp.

Deși am reușit să rostesc toate cuvintele dintr-o răsuflare, ele cad și se lovesc unele de altele și nu sună tocmai cum trebuie. Henry se uită la mine o secundă în plus. Știe că e ceva diferit la mine, dar nu e sigur ce.

Urăsc să cunosc oameni noi. Într-o fracțiune de secundă, mă etichetează drept idiot și ciudat. Asta vor crede toți dacă voi câștiga și trebuie să vorbesc în public.

Mă întind spre săculeț și ne alegem literele.

— Regulile sunt foarte stricte în competiții, mi-a explicat doamna Adams când am întrebat dacă pot să aduc săculețul meu. Doar echipamentul autorizat de competiții este permis, mi-e teamă.

Un moș din față spune câteva cuvinte despre eveniment și apoi toată lumea aplaudă, iar el declară campionatele deschise. Este rândul lui Henry primul. Pornește cronometrul și am început.

Îi pot vedea pe Maryam și pe tata, pe doamna Adams și pe Oliver cu colțul ochiului. Mă privesc cu toții și mă îndeamnă să câștig. Nu zâmbesc și nu fac cu mâna înapoi intenționat. Îmi pun ochelarii de

cal invizibili și mă concentrez la joc, rupând legătura cu orice altceva.

Henry joacă G-Â-L-M-Ă. Sunt surprins să văd că pune A-ul, care valorează un punct, pe un pătrat de literă dublă, îl loc de M, care valorează patru puncte.

Atac cu F-A-G, intersectând A-ul lui Henry și folosind pătrate de literă dublă pentru F și G.

Văd că fața i se încruntă sugestiv pentru o clipă și atunci știu. Nu are vocale pe suportul cu litere. E de asemenea foarte agitat – cum sunt și eu. Diferența este că el lasă deja asta să-i afecteze jocul.

Decid să îmi măresc viteza de joc ca să cresc presiunea pe el și, de asemenea, încerc să blochez toate vocalele cu fiecare șansă disponibilă.

Apoi îmi dau seama de ceva uimitor.

Datorită antrenamentului lui Maryam, îl citesc ca pe o carte.

49
Jocul de Scrabble poate fi folosit pentru a-ți îmbunătăți vocabularul

Câștig liniștit jocul cu Henry și, de asemenea, partidele cu Christian de la St. Ives, Nigel din Leeds și Katie de la St. Helen's.

Vârstele lor variază de la cincisprezece la șaptesprezece ani.

Dar nu-mi mai pasă de vârste. Singurul lucru de care îmi pasă e să câștig.

Și după asta, singurul lucru pe care vreau să-l fac e s-o găsesc pe mama.

Facem pauză de prânz și Maryam vine iute încoace.

— Finlay, te descurci minunat. Îți amintești tot antrenamentul. Sunt atât de impresionată!

— Nemaipomenit, Finlay.

Doamna Adams mă bate ușor pe spate.

— Ești mândria ta și-a școlii. Ține-o tot așa.

Oliver și tatăl său vin încoace. Oliver merge încet, ca și cum ar fi la capătul unei călătorii lungi.

— Ai fost fantastic.

Cască în dosul mâinii.

— Continuă să exersezi și poate vei fi la fel de bun ca mine, într-o zi.

Toată lumea râde, inclusiv Oliver, și mă simt în mod straniu ușurat să văd că încă a rămas o parte din vechiul Oliver în el.

— Haide, spune tatăl lui. Să mergem înapoi, altfel doctorii mă vor face praf și pulbere.

Ne luăm toți la revedere și ne îndreptăm spre recepție, să mâncăm sandvișurile pe care mama lui Maryam le-a făcut pentru noi.

— C-Cât de departe e Wa-Walsall de a-aici? o întreb pe doamna Adams cât tata vorbește cu Maryam.

— Hmm, nu sunt sigură, Finlay, vreo unsprezece, doisprezece kilometri. De ce?

— Mă î-întrebam d-doar.

Ridic din umeri.

În timp ce mănânc, mă uit la oameni mișunând în jurul recepției. Femei cu spatele la mine, cu constituția mamei, dar cu alte culori ale părului și alte frizuri. Părul se poate schimba ușor. Dacă una dintre ele ar fi mama? Dacă a venit să vadă campionatul și nu își dă seama că sunt aici?

Mă ridic, gata să merg în mulțime. Doamna Adams sare și ea.

— Bine, doar câteva minute libere pentru o pauză de toaletă și apoi intrăm iar, spune ea.

*

Al treilea joc al meu de după prânz este cu o fată palidă și slăbuță pe nume Lucy. Abia se uită la mine, atât e de concentrată pe tablă. Dacă voi câștiga acest joc, sunt printre ultimii jucători. Gândindu-mă la asta, abia îmi vine să cred.

Lucy e o jucătoare foarte bună. E mai bună decât oamenii cu care am jucat până acum, dar asta nu e o surpriză. Cercul se tot restrânge, curând vor fi doar câștigători rămași să se lupte unii cu alții.

Au trecut zece minute și suntem la același nivel, 220–224 pentru mine.

Mă uit la fața lui Lucy și, deși, ca un jucător bun, e inexpresivă, văd o licărire distinctă de încântare ivindu-i-se în ochi și știu că vine ceva mare.

Folosește R-ul de la cuvântul pe care abia l-am jucat ca să formeze Z-A-R-A-F-I-R și pune atât R-ul, cât și F-ul pe câte un pătrat de literă dublă.

— Treizeci și două de puncte, o aud murmurând pe sub mustață, de parcă și-ar spune un secret delicios.

Arunc o privire la ceasul jocului. Mai sunt doar cinci minute de joc rămase și e rândul meu. Lucy stă rezemată în scaunul el, cască și se întinde. Crede că jocul s-a terminat. M-a dat la o parte. Știu că asta e ultima mea tură, căci atunci când îmi joc cuvântul

Lucy va trage de rândul ei până ce piuie ceasul, asigurându-se că nu mai am încă o încercare.

Orice aș juca, trebuie să fie uimitor ca eu să câștig… și aici e problema.

Nu am un cuvânt.

Nu am nici măcar un cuvânt cu scor mic, care poate fi agățat de unul de-al lui Lucy. Literele mele sunt toate dezordonate și refuză să se combine. Mă uit fix la tablă și aștept să mi se dezvăluie oportunități de aranjare, aștept ca creierul meu să-și facă treaba și să aleagă un spațiu sau un model cunoscut pe care îl pot umple cu un cuvânt.

Dar nimic din acestea nu se întâmplă.

Cuvintele lui Maryam îmi răsună în cap.

Cea mai evidentă acțiune nu e mereu cea mai eficientă.

— Ai jucat un joc bun.

Buzele subțire ale lui Lucy se strâng.

— Nu te amărî singur cu asta.

Nu o bag în seamă pentru că sunt prea ocupat gândindu-mă. O idee îmi picură în minte ca apa pe pământul secătuit. Aștept și aștept și brusc, totul se potrivește ca piesele unui puzzle.

Aleg patru litere și le aliniez de-a lungul cuvântului lui Lucy. Cuvântul meu este A-X-A-T.

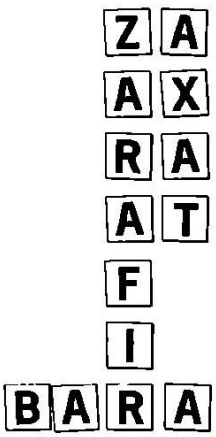

Lucy se oprește din căscat și stă dreaptă.

Văd pe fața ei că a calculat deja că primesc treizeci și trei de puncte pentru AXAT, punându-mi

X-ul pe un pătrat de literă triplă. Și am, de asemenea, patru cuvinte din două litere, cu un total de douăzeci și șase de puncte.

Marele total = cincizeci și nouă de puncte.

Un val se aplauze vine de la oamenii care stau lângă masa noastră.

Ceasul piuie, semnalând sfârșitul jocului nostru.

Când mă uit în sus, tata zâmbește și își șterge repede colțul ochiului când ridică mâna să se scarpine în cap.

50
Nu trebuie să știi înțelesul unui cuvânt ca să-l poți juca

După acel ultim joc, sunt recunoscător pentru pauza de după-amiază. Îmi simt capul de parcă ar fi plin cu terci.

Doamna Adams e înnebunită de entuziasmul victoriei mele.

— Bun, avem nevoie de o strategie, Finlay, continuă ea să repete, în timp ce eu crănțănesc o pungă de chipsuri. Avem nevoie de o strategie infailibilă. Care e abordarea ta pentru…

— N-Nu știu, spun eu cu gura plină.

Sunt surprins cât de multă energie consumă jucatul la campionat. Sunt surprins că sunt flămând, pentru că simt cum măruntaiele mi se transformă încet în lichid.

— Își schimbă strategia în funcție de adversar, explică Maryam, de parcă doamna Adams ar fi novice.

— Bun planul ăsta, Finlay, aprobă tata din cap. Faci ce trebuie cu abordarea asta, băiete.

Doamna Adams studiază niște foi din mâinile ei pentru câteva momente, după care se uită iar la mine.

— Încă două jocuri, Finlay. Dacă mai joci două jocuri ca acela, ai…

— C-Câștigat?

— Nu, ai ajuns între ultimii doi, asta voiam să spun.

Dau din cap că da. Sună ușor în felul în care o prezintă doamna Adams.

Dar încă două jocuri și poate… doar poate… am șansa să o văd pe mama din nou.

— Dacă ai ajunge doar în finală, ai intra în istoria școlii, comentează doamna Adams. Nimeni n-a mai…

— F-Făcut-o î-înainte? o întrerup eu.

— Da, asta aveam de gând să spun, dacă m-ai lăsa să vorbesc, spune doamna Adams pe un ton tăios.

— E i-iritant c-când oamenii nu te lasă să t-termini ce v-voiai să s-spui, nu-i așa? rânjesc eu la ea.

Maryam îmi face cu ochiul de după umărul doamnei Adams.

Ochii doamnei Adams se măresc și mă aprobă scurt din cap.

— Punct ochit, punct lovit, Finlay.

*

Câștig destul de ușor jocul următor. Adversarul meu este un băiat de șaptesprezece ani din Aberdeen, pe nume Christopher.

— Am o răceală urâtă, spune el când se ridică de la masă după victoria mea. Să vedem cât de bun vei fi tu anul viitor dacă ai o săptămână proastă.

Mă gândesc la ce s-a întâmplat acum două zile, când tatăl lui Alex făcea tot ce putea ca să mă stranguleze în acea ascunzătoare. Nu e tocmai ce aș numi o săptămână bună.

Intendentul îmi face semn către o masă unde stă o fată minionă cu părul lung și negru și ochi migdalați, mângâind părul unei păpuși. Îi dau mâna, dar nu se uită în sus; e complet concentrată pe păpușă. E destul de derutant.

Chiar înainte să începem, ridică privirea și își mijește ochii.

— Nu ne poți bate. Nu ne poți bate, mârâie ea, și-și pune păpușa pe genunchi, astfel încât ochii ei sticloși par să mă privească.

Apoi continuă prin a juca normal, în afară de faptul că îi cere sfaturi păpușii la anumite mișcări. Suntem cam la același nivel pe parcurs, iar apoi reușesc să avansez la final, jucând J-E-L-E-U pe un pătrat de cuvânt dublu, aducându-mi un punctaj grozav de douăzeci și opt de puncte.

Când ne ridicăm amândoi și dăm mâna, nu mă pot abține să nu mângâi păpușa pe cap.

O smulge de la mine și pleacă furioasă.

— I-a speriat pe majoritatea adversarilor ei cu păpușa aia.

Doamna Adams se încruntă, privind-o cum pleacă.

— Voi face o plângere oficială despre tacticile ei.

Maryam zâmbește larg.

— Felicitări, Finlay. Finala e a ta. Doi mari făuritori de cuvinte, unica diferența fiind aici, spune și își lovește ușor capul. Aici e locul unde vei câștiga.

— Sunt mândru de tine, băiete.

Tata mă cuprinde într-o îmbrățișare strânsă, stânjenitoare. Vocea îi tremură, dar ne facem amândoi că nu observăm.

Intendentul vine spre noi, cu stiloul pe fișă.

— Finlay McIntosh de la Cariston Comprehensive, Nottingham?

Aprob din cap.

— Felicitări, ai ajuns în finală. Urmează-mă, te rog.

Îl urmez până la capătul sălii, unde a fost aranjată o masă la o parte de celelalte.

— Ocupă-ți locul. Celălalt jucător este la baie.

Tabla, cu culorile ei familiare și o dispunere pe care aș putea-o schița din memorie, stă plată în fața mea. Aș vrea să fi avut săculețul meu, astfel încât s-o simt pe mama cu mine într-un fel, încurajându-mă.

Ridic privirea să văd unde sunt așezați tata, Maryam și doamna Adams, și o duzină de perechi de ochi îi întâlnesc pe ai mei. Oamenii se adună în jur ca să se uite. Respirația îmi devine mai greoaie, de parcă aș face exerciții fizice. Dar, desigur, doar stau, așteptând să se înfiripe cea mai mare șansă pe care am avut-o în viața mea.

Zăresc mișcare la ușile sălii, un grup mic de oameni care intră și vin înspre masa finalei. Iar apoi îl văd pe el, capul și umerii deasupra celor ale prietenilor lui, plutind înspre mine ca un tânăr rege.

— Adversarul tău, anunță intendentul. Amos Best.

— Actualul campion, șoptește Amos când îmi strânge mâna și zâmbește la cineva care face o poză. Dar sunt bine dispus, așa că voi încerca să nu te umilesc prea tare.

Bărbatul foarte în vârstă se ridică tremurând și vine în fața mesei noastre.

— Am onoarea să anunț începutul finalei din acest an, între – se uită la o bucată de hârtie din mâna-i tremurândă – Amos Best, în stânga mesei, în vârstă de optsprezece ani, din Kent, actualul nostru campion. Și în dreapta, Finlay McIntosh, în vârstă de paisprezece ani, din Nottingham.

Mulțimea ne aplaudă și Amos profită de ocazie să se aplece în față.

— Spune-mi, băiețelule, ți-a pierit deja vocea sau o împiedică bâlbâială?

Îmi întind mâna ca s-o strâng pe a lui și o apucă atât de tare, că mă ustură ochii.

— Nici măcar nu poți vorbi, așadar mă îndoiesc că poți câștiga, spune el printre dinți, tuturor părându-le că zâmbește.

Mă uit la părul lui dat pe spate, la hainele imaculate, la fața lui arătoasă și mă gândesc: „Pot câștiga. Pentru că tu nu știi ce știu eu.” El nu știe ce e lupta, durerea și pierderea. Nu știe cum e să treci printr-o zi care pare lungă cât o lună.

Pentru Amos Best, acesta e doar un joc.

Pentru mine, e întreaga mea viață.

51
Antrenarea cu anagrame poate îmbunătăți stilul unui jucător

Amos începe primul. Îmi pot da seama din expresia de încântare de pe fața lui că literele pe care le-a ales sunt cu adevărat spectaculoase. Nu ezită aproape deloc, așezând toate cele șapte litere de pe suportul lui în mijlocul tablei. Când își așază ultima literă și își mișcă mâna, cuvântul mă lovește ca croșeu în bărbie.

B-Â-L-B-Â-I-T.

O aud pe Maryam exclamând, iar când mă uit într-acolo, fata tatei e întunecată și mohorâtă.

— Bingo! exclamă el.

Plasarea unui B pe un pătrat de literă dublă și folosirea tuturor literelor cu bonusul lor de cincizeci de puncte îi aduc lui Amos un scor de optzeci și trei de puncte.

Închid ochii pentru o secundă, dând la o parte fața tatei și șocul lui Maryam. Concentrare, concentrare, concentrare e tot ce contează. Pot câștiga doar dacă joc ca și când nimic altceva nu mai există.

— Rândul tău, spune Amos, cufundându-și mâna în săculeț.

Aleg un T de la capătul cuvântului lui Amos și așez T-R-U-N-C-H-I vertical, de-a lungul marginii tablei.

Are șaisprezece puncte, dar am inclus un pătrat de cuvânt triplu, astfel încât scorul meu ajunge la patruzeci și opt.

E un croșeu de stânga la capul lui. Observ cum rânjetul lui Amos tremură doar puțin, dar revine cu R-U-G-I, folosind I-ul meu și incluzând un pătrat de cuvânt dublu, pentru un scor foarte respectabil de douăzeci și patru de puncte.

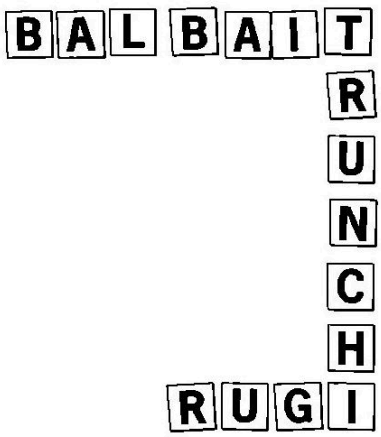

Și continuă așa. Jocul merge rapid și îmi dau curând seama că Amos formează cuvinte mai bune, mai complicate decât mine. Pentru următoarele câteva rânduri, fiecare cuvânt pe care îl joacă îi aduce peste douăsprezece puncte, dându-mi lovituri zdravene la cap în meciul nostru de box virtual.

Dar știu de la urmărit meciuri de box cu tata când eram mai mic că rareori să urmărești lovitura doborâtoare e cea mai bună strategie. Majoritatea meciurilor sunt câștigate prin lovituri constante, bine plasate, la corp. Poate că nu arată atât de extravagant sau de dramatic, dar efectele pot fi devastatoare.

— Ești în pană de idei?

Amos rânjește și așteaptă ca eu să joc.

— Am făcut deja loc pe raftul meu cu trofee de acasă. Nu-ți mai prelungi agonia, prietene.

Aleg o literă și o împing la marginea tăbliței cu celelalte două care stau deja acolo, intenționat nefolosite.

Apoi joc V-Ă-P-Ă-I, care îmi aduce un scor respectabil de douăzeci și unu de puncte pentru că am folosit un pătrat de literă dublă, dar mai important, mută jocul către partea stângă a tablei.

Acum cuvintele lui Amos arată mai puțin spectaculos. Joacă G-A-T-A, T-O-R-N și C-A-S-T în susul tablei. Îmi mențin jocul concentrat pe partea de jos a tablei, ducând tentaculele cuvintelor spre partea stângă.

Mai avem cincisprezece minute, iar scorul e 260–545 în favoarea lui Amos.

Pare că nu mai are variante acum, dar, încrezător că e lejer în frunte, continuă să rânjească atât timp cât eu joc. Mă rog doar să nu se bage în aranjamentul meu din josul tablei și aproape că oftez de ușurare când își joacă următorul cuvânt în partea din dreapta sus a tablei.

Sunt conștient de murmurul din mulțime, sigură că e clar cine câștigă.

Amos își oprește ceasul și vine în sfârșit momentul. E rândul meu și sunt pregătit.

Totul este în ordine.

În timp ce privesc cifrele digitale roșii numărând secundele, mă gândesc la lecția de viață a lui Maryam cu tabla de Scrabble. Despre oportunitățile care există printre pătratele de zi cu zi. O cale de a transforma ceva obișnuit în ceva special și, uneori, în ceva care e cu adevărat uimitor.

— Te dai bătut, ei? spune Amos, aplecându-se în față. Aproape că îmi pare rău că am dezvăluit atât de ușor lipsa ta de pricepere mulțimii.

Îl aud, dar cuvintele nu înseamnă nimic. Nimic nu mai înseamnă ceva în afară de imaginea pe care o am cu fața mamei în cap, citind ziarul și văzându-mă. Ieșind în fugă din casă ca să mă găsească.

Gândurile îmi sunt întrerupte de râsul înfundat al lui Amos. Îi urmăresc ochii înspre ceas, care spune că mai e un minut de jucat. Trec iute înapoi la joc și aleg literele pe care le-am salvat pentru asta, lovitura mea de grație pentru finalul jocului.

B-I-Z-A-R-E-R-I-E

Se aude o exclamație colectivă de la mulțime, iar fața lui Amos devine lungă și palidă.

Folosind un I și un E de la unul dintre cuvintele lui Amos, întind cuvântul de la pătratul de cuvânt triplu din stânga jos până la pătratul din mijloc de cuvânt triplu din rândul de jos.

Îl privesc fix în ochi pe Amos.

— Două sute optzeci și patru de p-puncte, spun eu, indicând cu degetul primul cuvânt al lui Amos

din centrul tablei. Nu-i un final r-rău, ținând cont că am î-înce-put b-bâlbâit.

52
Un suport cu piese ideal este alcătuit din puțin mai multe consoane decât vocale

Pierd jocul la diferență de un punct față de Amos. Tata plânge. Adică plânge pe bune. Lacrimile îi curg pe față și nu-i pasă cine le vede. Mă uit la el și văd dragostea lui pentru mine, chiar dacă am pierdut.

— Sunt atât de mândru de tine, fiule.

Mă cuprinde într-o îmbrățișare.

— M-Mulțumesc că ai v-venit, tată, spun eu.

Doamna Adams se agită prin jur, încercând să organizeze fotografii cu mine și ceilalți membri ai clubului de Scrabble de la școală care au venit să se uite. Când tata îmi dă în sfârșit drumul, ea mă strânge stânjenită.

— Ai fost sclipitor, Finlay, spune ea.

— M-Mulțumesc pentru î-î – iau o gură mare de aer.

Doamna Adams așteaptă.

— M-Mulțumesc pentru î-încrederea în mine, spun eu, într-un final.

— Tu ai făcut totul, Finlay, spune ea. E reușita ta.

— Am p-pierdut.

— La un punct, spune Maryam din spatele meu. Ai fost pentru prima dată într-un campionat național și ai pierdut la un punct diferență față de actualul campion. Cu siguranță aș numi asta o reușită, Finlay.

Dar toată ideea de a participa ca mama să mă vadă în ziare, să vadă cât de grozav am fost și să fie disperată să vină încoace, s-a dus. Sunt înconjurat de grămezi de fundături și piste false.

Îmi ridic privirea și un microfon șuieră la viață.

— Vă rugăm să-l întâmpinați pe primarul orașului Birmingham, care va prezenta acum câștigătorul.

Mulțimea izbucnește în aplauze și cineva mă împinge înapoi în fața sălii. Amos stă lângă primar, făcând cu mâna mulțimii, cu fața radiind.

— Aici, Finlay, strigă cineva și văd un fotograf făcând niște instantanee.

Pe aparatul lui e un abțibild pe care scrie *The Birmingham Star.*

Îmi crește inima. Mă întreb dacă mai e vreo șansă ca mama să mă vadă, la urma urmei.

*

După fotografii, brațul puternic al tatei îl prinde pe al meu și mă ghidează afară din mulțime.

În ciuda hainelor noi și a faptului că s-a aranjat, încă pot simți un miros înțepător, vag, de creozot pe pielea lui. Oamenii mă cheamă înapoi.

— Are nevoie de un minut, răspunde tata, ținându-mă în mișcare. Lăsați-l puțin.

Tata mă scoate afară din sală, într-o cameră laterală mică. Urechile îmi răsună de liniștea goală din ea.

— Trebuie să-ți spun ceva, băiete, spune el, făcându-mi semn să stau jos. Poliția l-a arestat pe tatăl lui Alex, Trevor King. Tata dă din cap și oftează: S-a terminat, fiule. Nu va mai cauza bătăi de cap de acum.

Dar, de fapt, nu s-a terminat. Nu până când o găsim pe mama. Mă simt ca un balon vechi după ce a ieșit aerul din el.

— P-Putem m-merge acasă a-acum? întreb eu, încercând să procesez ce tocmai mi-a spus tata.

— Curând, băiete, curând. Este cineva cu care trebuie să vorbești mai întâi. Cineva cu care am vorbit mai devreme.

Îmi amintesc cum tata a ieșit din sală azi-dimineață, adâncit în conversație la telefon. Mormăi și mă pleoștesc mai tare în scaun. Mă simt de parcă acest chin nu se va termina niciodată.

Tăcerea învelește încăperea. Niciunul dintre noi nu vorbește.

Într-un final, îmi ridic privirea.

Tata îmi întinde telefonul. Îl iau de la el și îl țin la ureche.

— Salut, Finlay, șoptește o voce.

53
Undeva în lume, există un milion de piese de Scrabble lipsă

De câte ori am visat că o găsesc pe mama, o îmbrățișam și vorbeam cu ea, iar acum că a venit momentul, mă ridic și stau doar cu gura deschisă, prea speriat să rostesc vreun cuvânt, ca nu cumva ea să dispară iar.

— Ai avut dreptate, Finlay, spune tata. Mama ta locuiește în Walsall.

Îmi ia ușor telefonul din mâna tremurândă și îl pune pe difuzor.

Nimic nu se potrivește în capul meu, nimic nu are sens. Mă simt de parcă aș privi totul de la distanță, de parcă m-am separat de mine însumi.

Am multe lucruri de spus. Nu-mi pot aminti nimic din ele.

— Finlay, șoptește mama iar, de data aceasta mai insistent.

Nu cred că pot s-o fac. Pur și simplu nu știu dacă pot. Iau o gură mare de aer, dar nu se întâmplă nimic. Cuvintele pe care trebuie să le spun mi s-au lipit de limbă, de gât și de interiorul obrajilor. Se țin de mine, disperate să rămână înăuntru.

Dar am ceva de spus. Ceva care e cu adevărat important.

Inspir adânc.

— M-Mi-af-f-f…

Încă o gură de aer.

— M-mi-a f-fost dor de tine, mamă.

O aud pe mama plângând.

Mă simt ca un fraier, care sună ca o casetă stricată, dar o casetă pe care o s-o pun, indiferent cât de mult durează.

— C-C-C…

— Nu te grăbi, fiule, spune tata, strângându-mi brațul.

Gură mare de aer.

— C-cum-ai-știut…

Dar nu pot să împing mai multe cuvinte afară.

— Am luat scrisoarea tatălui tău de la poștă ieri.

Vocea mamei se frânge.

— Poliția luase deja legătura cu Oficiul poștal. Personalul m-a ținut acolo până ce au ajuns ei. Îmi pare atât de bine că au făcut-o. Dacă ar fi încercat ei să explice…

Își pierde gândul, ținând în frâu un suspin.

Inspir adânc și forțez cuvintele să iasă.

— De-ce-ai-plecat-fără-să-ți-iei-la-la-revedere?

E tăcere la capătul firului. Tata închide ochii.

O aud pe mama inspirând adânc.

— Aș vrea să-ți explic asta față în față, nu acum, nu așa…

— M-Mamă, spun eu ferm. T-Trebuie să ș-știu. A-Acum.

Urmează o pauză lungă. Când începe să vorbească, vocea îi e șoptită și speriată.

— Uneori, când simți că toată lumea e împotriva ta, e mai ușor să te furișezi în umbră decât să înfrunți ceea ce ai făcut, spune mama, vocea tremurându-i. Am fost atât de… rușinată.

Ultimul cuvânt e o șoaptă.

Tata mă ia de mână și o strânge tare.

— Am făcut o greșeală mare, mare, șoptește mama. M-am încurcat cu Trevor… Trevor King. Eu și tatăl tău, noi – ei bine, aveam niște probleme. Dar nu am făcut bine, Finlay. A fost vina mea.

Mă uit la tata. Încă are ochii închiși.

— A-Ai a-avut o a-aventură?

— Îmi pare rău s-o spun… dar am avut. Când am aflat că nu e decât un pungaș viclean, voiam să-l denunț la poliție, dar m-a amenințat că vă spune ție și tatălui tău ce s-a întâmplat între noi…

Încerc cu disperare să pun cap la cap lucrurile legate de plecarea ei în mintea mea, dar tot nu funcționează. Știu că îi spusese oricum tatei despre aventură.

— Mai este ceva, spune mama și aproape că simt voința pe care o folosește ca să se forțeze să

rostească aceste cuvinte. Ceva pentru care nu am găsit cuvintele potrivite ca să vă spun amândurora atunci.

Ia o gură de aer, tremurând.

— Eram însărcinată. Știam că dacă King ar fi aflat, nu m-ar fi lăsat niciodată în pace, nu ne-ar fi lăsat niciodată în pace.

— E-Era c-copilul lui K-K-King? mă înec eu.

Tăcerea ei e răspunsul.

Nu știu ce să spun. Nu pot vorbi. Deși încă pot auzi zumzetul oamenilor vorbind în sala cea mare, suntem atât de singuri aici, doar eu, tata și un telefon.

— Mi-a fost atât de teamă pentru tine… și pentru tatăl tău și bebeluș. Am crezut că ne salvez pe toți. Am crezut că va fi doar pentru câteva săptămâni. Am crezut c-o să-mi găsesc curajul să mă întorc. Îmi dau seama acum că doar am fugit. Am fost o lașă.

— Ai fi putut să-mi spui, Christa.

Cuvintele tatei par strangulate.

— Ne-aș fi protejat pe toți, știi asta.

O bucată de timp e tăcere, iar apoi mama răspunde.

— King era un monstru. Am fost îngrozită. L-am crezut când a spus că e mână-n mână cu un polițist local.

Vocea îi e firavă și șoptită.

— Chiar am mers până la secția de poliție, mă crezi? Am intrat și am spus că vreau să fac o declarație. Polițistul de după tejghea s-a uitat ciudat la mine. A mers în spatele biroului și a luat telefonul, privindu-mă fix în tot timpul ăsta. Nu am putut să risc. Dacă v-ar fi rănit pe oricare dintre voi…

Mă simt amorțit. Dar încă sunt lucruri pe care trebuie să le știu.

— A-Ai ascuns cardul de m-memorie atât de bine, m-mamă – a-ai v-vrut ca noi să-l g-găsim?

Ea nu spune nimic, ascultându-mă cum mă chinui cu vorbele, de parcă chinul ar fi al ei. Aproape că o

aud cum se abține să nu plângă.

— Am sperat că nu-l vei găsi niciodată, spune mama într-un final. Era un fel de poliță de asigurare, în cazul în care King ar fi venit după tine sau tatăl tău. Copia bazei originale de date era ceva ce aveam în dezavantajul lui… în caz de nevoie… dar nu trebuia să afle că o am. Așa că am ascuns-o unde nu ar fi căutat niciodată. Nu ar fi trebuit s-o găsești vreodată.

Mama tace pentru o clipă.

— Am vrut să reluăm legătura, vreau să știți amândoi asta. Nu m-am gândit niciodată…

Începe să plângă încet.

— Bebelușul… are optsprezece luni acum. Îl cheamă Miller.

Tata și cu mine stăm unul lângă altul. Niciunul dintre noi nu vorbește, doar ne privim, sorbind toate cuvintele ei, ca și cum am avea numai aceste momente prețioase cu ea.

— Christa, spune tata ușor. Trebuie să vorbim.

— Vin încolo, de îndată ce pun jos telefonul, spune ea. Ne vom întâlni în seara asta… dacă e OK pentru voi?

— Ține-te tare deocamdată, spune tata blând. Te sun mai târziu, OK?

— OK, șoptește mama, înghițind un suspin. Aștept.

— Mamă? strig eu înainte ca tata să încheie convorbirea. Am vrut doar să-ți spun că îmi pare rău că nu am câștigat campionatul. Am vrut să te fac mândră de mine. Totul mergea conform planului și apoi…

— Finlay, șoptește mama, cu vocea frângându-i-se. Nu ai putea face nimic ca să fiu mai mândră de tine decât sunt deja. Te iubesc cu toată inima mea, fie că ești primul sau ultimul.

Tata tușește și își șterge ochii.

— Haide, fiule, mormăie tata. Hai să-i spunem doamnei Adams că vrem să mergem spre casă.

— P-Pa, m-mamă, reușesc să șoptesc înainte ca el să încheie convorbirea.

*

Înapoi în nebunia din sala mare, eu și tata suntem încolțiți de o echipă de filmare de la BBC în timp ce ne croim drum spre doamna Adams.

— Așadar, Finlay…

Prezentatorul îmi împinge un microfon în față.

— Care sunt planurile tale acum, după ce ai ratat titlul de campion național la diferență de doar un punct?

Fețe ne înconjoară, sorbindu-mi fiecare cuvânt.

Inspir și îmi relaxez umerii. Ignor mâncărimea de pe brațe.

— M-Merg a-aca…

Nu îmi cer scuze. Continui să încerc.

— M-Merg a-acasă.

— Cum e să trăiești cu o bâlbâială atât de rea, Finlay? spune prezentatorul, împingând microfonul mai aproape.

— Ți-a afectat jocul?

— Pe naiba, spune tata pe un ton tăios. A pierdut la doar un punct diferență. E un câștigător după standardele mele.

— Te-a determinat asta să nu mai participi la competiție? mă întreabă reporterul, ignorându-l pe tata.

— N-Nu, spun eu, zâmbind înapoi la chipurile care par să mă încurajeze să spun ce am de spus. Sunt mulțumit cu locul doi pentru că am dat tot ce aveam mai bun și asta e tot ce pot face.

Reporterul dă din cap a aprobare și zâmbește, iar mulțimea îmi aplaudă răspunsul.

— Foarte bine, Finlay, ți-ai făcut școala mândră, spune el.

Dar nu ascult. Nu mă pot gândi decât la faptul că am găsit-o pe mama. La un moment dat, curând, poate chiar în seara asta, o voi vedea iar… și-mi voi întâlni fratele vitreg cel mic. Fratele meu! Pentru prima dată.

De nicăieri, fața lui Alex îmi apare în minte. Mă gândesc la toate conversațiile plăcute pe care le-am avut, toate vânătăile ei și cum ar arăta fața ei palidă, tristă, dacă ar ști despre Miller, care e și fratele ei vitreg.

— O ultimă întrebare, Finlay.

Reporterul are toată atenția mea acum.

— Să ne așteptăm să te vedem înapoi anul viitor?

Împinge microfonul mai aproape și mulțimea rămâne tăcută, așteptând răspunsul meu.

— Î-încercați să mă o-opriți n-numai.

Mulțumiri

Sunt foarte norocoasă că am atâția oameni minunați care mă susțin în jurul meu.

Un mulțumesc special merge către Rachel Kellehar, editorul meu minunat de la Macmillan, care a lucrat atât de atent la carte cu mine și care m-a făcut să continui cu pasiunea și încurajările ei. Mulțumiri multe și agentului meu fantastic, Clare Wallace, pentru sprijinul ei constant, perspicacitate și îndrumare.

Mulțumiri enorme întregii echipe de la Macmillan Children's Books, în special lui Catherine Alport, Jessica Rigby și Leanne Bennet. Lui Rachel Vale și departamentului de design de la MCB, fără a o uita pe ilustratoarea Helen Crawford-White, care a făcut designul coperților fabuloase ale cărții și al forzațurilor, atât pentru *Smart,* cât și pentru *Un cuvânt din șapte litere.* Mulțumiri speciale echipei de marketing, care muncește neobosit pentru a-mi duce cărțile în fața cititorilor.

Mulțumiri, ca întotdeauna, către Agenția de cărți pentru copii Darley Anderson, în special lui Mary Darby și Emma Winter de la Drepturi, care îmi trimit personajele în colțuri îndepărtate ale lumii.

Mulțumiri redactorilor Kalsuma Bibi și Shaju Hekim pentru feedback-ul lor și de asemenea lui Nick de Somogyi, redactorul cu ochi de vultur care a lucrat atât la *Smart,* cât și la *Un cuvânt din șapte litere.*

Aș vrea să mulțumesc din suflet tuturor bibliotecarilor minunați care îmi susțin și îmi recomandă cărțile, tinerilor din multele școli și academii pe care le-am vizitat și celor care m-au votat pentru *Smart* la atât de multe distincții… Abia aștept să vă întâlnesc pe și mai mulți dintre voi anul viitor.

Ultimele, dar nu cele de pe urmă, mulțumiri ÎNTREGII mele familii extinse, pentru că mă susține și crede în mine, în special minunata mea

mamă și fiica mea extraordinară, Francesca, pentru periodicele conversații de încurajare, și soțului meu, Mac, care este piatra mea de temelie și, printre alte o mie de lucruri pe care le face ca să-mi ușureze viața, mă alimentează constant cu cești de ceai când mă închid în fiecare zi să scriu!

Dacă ai vrea mai multe informații despre sau ajutor în legătură cu oricare dintre problemele discutate în carte, există multe resurse excelente care pot fi accesate prin căutare online, sau, alternativ, cere-i ajutorul unui bibliotecar, părinte sau profesor.

Într-un final, îți mulțumesc ȚIE pentru că ai citit *Un cuvânt din șapte litere!* Dacă ți-a plăcut cartea, contactează-mă pe Twitter, site-ul meu sau pe pagina mea de Facebook pentru a fi la curent cu ultimele noutăți despre ce scriu!

www.kimslater.com

Finlay McIntosh este un băiat perfect normal: vede bine, are auzul perfect și scrie cu ușurință. Problemele apar atunci când încearcă să vorbească: cuvintele, gata formate, i se blochează pe buze și începe să se bâlbâie. Iar de când mama sa a dispărut, în urmă cu doi ani, bâlbâitul s-a agravat, motiv pentru care a început să fie hărțuit la școală. Jocul de Scrabble e singurul său moment de liniște – și singura legătură care i-a mai rămas cu mama. Oare poate găsi, jucând, și o metodă de a intra în contact cu ea?

Cuvintele îi sunt și prieteni, și dușmani, așa că Finlay are de întrecut mai multe obstacole până să afle ce s-a întâmplat, de fapt, cu mama lui. Vorbind despre prietenie, curaj și inteligență, *Un cuvânt din șapte litere* este o provocare pentru noi toți.

„Cartea discută mai puțin despre dificultățile de vorbire ale lui Finlay și mai mult despre puterea limbajului și căutarea prieteniei și a adevărului. Volumul atinge teme precum hărțuirea, rasismul, lipsa de onestitate, corupția, încrederea și siguranța pe Internet, fără a deveni prea greoaie."

Booktrust.org.uk

youngart

UN ROMAN CARE ARATĂ
CUM CUVINTELE POT SCHIMBA VIEȚI

12+

AVENTURI *amuzante* & DRUMUL *spre maturitate*

9 786068 811734

{1} *Warsaw* în limba engleză, asemănător cu Walsall (n.t.)

Table of Contents

1 Scrabble e un joc de cuvinte faimos care se joacă cu o sută de piese	8
2 Dintre cele o sută de piese cu litere în joc, două sunt goale	10
3 Tabla de Scrabble este compusă din pătrate individuale mai mici, care alcătuiesc împreună un careu mare, tip grilă	12
4 Tabla de joc are exact cincisprezece pătrățele pe verticală și cincisprezece pe orizontală	19
5 Fiecare literă poate avea un punctaj diferit atunci când e jucată	23
6 Piesele goale au valoare zero	27
7 În primul stadiu al jocului, fiecare jucător extrage, pe nevăzute, o piesă din săculeț	31
8 Jetonul cel mai aproape de „A” câștigă și acel jucător are dreptul de a începe jocul	35
9 Jucătorul care alege piesa goală va începe automat primul	41
10 Primul cuvânt trebuie plasat în centrul tablei, folosind pătratul cu steluță	45
11 Pătratul-steluță din mijlocul tablei aduce primului jucător un scor de cuvânt dublu	48
12 Următoarele cuvinte jucate se vor forma pe pătrățele adiacente	53
13 De la cuvântul jucat inițial se pot forma cuvinte în orice direcție	56
14 Jucătorilor le vine rândul în sensul acelor de ceasornic	61
15 Jucătorii pot juca doar un cuvânt pe tură	65

16 După fiecare rundă, jucătorii aleg alte piese din săculeț 69
17 Jucătorii trebuie să aibă șapte piese pe suport pe tot parcursul jocului 75
18 Daca un jucator reu?e?te sa-?i foloseasca toate piesele de pe suport - ?apte litere - acest lucru se numește „bonus bingo” 83
19 Scorul de la bonusul bingo valorează cincizeci de puncte și se adaugă la valoarea cuvântului jucat 86
20 Un pătrat albastru-deschis dublează punctajul piesei așezate pe el 89
21 Dacă două pătrate de cuvânt triplu sunt folosite în același cuvânt, valoarea totală a cuvântului trebuie înmulțită cu nouă pentru a obține scorul final 94
22 Un pătrat albastru-închis triplează valoarea literei așezate pe el 98
23 Există patru pătrate de literă dublă pe tablă 101
24 Pătratele care triplează scorul cuvântului se află pe toate cele patru părți ale tablei și sunt la o distanță egală unele de celelalte 105
25 Pătratele bonus se pot identifica după culorile lor diferite 108
26 Pătratele bonus care oferă puncte adiționale pot fi folosite doar o dată 112
27 „E” este cea mai versatilă vocală pe care o poți deține 117
28 Dacă un jucător nu poate juca un cuvânt când e rândul său, atunci are dreptul să spună „pas” sau își poate schimba toate literele cu piese noi 122
29 Dacă spui „pas” unui rând sau schimbi piese, scorul tău va fi zero 126

30 Când săculețul este gol și unul dintre jucători are suportul gol, jocul se va termina. Câștigător este jucătorul cu cel mai mare scor total 129
31 Totalul de puncte al pieselor rămase se scade din scorul final al fiecărui jucător 131
32 Dacă jucătorul care a pus capăt jocului nu are piese rămase, un bonus adițional se adaugă scorului său final 134
33 Per total, câștigător este jucătorul cu cel mai mare scor final 137
34 Toate cuvintele care se găsesc într-un dicționar standard sunt permise în jocul de Scrabble 142
35 Există și dicționare oficiale de Scrabble disponibile, iar acestea sunt în mod regulat actualizate cu cuvinte noi, urbane 146
36 Jucătorilor nu le este permis să folosească abrevieri, prefixe sau sufixe pe tablă 150
37 Există o comunitate înfloritoare de Scrabble online 156
38 Jucătorilor nu le este permis să folosească cuvinte cu cratimă sau apostrof pe tablă 158
39 Jucătorilor nu le este permis să folosească cuvinte care încep cu majusculă 163
40 Jucătorilor nu le este permis să folosească cuvinte străine când joacă Scrabble în limba română 167
41 Jocul de Scrabble este disponibil în douăzeci și nouă de limbi 173
42 Jucătorilor nu le este permis să pipăie piesele din săculeț pentru a simți literele 176
43 Două dintre literele cu cel mai mare scor sunt „X” și „Z” 182
44 Există peste o sută de cuvinte din două litere permise în Scrabble 186

45 Cuvintele mai lungi nu sunt neapărat cele cu cel mai mare scor 190
46 Scrabble se numea inițial „Lexico” 195
47 Jucătorii începători ar trebui să învețe cuvintele din două litere, pentru a-și crește șansele de câștig 200
48 „S” este una dintre cele mai folosite litere pentru a începe cuvinte 204
49 Jocul de Scrabble poate fi folosit pentru a-ți îmbunătăți vocabularul 209
50 Nu trebuie să știi înțelesul unui cuvânt ca să-l poți juca 213
51 Antrenarea cu anagrame poate îmbunătăți stilul unui jucător 217
52 Un suport cu piese ideal este alcătuit din puțin mai multe consoane decât vocale 221
53 Undeva în lume, există un milion de piese de Scrabble lipsă 224
Mulțumiri 230